DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA
HER ŞEY OLABİLİR...

di ailesinin ona hizmetçi gibi davranmasından bıkan Leydi Jane
e için sonunda bir çıkış yolu görünür... en azından bir geceliğine.
etkâr bir elbiseyle, adı skandallarla anılan bir kadının maskeli
balosunda yaşayacağı birkaç saatlik özgürlüğü iple çeker.
Fakat Seth Rutledge karşısına çıktığında her şey değişir.

şın acılarıyla kalbi katılaşan Seth, kız kardeşinin iyiliği için
esi gerektiğini bilse de tutkunun artık kalbinde yer almadığını
ektedir... ta ki o maskeli güzel kalbini çalana kadar. Seth tekrar
aak için yanıp tutuştuğu bu güzelin, çocukluk arkadaşı Jane
an ve beraber geçirdikleri o geceden sonra hayatlarının bir daha
asla eskisi gibi olmayacağından habersizdir...

"Etkileyici karakterler ve büyüleyici bir romantizm..."
Kathe Robin, *Romantic Times Book Reviews*

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-024-7

SOPHIE JORDAN Seninle Bir Gece

SOPHIE JORDAN

Seninle Bir Gece

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane, onun yakınlığından, dokunuşundan, sıcaklığından kaçmak isteyerek elbisesinin kumaşından içine işleyen soğuk camı hissedene kadar geri çekildi. Fakat Seth peşinden gelip onu kıstırdı. Elini kaldırıp uzun parmaklarını yanağında gezdirdi, genç kadının kanında öyle bir ateş yaktı ki nefesi ağzından sesli bir şekilde çıktı.

Genç adamın gözlerinin kara merkezleri parlayarak ona baktığı sırada, avucundaki nasırlar Jane'in cildini törpüledi. "Sen gerçek misin? Yoksa bir çeşit büyücü müsün?" Ateşli bakışı genç kadının nefesini kesti.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Boğuk sesi genç kadının sinirlerini gerdi. Korku ve panik duyguları kabardı. *Çünkü seni seviyordum. Bir zamanlar. Seni tanıdığım zaman. Beni tanıdığın zaman.*

Genç adamın bakışlarındaki sıcaklık mı yoksa yıllarca uyuşmuş bir halde yaşadıktan sonra dokunuşunun onu canlandırması mı, hangisinin kendisini daha fazla mahvettiğini bilmiyordu.

Sara Jane Israel anısına...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEŞEKKÜR

Eleştirilerini eksik etmeyen dostlarıma; Anne, Christy, Robyn ve Tera. Sabır ve desteğiniz için size teşekkür ederim. Bu kitabı bu hale getirmemdeki katkılarınızdan bahsetmiyorum bile...

Mavra ve May, sonu gelmez hevesiniz ve bana olan inancınız için size de teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seni çok özlüyorum,
Canım sana susamış,
Kurak, yorucu, susuz bir diyarda,
Bütün varlığımla seni arıyorum.

—*Mezmurlar 63.1*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Leydi Jane Guthrie yatak odası penceresinden dışarıyı izliyordu. Bakışları karanlık ve sessiz sokakta gürültüyle ilerleyen yalnız bir arabayı takip etmekteydi. Bu gecenin sisi içinde ağır ağır ve gürültüyle ilerleyen büyük bir arabaydı; yolcuları bilinmiyordu, istikameti bilinmiyordu. Yine de bu arabada olmayı diliyordu.

Akşam rüzgârı arabanın penceresindeki perdeleri alay eden bir vedayla savurdu. Elini cama dayadı, avucuna değen cam serin ve cansızdı. Araba meydandan dönüp gözden kaybolurken izledi. Toynakların uzaklaşan sesleri gecenin içinde boğuk bir şekilde yankılanırken midesi bulandı.

Sanki camın içinden geçip kendisini uzaklara, dışarıya –Desmond ve Chloris'ten ve ona kötü davranmaktan zevk alan üç huysuz yeğeninden çok uzaklara– taşıyabilirmiş gibi elini cama gitgide daha sert bastırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarından titrek bir kahkaha döküldü. Mantıksız umutlar. Bir yıllık yas dönemi geçmişti fakat o yine burada, bir zamanlar idare ettiği evde, kaliteli bir hizmetçi olarak bulunuyordu. Kapı hafif bir sesle arkasından açıldı. Düşüncelerinin gece planlarına engel olacak ve onu yerine –kafesine– koyacak şekilde uğursuzluk getirmiş olmasından korkarak pencereden hızla çekilip döndü. Nabzı boğazında şiddetli bir şekilde atıyordu ve gürültüyle atan nabzı durdurabilirmiş gibi elini boynuna götürdü.

Anna odaya girdi, kırklı yaşlarındaki kadının yüzü geniş bir gülümsemeyle kaplanmıştı. Jane elini indirdi ve sakinleştirici bir nefes aldı. Kulaklarında atan kalp atışları sessizleşmeye başladı.

"Bay Billings kulübe gitmek için çıktı ve Bayan Billings akşam için odasına çekildi." Anna durdu, aldığı heyecanlı nefesle geniş göğsü yükseldi. "Zamanı geldi." Jane başıyla onayladı, Desmond'ın gittiği, aynı çatı altında bulunmadıklarının bilgisiyle gönlü rahatladı. Koridorda onunla ve şehvet düşkünü, küstah bakışlarıyla karşılaşma riski yoktu.

Onu hiçbir şey durdurmayacaktı. Hiçbir şey onu bir gece dışarı çıkmaktan, bir gecelik özgürlükten alıkoymayacaktı. Hayatının geri kalanı ona ait olmasa da, bu gece onundu.

Jane elini karnındaki uçuşan kelebekleri durdurmak için karnına götürdü. "Tanrım," diye soludu, "gören de daha önce hiçbir baloya katılmadığımı sanacak."

"Eh. Uzun zaman oldu," diye katıldı Anna dudaklarındaki buruk bir kıvrımla. Jane görünüşünü son bir defa daha incelemek için boy aynasına döndü. Uçuk mavi elbisesi bütün yas paçavralarının arkasına, giysi dolabının en arkasına saklanmıştı. Siyah

renkli bürümcük, pamuk ve yünden yapılma kasvetli giysiler dışındaki elbisenin içinde kendisini neredeyse tanıyamadı.

"Seni tekrar renkli bir kıyafet içinde görmek güzel." Anna çenesini düşünceli bir şekilde okşadı. "Ama bir şey eksik."

Jane bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

Anna, Jane'in tuvalet masasının üzerinde duran küçük, cilalı bir sandığı açtı. İçinde sadece birkaç parça vardı. Kocası sevdiği kadını mücevherlere boğan biri değildi. En azından Jane'e böyle davranmamıştı. Sadece tek bir değerli eşyası vardı. Bu, Anna'nın siyah, kadife bir kesenin içinden çektiği parçaydı. Taşlar sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyorlardı.

"Al bakalım." Jane bunu kendisine bırakan büyükannesinin sevgi dolu anısıyla gülümseyerek parmaklarıyla kolyeye dokundu. Parmakları ışık saçan taşları okşadı, hatırladığından daha parlak görünüyorlardı. Kanarya sarısı elmaslar sıcak, neredeyse elektrikli gibiydi. Yıllar içinde eskimiş yüzeyi avucunun üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyor ve altın zincir ışıkta göz kırpıyordu. Genç bir kızken bunu takan her kadının güzel görünebileceğine inanırdı.

"Pekâlâ." Dönerek ipeksi düz saçlarını kaldırdı. Anna, saçlarını oltu taşından yapılma iki taraklı tokayla geriye çekip sırtından aşağı inecek şekilde ayarladı. Genellikle bir at yelesi gibi kalın ve bir düğümde sıkıca toplanan saçları şimdi başka bir kadınınmış gibi geliyordu.

"İşte şimdi oldu." Hizmetçisi yaptığı işi incelemek için geri çekildi. "Artık karga gibi durmuyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane boynunda ağırlık yapan elmaslarını okşayarak aynada kendisine baktı. Parmakları kolyeden elbisesinin mavi kollarına gitti, parmaklarının arasında saten kumaşı okşadı.

"En azından bir gece için."

Kara gözleri kalın gri kaşların altında parlarken, "Tekrar renkli giysiler giyeceksin," diye söz verdi Anna, azimle sertleşen bir sesle.

Jane başını sallamak için kendisini zorladı. Desmond'ın ona arzuyla bakan yüzü zihninde canlandı ve karnına kramp girdi. Eğer kayınbiraderi istediğini elde edebilseydi, bir daha asla renkli kıyafet giyemez ya da sosyeteye tekrar katılamazdı.

Derince iç geçirdi. Marcus'un ölümünden itibaren bir yıl, dört ay ve on gün geçmişti ama Desmond onu sosyeteden uzak tutma ve kızlarının kaprisli isteklerine boyun eğdirme konusunda hâlâ her zamanki kadar kararlıydı. Gözlerini genç kadına öylesine dikiyordu ki Jane artık buna *bakış* adını vermişti.

Bakış ona bir zamanlar zoolojik bir sergide gördüğü bir gorili hatırlatıyordu. Yaratık gözleri arzu gölcükleri gibi görünürken, kaçıp onu yalayıp yutmaya hevesli bir şekilde parmaklıklarının arkasında sallanmıştı. Anna derin düşüncelerini böldü. "Gel şimdi. Arkadaşların bekliyor ve önünde dansla dolu bir akşam var."

Dans etmek. Jane nasıl dans edileceğini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Marcus hayattayken fazla dans etmezdi. Zamanın çoğunu, kendilerini birbirlerinin arkadaşlıklarına çok uzun zaman önce bırakmış olan dul düşesler ve evde çektikleri kocalarının yerine başka evli kadınların arkadaşlıklarını tercih eden evli kadınlarla balo salonlarının kenarlarında geçirmişti.

Dulluğunun sosyal düzenini fazlaca değiştirmediğini fark etti ve sadece bu küçük hareketle bile olsa şu kasvetli havadan

kurtulup katlanılmaz akrabalık bağlarına karşı gelmek için kararlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Bu gece dans etmek ya da özgür eğlenceler hakkında değildi. Bu gece, sadece kendisine bile olsa, kimsenin esiri olmadığını, hayatını sadece kendisinin yönettiğini ispatlamak için bir isyan hareketiydi.

"Sen eğlenmene bak. Koridorun sonundaki şu küçük canavarları unut." Anna, Jane'in pelerinini üstüne yerleştirip cesaret verici bir şekilde omzunu sıktı. "Biraz mutluluğu hak ediyorsun." *Mutluluk.* Jane bu kelimenin zihninde dolaşmasına izin verip düşündü. Mutluluk gibi yakalanması zor bir şeyi umutla beklemeyi uzun bir zaman önce bırakmıştı. Özgürlük şu an, bu gece onu tatmin edecekti. Anna'nın peşinde hizmetkârlara ait merdivenlerden aşağı inerken ev sessizdi. Ayakları gıcırdayan basamaklarda hızlı bir şekilde hareket ediyordu.

"Kapının açık kalmasını sağlayacağım. Al, bunu unutma." Anna arka kapıya vardıklarında eline siyah bir maske verdi.

Jane yaşlı dadısını karanlıkta içinden gelerek kucakladı. Bu duvarların arasında bir arkadaşı bile olmasaydı ne yapacağını merak ederek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Evliliğinin parçalanmaya başladığı o sefil günlerde akıl sağlığının yerinde kalmasını sağlayan Anna olmuştu. On dokuz yaşında, Londra'ya yeni gelmişken, Leydi Guthrie rolünü yeni üstlenmişken kocasının ona tanıttığı hayata, parıldamakta başarısız olan herkesi tokatlayan göz alıcı bir ikiyüzlülük dünyasına karşı hazırlıksızdı. Bu dersi ona ilk veren Marcus olmuştu.

Anna nazikçe çenesine dokundu. "Kaş çatmak yok. Dans ettiğini ve odadaki bütün beyefendilerle flört ettiğini duymayı bekliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane flört etmenin zihnindeki –özellikle de *nasıl* flört edileceğine dair en ufak fikri olmadığından– son şey olduğunu ve bu gecenin sadece bir özgürlük hareketi olduğunu söyleyemeden Anna onu gecenin içine itti.

Yuvasından itilen bir kuş gibi, kalın sise karşı gözlerini kırptı, merdivenin başında bir süre oyalanarak yıpranmış taş basamaklara baktı ve odasına güvenli bir şekilde dönüp dönemeyeceğini merak etti.

Geri kalan günlerinde kalacağın yere.

Bu acı düşünce devasa taş yapıya aceleyle gitmeden önce kök salmak için neredeyse hiç vakit bulamadı. Genç kadın öyle geç bir saatte görülmek istemeyerek başlığını indirdi ve iyice pelerininin içine sığınarak arkadaşının malikânesinin basamaklarını çıkana kadar sokaktaki gaz lambalarından yayılan loş ışıktan saklandı.

Jane kapıyı çalmak için elini bile kaldırmadan önce ön kapılar açıldı. Shillington Düşesi kızıla çalan sarı saçlarındaki soluk teller altın külçeler gibi parlarken, büyük giriş salonunun avizesinden çıkan ışıkta çerçevelenerek orada duruyordu. "Fikrini değiştirdiğini düşünerek endişelenmeye başlıyordum," dedi Lucy.

Uşak, görevini efendisi yaptığı için canı sıkılmış gibi görünüyor ve ayak değiştirerek düşesin hemen arkasında duruyordu. Onun arkasındaysa mermer tırabzana yaslanmış olan, yüzünde her türlü anlama gelebilecek belirsiz bir tebessümle Derring Düşesi duruyordu.

Jane omuzlarını dikleştirerek yalan söyledi. "Bunu hiç düşünmedim." Lucy, Jane'in pelerinini omuzlarından alarak onu içeriye aldı. Bu sırada uşak hiç kuşkusuz tanık olmasına gerek olmayan eylemlerin yaklaşmakta olduğunu hissederek giriş

salonundan çekildi. Lucy dudaklarına hafifçe vurarak gri-mavi gözlerindeki cesur bir ışıkla elbisesini inceledi. Derring Düşesi'ne dönerek ciddiyetle sordu: "Astrid? Ne düşünüyorsun?" Astrid omuzlarını silkti. "Akşam gezmesine çıkmış herhangi bir evli kadın gibi görünüyor."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum." Lucy doğrudan Jane'in gözlerinin içine baktı. "Bunu giyemezsin."

"Bana sadece siyah giymemem gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattı Jane sinirlendiğini hissederek.

"Bu gecenin amacı için, biraz daha…" Lucy'nin burnu kırıştı. "Uygun bir şey giymelisin."

Uygun. Lucy'nin farklı bir kelime kullanmak istediğinden güçlü bir şüphe duyuyordu. Uçuk mavi eteklerini bir avucuyla toplayıp, "Bu nasıl uygunsuz ki?" diye sordu.

"Bu hiç…" Lucy durdu, iç geçirdi, ardından Astrid'e yalvaran bir bakış attı. Astrid bakışlarını Jane'e çevirdi, yüzü kibar ve ifadesizdi. "Yeteri kadar *müstehcen* değilsin."

"Ne giymemi isterdiniz?" diye sordu Jane, ardından başını hafifçe iki yana salladı. "Bunun önemi yok. Üstümü değişmek için eve dönme riskine giremem. Bryony'nin uykusu hafiftir. Yatak odasının yanından geçerken kızı uyandırmamam bir mucize."

Gözlerini kırpmadan ve yüz ifadesi her zamanki gibi sakinken, "Kafasına sopayla hızlıca vurmak sorunu çözer," diye önerdi Astrid.

Lucy, Astrid'e susturucu bir bakış attı ve ellerini kalçasına götürdü. Ardından siyah benekli beyaz kürkle süslenmiş pelerinini açtı ve Jane onun düşük kesimli kızıl elbisesini görünce nefesini tuttu. Elbise vücudunu edepsiz bir şekilde sarıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir şey söylemeden Lucy'nin elbisesine baktı, ardından omzunu silkip aynı derecede şok edici yarı şeffaf, kayısı renkli bir elbiseyi açığa çıkarmak için kendi pelerinini aralayan Astrid'e baktı.

"Bildiğim kadarıyla ev sahibesinin aşçısı çok leziz ıstakozlu börek yapıyormuş." Astrid'in söylediği tek şey buydu.

Yemek. Her zamanki gibi, Astrid konuyu hep yemeğe getirirdi. Arkadaşının açık bir şekilde keyif aldığı tek şey buydu.

"Korkma," diye güvence verdi Lucy. "Senin için harika bir elbisem var." Jane'in bakışları arkadaşlarının rezil kıyafetleri arasında gidip geldi, içinde bir ihtiyat hissi doğdu. "Bu ne çeşit bir maskeli balo?"

Lucy ve Astrid bakıştılar ve Jane'in huzursuzluğu arttı.

"Ev sahibi kim?" İki arkadaşına sertçe bakarak, içlerinden birisinin cevap vermesi için onları zorladı. Cevap veren kişi elbette ki Astrid'di. Kaçamak cevap verme becerisi ya da eğilimi yoktu. "Madam Fleur," dedi.

"Madam Fleur mü?" Jane, hanımefendinin ismini çok iyi biliyordu. Bütün İngiltere ünlü sosyete fahişesinin adını bilirdi. "Böyle bir etkinliğe neden katılmak isteyelim ki? Bu kesinlikle..." Durdu, doğru sözcükleri aradı. *Skandal. Rezil. Günahkâr.* Bu düşünceyle küçük, tuhaf bir heyecan dalgası hissetti. "Görevini yapan düzgün dul Jane asla böyle bir etkinliğe katılmaya cesaret etmez," diye fısıldadı sinsi küçük bir ses başının içinde.

"Bu gece sadece bir tek maskeli balo bulabildim," diye açıkladı Lucy. "Hem ayrıca Madam Fleur'ün bu efsanevi maskeli balolarını hep merak etmişimdir. Bu kesinlikle iyi bir deneyim olacak."

"Evet, Bertram onun devamlı bir müşterisiydi." Astrid'in dudakları alayla kıvrıldı. "Sadık kocamın çeyiz paramı nerede harcadığını neden görmeyelim ki?"

Jane *hepsinin* kocasının Madam Fleur'ün müşterisi olduğunu sanıyordu. Kocalarının hiç sadık olmamaları –kocaları yeminlerini etmeden önce de sonra da tanınmış çapkınlardandılar– onları en başında birbirlerine bağlamıştı.

"Ya biri bizi tanırsa?"

Lucy ipek maskesini havadaki kızıl bir dalga gibi sallayarak ısrar etti. "Kimse bizi tanımayacak. Sayısız kadının arasındaki üç maskeli kadın olacağız sadece." Lucy, Jane'in elini tutarak onu halı kaplı merdivenlere sürükledi. "Bunu bir hafta önce konuştuğumuzda macera için oldukça hazırdın."

"Bu istikametimizi bilmeden önceydi," diye homurdandı Jane.

"Risk almadan macera yaşanmaz." Lucy'nin bakışları onu büyük yatak odasına çektiği sırada tekrar Jane'i taradı. "Şimdi. Bu kadar gösterişsiz bir şey giyersen asla araya karışamazsın."

Jane yumuşadığını hissederek alt dudağını ısırdı. "Çok fazla ilgi çekmek istemem."

"Acele edebilir miyiz?" diye sordu Astrid. "Neredeyse geceyarısı oldu. Bütün kaliteli yiyecekler bitmiş olacak." Lucy, Jane'in elini koluna takarak onu soyunma odasına götürdü. "Göreceksin. Büyük bir macera olacak. Kim bilir? Belki yakışıklı bir beyefendi ayaklarını yerden keser ve seni sefil akrabalarından uzaklara götürür."

Alice burnundan ses çıkararak güldü.

Jane'in kalbi bu düşünce üzerine panikle çırpınmaya başladı. Kimseyle evlenmek istemiyordu. Bir kere evlenmek ona yetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rastgele birileriyle, özellikle de bir sosyete fahişesinin balosuna katılan türden erkeklerle cilveleşen bir kadın da değildi.

Aslında âşıkları olan dulları anlayamıyordu. Aksine, evlilik yatağında özellikle heyecan verici olan hiçbir şey bulmamıştı.

Ve aşk konusunda da...

Aslında, hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştı.

İkinci Bölüm

Seth Rutledge, St. Claire Kontu, kalabalık balo salonunda ellerini arkasında birleştirmiş dimdik duruyordu. Madame Fleur'ün insanın aklına dalgaları getirecek şekilde kalçasını sallayarak yaklaşmasını seyrettiği sırada burun delikleri bunaltıcı parfüm kokusu karşısında seğiriyor, deniz kokusunu ve rüzgârı özlüyordu. Kadının tavus kuşu tüylü maskesinin altındaki hoş gülümsemesi yüzünü gördüğü anda kayboldu.

Balo salonunun ortasında aniden durdu, bol ruj sürülmüş ağzı bir parça sarktı. Genç kadının ürkmüş yüz ifadesinin yerini alan acıma ifadesi genç adam için çok tanıdıktı. Seth hafifçe hırladı. Lanet olsun, bu bakıştan nasıl da nefret ediyordu. Kısacık bir an için maskesinin olmasını diledi. Ama bu düşüncenin zihnine kök salmasını ve onu güçsüzleştirmesini yasaklayarak, sadece bir an için düşündü. Çenesini daha yukarıya kaldırarak, yüzünün daha çok ışık almasını sağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Efsanevi ününden beklenecek bir beceriyle sosyete fahişesi kendine gelip gülümsemeye devam etti. Seth'in önünde durarak, gardenya, gül ve genç adamın kokularını tanıyamadığı bir düzine başka çiçeği de beraberinde getirdi. Kadının barut gibi keskin kokusu Seth'in burnunu yaktı. Fakat yine de onu görmekten memnundu. Fahişeler yargılamazlardı.

Genç kadın yaklaşıp korsesinin katı brokarının aşağısını görmesini sağlayıp içine bir şey giymediğini belli etti.

"Çok uzun zaman oldu, *mon cher*, neden beni daha önce görmeye gelmedin?" diye mırıldadı kesinlikle Fransız olmayan bir aksanla. Fleur'ün tam olarak nereden geldiğinden emin değildi ama Seven Dials[1] olduğuna bahse girebilirdi.

"Londra'ya daha dün geldim."

Kont kaçınılmazı başarmak için ailesinin evinden ayrılmıştı. Yirmi dokuz yaşında evlenip bir vâris sağlamayı Julianne'e borçluydu. Kız kardeşinin aileye ihtiyacı vardı. Ondan başka birisine. Kaderin bir cilvesiyle Seth korsanlardan, savaştan, vebadan, yabancı topraklardaki hastalıklardan kurtulup eve döndüğünde ağabeyinin öldüğünü öğrenmişti. Sıtmadan başka bir şeyden değil. Hiç kuşkusuz babası mezarında kaderin bu oyununa lanet okumuştu.

Seth'in babasının oğluna onun geri dönmeyeceğini umarak donanmada subaylık rütbesi satın aldığı bir sır değildi. Ne var ki Albert ölmüş, evlenip aile adına sorumluluk taşıması için yanlış oğlu geride bırakmıştı.

Kuzeninin, St. Claire Priory'ye –ya da kız kardeşine– pençelerini tekrar sürmemesini sağlamak için önlemler alınmalıydı.

1 Londra'da yedi caddenin kesiştiği meşhur bir kavşak. (ç. n.)

Eğer Seth'in başına bir şey gelirse, doğru seçilmiş bir eş bu işi halledecekti. Öyle bir eş, Seth'in kız kardeşini Harold gibi çapkınlardan ve karanlıktan korurdu. Seth birden ağzını kaplayan ekşiliği yutmaya çalıştı. Julianne'i yutan karanlıktan onu koruyacaktı. Seth'in yarattığı karanlıktan. Ona en azından bu kadarını borçluydu. Yıllar önce kendisini etkilemesine izin verdiği kadın gibi olmayan bir gelin. Görünüşünden tiksinmeyen bir kadın. Böyle bir hanımefendi mevcutsa, elbette.

Düşüncelerinden kurtularak parmağını Fleur'ün göğüslerinin arasına daldırdı.

"Hımm, bu vahşi yüzünden hoşlandım," diye mırladı genç kadın. "Korsanım benim." Uzun tırnağını, yüzünü kesip üst dudağına giren beyaz çıkıntılı yaranın üzerinde gezdirdi. Seth temasa alışık olmadığı için geri çekildi ama yüzünü ikiye kesen kişi neredeyse bir korsanken kadının onu bir korsana benzetmesine şaşırdı. Portekizli köle tacirinin kılıcı yarım milim sola kaysaydı Seth gözünden olabilirdi.

Fleur kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Dönüşünü nasıl kutlayacağımızı biliyorum. Aklımdaki şey saatlerce sürebilir. Günlerce. Haftalarca."

"Maalesef Londra'da oyalanamam. Halletmem gereken bir ayak işi var, sonra gidiyorum." Ayak işi. Görevi için yeterli bir tanım.

"Vahşi doğada yaşamak için mi?" Alaycı bir ses çıkardı. "Yani eski dostluğu tazelemekle ilgilenmediğini mi söylüyorsun?" Gözleri şeytani bir ışıkla parladı. Genç kadın, ondan sadece beş yaş büyüktü ve gözle görülür bir biçimde yaşlanmıştı. Saçları yapay bir kırmızı tonu olmasına rağmen, yüzü ve vücudu ilk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanıştıkları günkü kadar sıkı ve pürüzsüzdü. "Oyalanmak için bir sana bir sebep verebileceğimden eminim." Genç kadın gözlerini onunkilere kenetledi, gözleri vadettikleriyle ateşliydi ve onu toy bir delikanlıyken mahveden bir arzuyla parlıyordu. Onu ve Albert'i mahveden.

Fakat şimdi içinde çok az şey hareketlenmişti.

"Uzun zaman oldu, *mon cher*," diye devam etti, "büyüyüp tam bir erkek olmuşsun." Yarı kapalı göz kapaklarının altından bakışlarını yakaladı, gözleri arzuyla yanıyordu.

"Çok çirkinim ve bunu biliyorsun." Eğer beyefendilerin egolarını okşayarak hayatını kazanmasaydı, diğer kadınların yaptıkları gibi tepki verir ve tehdit edici yüzünden uzak dururdu.

Dolgun, mücevherli eli genç adamın sözlerine meydan okuyarak pantolonunun önüne süründü.

"O halde neyi bekliyoruz?" diye sordu Seth.

Kararlılık Seth'i ona getirmişti. Bir şey, herhangi bir şey hissetme kararlılığı. Müşfik duygularla hiçbir şey yapmak istemeyebilirdi ama seks tamamen farklı bir şeydi. Özellikle de üzerine eğildiği sırada gözlerini kapamak zorunda kalmayan bir partnerle birlikte.

Seks unutmasını sağlayabilirdi. Tekrar hissetmesini de. Sadece kısa bir süre için bile olsa. Bakışları balo salonunu saran girintilere kaydı. Kızıl işlemeli perdelerin arkasından inlemeler ve çığlıklar yükseliyor, orkestranın müziğine karışıyordu. Hâlâ boş olan bir oda bulunduğundan şüphe duydu. Dans eden çiftler bile, vals yapmaktan çok zinanın ortasındaymış gibi görünüyorlardı. Ahlaksız sahneyi görünce içi nefretle doldu. Bu bir savaştan sonra, geminin güvertesinde durup katliama baktığında duyduğu hislere tuhaf bir şekilde benziyordu.

"*Mon cher,* bana bir dakika ver." Gözleriyle aç bir şekilde onu taradı. Seth'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dudağındaki yara gerilip çekildi. Hızlı bir şekilde gülümsemeyi bırakıp dudağını yumuşak bir çizgi haline getirdi. Seth genç kadının parmaklarını tutarak dudaklarına götürdü ve yüzünde bir tiksinti işareti aradı. Fleur kendisini hevesli bir şekilde genç adamın eline doğru kaldırdı.

"Bu hoşuma gider," diye mırıldandı ve gelişigüzel ses tonuna sinirlendi. Karşısında hazır ve istekli bir kadın duruyordu. Neden heyecanlanmıyor, arzu duymuyordu ki? İçinde hiçbir şey yoktu. Herhangi bir şey. Neden *hissetmiyordu*?

"Lavanta salonunu hatırlıyor musun? O odayı sadece ben kullanırım." Dili yavaş bir şekilde rujlu dudaklarını takip etti. "Hemen geleceğim. Seninle yaşamak istediğim uzun, kesintisiz saatlere sahip olmadan önce birkaç meseleyle ilgilenmeliyim." Sürme çekilmiş gözleri ateşli bir şekilde onu inceledi. Seth elinin üstünü öptü. "Benim için bir zevktir."

Londra'nın karşısındaki evinin kalın sessizliğine geri dönmesini, karanlığa bakıp kız kardeşini yöneten boyun eğmez geceyi –gençliğinin pervasız günlerinde onu mecbur ettiği karanlığı– daha az düşünmesini sağlayacak herhangi bir şey. Ama bu onun taşıması gereken bir yüktü. Pek çok dertten sadece biri.

Genç adam, Julianne'e en azından bir evlilik borçluydu. Gerçi evlilik onu büyük ölçüde etkileyecek de değildi. Özel birisi, seveceği birisi için sabırla beklediği de yoktu. Benzer şekilde beklentileri düşük bir gelin istiyordu sadece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini üst dudağını yaran yarayı okşamak için kaldırdı, kendisininki kadar soğuk bir kalbi olan isimsiz, simasız kadını düşünürken derisini buruşturan kesiğe dokundu.

Üçüncü Bölüm

Yanardöner altın sarısı elbise, gecenin başında giydiği mütevazı maviden çok ama çok farklıydı. Jane daha yukarı çekmeyi umarak korsesini çekiştirdi. Erkeklerin kendisine bakış şekillerinden yüzü kızarıyordu. Sadece ona değil ama odadaki bütün kadınlara bakış şekillerinden. Kaliteli bir av için ufku tarayan şahinler gibi değer biçip inceliyorlardı.

Kostümlü beyefendiler her yerdeydiler: Eroslar, Sezarlar, korsanlar. Sanki Tanrı onlara hak vermiş gibi, sanki odadaki bütün kadınlar okşanmak ve keyiflerine göre sevilmek amacıyla onların zevkine sunulmuşlar gibi balodaki her kadını süzüyorlardı. Belki de öyleydiler. Hiçbir hanımefendi namusu için fazla endişeleniyor gibi görünmüyordu.

Altın sarısı elmaslar Jane'in göğsünü ısıtıyordu. Eliyle sık sık taşlara dokunuyor, varlıklarından teselli buluyordu; bu birisinin sahip olmaya değerli olduğunu düşündüğü tek değerli eşyaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pek çok kurdun karşısında cesaretini artırıyorlardı. Buraya gelmekle bir hata yapıp yapmadığını bir kez daha düşündü.

"Şunun tadına baksana," dedi Astrid, bir ıstakozlu börek uzatarak. "Şahaneler." Jane başını iki yana sallayarak tekrar elbisesini çekiştirdi. "Üstüme olmadı," diye yakındı.

"Üstüne oldu," dedi Astrid neşeli bir şekilde. Genç kadın kendisine yönlendirilen hayran bakışlardan habersiz halde, yüzünde yoğun bir beğeni ifadesiyle çiğnemeye devam etti. Açık renk teniyle ve bal rengi saçlarıyla kayısı renkli elbisesinin içinde güneşte kızarmış bir şeftali gibi görünüyordu. *Sosyetenin* çoğunun öyle olduğunu düşündüğü soğuk ve içine kapanık düşesle hiç alakası yoktu… Jane bile ilk başta öyle biri olduğunu düşünmüştü.

Astrid eline başka bir börek aldı. "Peki ya bu?" Böreğe bakmak için koyu kaşlarını çatarak gözlerini kıstı.

"Ispanaklı gibi görünüyor. Belki de enginarlı, hımm, hayır, mantar…" Isırırken onaylarcasına inledi. Bu böyle ağırbaşlı bir kadından çıkması tuhaf olan, fazlasıyla rahat bir sesti.

Jane gürültüde duyulmak için sesini yükseltti. "Hayır, teşekkür ederim."

Dans pistinde bir yerlerde bir kadın keyif içinde yüksek sesle çığlık attı. Jane bakışlarını kaldırdı, bir beyefendi hanımefendiyi omzuna atıp balo salonunu çevreleyen perdeli girintilerden birisine taşıdığı sırada onları izledi.

En fazla iki metre önünde durup kendisine bakan, tatmak istediği bir tatlıymış gibi dudaklarını yalayan beyefendiyi görmezden gelmeye çalışarak bakışlarıyla balo salonunu tararken, "Astrid," diye söze başladı. "Lucy nerede?"

"Orada." Astrid bakışlarını kısa bir süre için tabağından çekerek dans pistine doğru başını salladı. Jane döndü, Lucy'nin göbekli bir Viking'in kollarında dönüp yanından geçmesini izledi. Viking'in Lucy'ye yapışması karşısında kaşlarını çattı. Eli sırtından aşağıya kayıyor, tehlikeli bir şekilde kalçasına yaklaşıyordu. Lucy hayranlık verici bir soğukkanlılıkla elini yakaladı ve daha yukarıya kaldırdı.

Jane başını iki yana salladı. Arkadaşları akşam dışarıya çıkmayı teklif ettiklerinde hayal ettikleriyle bunun hiç alakası yoktu. Başını iki yana sallayarak bakışlarını çevirdi, masanın diğer ucunda bir beyefendinin kendi tabağındaki bir parçayla bir kadını beslediğini ve bunu yaparken bütün parmağını ağzına soktuğunu gördü.

Kadın parmağını bir nane şekeri çubuğu emermiş gibi emdiği sırada Jane'in yüzü ve boynu kızardı, kulaklarının uçları yandı. Bakışlarını çekerek mırıldandı: "Aklımdaki bu değildi…"

"Lucy'ye korkacağını söylemiştim."

Korkmak. Böylesi bir lağım çukurunda kalmak konusunda duyabileceği isteksizliği arkadaşlarının bir çeşit eksiklik, cesaret eksikliği olarak aralarında konuşmalarının düşüncesi üzerine yanaklarındaki sıcaklık onu alev alev yakmaya başladı. Kız kardeşinin ona taktığı adı hatırladı: Korkak fare Jane.

Toga giyen bir erkek, yakınlığını tombul parmaklarını çıplak kolundan aşağı kaydırmak için kullanarak yanından geçerken Jane Astrid'e biraz daha yaklaştı. Titreyerek kolunu kendisine çekti.

"Bunun korkuyla hiçbir alakası yok ama sağduyuyla çok alakası var."

"Hımm," dedi Astrid cevap olarak. Jane emin değildi ama bu ses yediği keki beğendiği için de çıkmış olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane bir elini kalçasına dayayıp Astrid'e baktı. "Bütün bunları biraz..." doğru kelimeyi aradı, "sinir bozucu bulmuyor musun?"

"Sinir bozucu mu?" Çok derin bir düşünceye dalmış gibi başını eğdi. Tekrar Jane'e bakmadan önce siyah gözleriyle kalabalık balo salonunu taradı. "Bu korkmak demenin karışık bir yolu değil mi?" Omuzlarını silkerek bir lokma daha ısırdı.

"Kelimelere takılmaya gerek yok," diye çıkıştı Jane. Onunla konuşmanın yarısı kadar bile can sıkıcı olmayacağına ikna olarak, kalabalıkta Lucy'nin kızıl sarı saçlarını görmek için tekrar etrafına bakmaya başladı.

Bakışlarıyla tek tek yüzleri taradı. Ardından... Bir şeyi, birisini, bir erkeğin profilini, bir *hayaleti* gördü. Kalbi tekledi, geniş bir kaşın üzerine sızı verici şekilde tanıdık gelen kahverengi saçların düşmesiyle kalbi göğsünün içinde acı vererek attı. Soluğunu tutarak başını uzattı, yana eğdi ve bir görüntü daha yakalamaya çalıştı. Ama gitmişti. Bir isim titrek bir esinti gibi zihninde fısıltıyla dolaştı.

Başını iki yana sallayarak zihninden bu fısıltıyı uzaklaştırdı ve Lucy'yi aramaya kaldığı yerden devam edip en sonunda yerini buldu. Viking elini boynunun kavisinden aşağı indirdi, omzuna dökülen ateş rengi bir bukleyi yakalayıp burnuna götürdü. Balo salonunun karşısından bile Lucy'nin korkuyla sindiğini görülebiliyordu.

Bu gece macerasının *onun* için, bir parça özgürlük yaşayabilmesi için yapıldığını bildiğinden vicdan azabı duydu. Ve arkadaşı o maymunun vücudunda gezinen ellerine katlanıyordu. *Onun için.*

"Tanrı aşkına," dedi. "Yeter artık. Gidiyoruz." Arkasını dönerek, içki bardağını kararlı bir gürültüyle yakındaki bir masanın

üzerine koydu. Parmak ucunda doğrularak Lucy'ye işaret etmek için boynunu uzattı.

"Merhaba, canlarım."

Jane arkasını döndü ve kalbi titreyerek acı verici bir şekilde durdu.

Kanı dondu. Aşinası olduğu yüz hatlarına –hayat boyu içmekten kaynaklanan şiş ve yorgun bir yüzde duran ince dudaklara– baktığı sırada dudakları aralandı. Düşünceleri bir şekilde işlerin ters gitmesine mi sebep olmuştu?

Kulübe gidecekmiş, gerçekten de. Alçak herif.

Astrid içkisini tükürdü ve Jane'in koluna uzandı.

"İyi misin?" diye sordu Desmond, Astrid'in sırtına vurarak. Astrid başıyla onaylayarak elini ağzına götürdü, diğer elinin parmakları Jane'in kolunu sıkıyordu. Krem renkli maskesinin içindeki kocaman açılmış ve şaşkın gözleri Jane'inkilerle buluştu.

Jane çok yavaş bir şekilde bir adım geri gitti, ardından bir adım daha.

Astrid niyetini anlamış gibi kolunu serbest bıraktı.

"Nereye gidiyorsun, canım?" Kalabalığın içinde kaybolmayı başaramadan Desmond elini tuttu ve yüzünü tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaştırdı. "Sende tanıdık bir şeyler var." Parmakları küçük daireler çizerek kolunun içini okşadı. "Tanışmış mıydık?"

Kalbi küt küt atarken, "Hayır," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Desmond'ın ince dudakları pis bir gülümsemeyle gerildi. "O halde kalbim eşini tanıyor olmalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane boğazına yükselen safrayı yutkundu. "B... beni affedin ama tam da gidiyordum," demeyi başardı ve sesinin boğuk, farklı çıkmasıyla rahatladı.

"Bana bir dans bahşetmeden gidemezsin," diye ısrar etti onu yanına çekerek. Genç kadın itiraz etmek için ağzını açtı ve sesini tanıyacağından korkarak sert bir şekilde geri kapadı. Ezilip büzülerek tanınmamaya gayret ederken, kaskatı ve sessiz bir şekilde kendisini dans pistine götürmesine izin verdi.

Fırıl fırıl dönen insanların arasından Astrid'in dehşete düşmüş bakışlarını görebildi. Kısa süre sonra Lucy de ona katıldı ve birlikte bir karnavalda acayip bir gösteriye tanık oluyorlarmış gibi Desmond'la onu izlediler.

Desmond'ın eli aşağı kaydı, onu kendisine yaklaştırdı. Yanağını yanağına sürdüğü sırada kulağına gelen sıcak, nemli ve pis kokulu nefesiyle midesi bulandı.

"Daha önce tanışmadığımızdan emin misin?" diye sordu kayınbiraderi.

Biliyor muydu? Onunla oynuyor muydu?

Sert ve hızlı bir şekilde yutkundu, kalbi göğsünde çılgınca atıyordu, kafese konmuş bir kuş gibi çaresizce kaçmak istiyordu.

Sesi gergin ve boğuk, şükür ki hâlâ tanınmaz bir şekilde çıkmıştı. "Bir maskeli baloda kişinin kimliği gizlidir."

İstediklerini elde edemediği zaman kızlarının da aynısını yaptığını hatırlatan küskün bir sesle, "Ah, bana işkence et o zaman," dedi.

"Eminim bir yolunu bulurum." Genç kadını daha sıkı kavrayıp çekerek kendisine yapıştırdı ve onu leğen kemiğine dayayıp hafifçe salladı, ince bacakları genç kadınınkilerin arasına kaydı. Jane gözlerini çilekeş bir tavırla kırpmak için kapadı.

Durumundaki ironi genç kadının ağzında buruk bir tat bıraktı. Bir yılı aşkın bir süredir kendisini kazanılacak bir çeşit ganimet –merhum ağabeyinin yatağa atılıp fethedilecek karısı– gibi gördüğünü bilerek Desmond'ın pençelerinden uzak durmayı başarmıştı. Ve burada, bir sosyete fahişesinin balosunda kendisini birden kollarında hapsolmuş bir şekilde bulmuştu. Özgürlük hissi yerine kendisini kafese konmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Desmond onu zamanının çoğunu kart oyunları ve içkiyle harcayan bir erkeğe göre şaşırtıcı bir çeviklikle dans pistinden çekip uzun bir koridora soktu. Ayakları kaygan mermer üzerinde kaydı, Desmond onu çektiği sırada yere tekrar sağlam bir şekilde basamadı. Parmaklarını belinden çekmeye çalıştı ama bir sarmaşık gibi yapışmışlardı.

Genç kadının sesi kızgınlıkla tizleşti. "Ne yapıyor?.."

Onu bir duvara itip şaşkınlıktan susmasına neden oldu. Karnındaki şişlik onu ezdi, sıska dizi eteklerinin katları arasından uyluklarının arasında girdi.

Genç adamın parmaklarını onun dudaklarında dolaştırdı, balık ve soğan kokusu genç kadının burnuna geldi. Tiksintiyle irkilerek Desmond'ın yemek yerken parmaklarını kullanmaktan hoşlandığını hatırladı.

Dokunuşu daha aceleci, daha vahşi bir hal aldı. Dudağını çimdikledi, acıyla ses çıkarmasın diye genç kadını susturdu.

"Yeter. Daha fazla genç kız gibi itiraz istemem. Buraya sadece tek tür kadın gelir. Sana daha önce yapılmamış bir şeyi yapacak değilim." Dudakları bir gülümsemeyi andıracak şekilde kıvrıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçi muhtemelen ben daha iyi yapacağım."

Yüzünü bırakıp bileklerini kavradı ve zorla başının üzerine kaldırdı, kalçasını sevişircesine onunkilere sürttü.

Jane ellerini sertçe çekerek, "Neden beni bırakmıyor ve çabalarını takdir eden birisini bulmuyorsun?" dedi.

Yüzü çarpıldı. "Ne kadar çok konuşuyorsun. Ağzını muhtemelen daha iyi bir işte kullanacağım." Desmond elleri uyuşup kan gitmeyene kadar Jane'in bileklerini sıktı. Dudaklarını dudaklarına indirdiğinde genç kadın inledi. Panik karında alev alev dolaşarak yükseldi. İtirazlarının onu hiçbir yere götürmediğini anlayarak, başka bir yöntem izlemeye karar verdi. Bu midesini ne kadar bulandırırsa bulandırsın.

Öpüşüne uysalca teslim oldu, ağzının içindeki balık tadındaki diline katlanarak onu kazandığını düşünmesine izin verdi. Bir dakika sonra kendisini kurtardı ve cilveli bir şekilde mırıldandı: "Burada koridorda birleşmemizi istiyor olamazsın?"

Desmond yavaş, tatmin olmuş bir tebessümle onu koridorda sürükledi. "Bir oda biliyorum."

"Neden bize içki getirmiyorsun?" diye dil döktü. "Bir parça peynir? Meyve?"

Desmond küçük, vahşi gözleri kırpıp ona bakarak durdu.

"Ben," Jane söyleyecekleriyle boğulmamak için yutkundu "aşk oyunu beni acıktırır." Sesini alçak, baştan çıkarıcı bir tona düşürerek onu daha fazla ayarttı. "Ve çekingenliğimi alkolden daha çok hafifleten başka bir şey yoktur."

Desmond konuşmadan önce dudaklarına uzun bir süre baktı. "O halde rom puncu içer misin?"

"Evet," diye kabul etti aceleyle başını sallayarak. Ayrılmaya ikna ettiği için çok rahatlamıştı. "Burada bekleyeceğim."

Desmond başını nazik bir şekilde eğerek ve son bir defa daha şehvetli bir bakış atarak topuklarının üzerinde döndü. Arkasını döndüğünde Jane hareket etmek üzereydi.

"O noktadan bir yere kımıldama," diye kibarca uyardı Desmond. "Balo salonuna dönüp dönmediğini görmek için izliyor olacağım."

Ardından gitti, koridorun girişine sokulan eğlence düşkünü kalabalık tarafından yutuldu. Yalnızca bir dakikası vardı. Sağlam bir kaçış planlamak için yeterli bir süresi yoktu. Uyarısı kulaklarında çınlarken bir teras kapısından geçip dışarı çıkacak bir yol bulmayı umarak hızla en yakındaki odaya daldı.

Odaya girdi, kapıyı kapayıp ardına yaslandı, kalbinin çılgın atışını sakinleştirmeye çalıştığı sırada derin derin nefes aldı. Arkasındaki kapı –bu Desmond ve ötesindeki eğlenceye karşı çok ihtiyaç duyduğu bir bariyer gibiydi– onu bir ölçü de olsa avutuyordu ama oyalanamayacağını biliyordu.

Gözlerinin odanın loşluğuna alışması için bir dakika geçti. Alıştıklarındaysa gördüğü şey baştan çıkarma için hazırlanmış bir dekordu.

Şöminede bir ateş çıtırdayıp, mor renkli kâğıtlarla döşenmiş duvarlara büyüleyici gölgeler düşürdü. Odada, şezlongların ve kanepelerin üzerine yastıklar saçılmıştı. Büyük bir koyun postu davetkâr bir şekilde şöminenin önüne serilmişti. Parlak kumaşlar şömine ışığında baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu, renkler evini dekore eden herhangi bir şeyden daha canlıydı. Ev. Guthrie kasaba evinde yaşadığı bütün yıllar boyunca, kendisini hiçbir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman o eve ait hissetmemiş, asla kendi etkisini bırakmaya izni olduğunu düşünmemişti.

Düşüncelerini zihninden uzaklaştırarak karşı duvara baktı ve kalbine bir ağırlık çöktü. Hiç teras kapısı yoktu. Tek bir geniş pencere karanlık geceye bakmaktaydı.

Hızla ileri giderek mandalla oynadı ve açılmadığını gördü. Hafif bir çığlıkla avuçlarını pencereye dayayıp gecenin kendisine açılmasını bir şekilde emredebilirmiş gibi kalın camları itti.

"Lanet olsun!" Dudağını ısırarak seçeneklerini değerlendirdi.

Eğer odadan çıkarsa Desmond'la karşılaşma riski vardı. Fakat yine de burada kalıp kendisini bulmasını bekleyemezdi. Bakışları, kalay-kurşun alaşımından yapılmış, imkânsız büyüklükte cinsel organı olan bir aygıra çırılçıplak binem Leydi Godiva[2] heykeline takıldı. Tekrar pencereye baktı.

Yanakları alev alev yanarak heykelciği küçük lake masadan kaldırdı. Bir kararlılık hırıltısıyla, parmaklarını soğuk kalaya kenetledi, elinde tuttuğu ağırlık sağlam bir teselliydi. Özgürlüğüne pencereyi kırarak ulaşmaya karar vererek kolunu geriye çekip nefesini tuttu.

Bir ses havada gümbürdedi ve onu durdurdu, sanki baharatlı bir rom karışımı gibi karnında döne döne içinden geçip gitmişti.

"Neyse ki ben bu odaya açılan bir kapı olduğunu biliyorum."

2 *Leydi Godiva: 11. yüzyıl İngilteresinde kocası Lord Leofrie'nin koyduğu ağır vergileri protesto etmek amacıyla bir ata çırılçıplak binerek Coventry şehrinde dolaşan efsanevi kadın figür. (ed. n.)*

Dördüncü Bölüm

Jane arkasını dönüp heykelciliği parmaklarının arasından kaydırarak ayaklarının dibine gürültüyle düşürdü. Sığınağını kendisiyle birlikte paylaşan adamın gölgesine şaşkın şaşkın baktığı sırada heykelciğin sertçe düşüşüyle birlikte yüreği de ağzına gelmişti.

Yabancıya karanlık köşelerde gizlenip orada olduğundan hiç şüphelenmeyen hanımefendileri korkutmaya yarayacak bir tavırla orada olduklarını belli eden erkekler hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek üzere ağzını açtı. Ama sözler uzun boylu adam odanın köşesine sıkıştırılmış bir sandalyeden kalktığı ve gölgelerden çıktığı sırada dudaklarında kaldı. Gözlerini kısıp yüzüne baktı.

Bir hayaletin yüzü.

Elini ağzına götürdü ama bu soluğunu bastırma konusunda çok az fayda etti. Sinirleri yay gibi gerilmiş bir halde gözlerini dikip baktı. Bir hayalet değildi. Bir erkekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maske takmıyordu, üzerinde maskeli baloya özel kıyafet de yoktu. Esmer teninde sert ve rengi değişmiş, beyaz bir yara yüzünün sol tarafını kesiyor, üst dudağını bölüyor ve ağzının içinde kayboluyordu. Güzelliği bozulmuş olsa da asla unutulmayacak bir yüzdü.

Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Yavaş, ölçülü adımlarla ona yaklaştığı sırada Jane korkmuş –coşkun– bir halde onu izledi. Ölümlü bir insan için bir zamanlar fazla güzel olan, şairler ve rüyalar âlemine bırakılan yüzün görüntüsü üzerine görünmeyen bir el kalbini sıktı. Hafızasının bırakmayı reddettiği bir yüz.

Yeni yüzüne baktı. Yaralı, sert köşeli, gülümsemeyen. Bir titreme içinde kıvrıla kıvrıla dolaştı. İsmi tekrar zihninde fısıldandı; yıllardır söylemediği bir isim. Günlük olarak düşüncelerinden uzaklaştırdığı, sadece geceleri zihnine, rüyalarına girmesine izin verdiği bir isim. *Seth.*

Genç adam eğilip düşürdüğü heykelciliği aldı. Tek kelime etmeden bunu masanın üzerine geri koydu, yoğun bakışları yüzünden hiç ayrılmadı. Buğulu gözlerindeki ateşli bakış içini titretti. Ona hiç bu şekilde bakmamıştı.

Sonra onu –maskesiyle– tanımadığını fark etti ve rahatlarken göğsündeki sıkışıklık hissi de azaldı. Eli maskesine gitti. Sert brokar üzerine gerilmiş olan siyah ipeği hissedince sakin bir nefes aldı. Hâlâ oradaydı.

Seth başını kaldırarak arkasını işaret etti ve tekrarladı: "Buraya açılan bir kapı var."

Görüntüsünü içine çekerken başını hızlıca sallamayı başardı. Hatırladığından da uzundu. Teni daha esmerdi ve karışık kahverengi saçları güneşle açılmıştı. Dudaklarında ve gözlerinde daha

önce bulunmayan bir sertlik vardı. Fakat o karamel renkli gözleri nerede olsa hatırlardı. Aynı gözler bugüne kadar rüyalarına girmişti.

Geniş omuzları ve sıkı kalçası odanın zarif mobilyalarından daha uzundu, duruşu dimdik ve kaskatıydı, sanki bir geminin dümenini tutarmış gibi duruyordu. Siyah ceket ve pantolonu odanın mor ve lavanta renkleriyle keskin bir şekilde tezat oluşturuyor, erkeksiliğini iyice gösteriyordu.

Onu yıllar içinde unutması gerektiğini düşündü. Canton'daki savaş haberlerini bu kadar yakından takip etmemeliydi. Onu şimdi görünce bu kadar çok sarsılmamalıydı.

"Konuşamıyor musun?" diye sordu Seth. Sesi hatırladığından daha derin, daha toktu.

Jane dudaklarını fısıltılı bir cevap vermek için zorlayarak başıyla onayladı. "Konuşabiliyorum."

Ona bakarken eski hisler karnında hareketlenmeye başladı.

Kız kardeşi onu istememiş olabilirdi –en azından evlilik bağları içinde istememişti– ama Jane istemişti. Bütün varlığıyla onu istemişti. Hatırlayabildiği kadar uzun bir süre boyunca her gün ona bakmış ve kız kardeşi için hissettiklerini ona karşı da hissetmesi için dua etmişti. Kendisini sevmesi için ailesinin gazabını göze alırdı, her şeyi göze alırdı. Fakat Seth'in sevgisi sadece Madeline'e ayrılmıştı. Jane'e değil. Hiçbir zaman ona değil.

Ne o zaman ne de kesinlikle şimdi.

Kendisine bu gerçekliğe tutunup görünüşü karşısında –uzun zamandır aç olan kalbi için çok leziz bir yiyecek gibiydi– ayaklarının yerden kesilmemesini emrederken bir elini yüzüne bastırdı, avucuna değen teni rahatsız edici bir şekilde sıcaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşırı ısınmış teninde kadife gibi bir etki bırakarak, "Konuşabiliyor musun?" diye tekrarladı kısık sesle. "O halde sadece konuşmamayı tercih ediyorsun?" Bakışları yüzünde dolaştı. "Konuşma arzusu olmayan bir kadın mı? Ne kadar tuhaf."

Seth yaklaştığı sırada Jane'in boğazı sıkıştı, o kadar yaklaştı ki kokusu genç kadının burnunu doldurdu. Deri ve tanımlayamadığı, kendisine hafifçe muskatı hatırlatan bir çeşit topraksı ve vahşi kolonya kokusu. Gözlerini kapadı.

Zihninde binlerce görüntü belirdi. Seth'le geçirilmiş bir gençlik. At binmek, yüzmek, sonbaharda elma, kışın çobanpüskülü toplamak. Hayatının tek zevki o olmuştu. Ablasını kendisine tercih eden –ve bu gerçeği ona her gün hatırlatan– ailesinden daha sadıktı.

Her şeyin değiştiği an, daha dünmüş gibi taptaze bir şekilde zihninde canlandı. Yıllar boyunca bunu engellemek için herhangi bir şey yapıp yapamayacağını merak etmişti.

Madeline kapalı alanlarda kalmayı tercih ederek genelde gezilerinde onlara eşlik etmezdi ama tümüyle çiçek açmış elma ağaçlarının arasında yürürlerken bir sebeple onlara eşlik etmişti. Bal arıları beyaz, saçaklı çiçeklerin ortasında vızıldıyordu, havadaysa bahar kokusu vardı.

Seth ve Madeline geride kalmışlardı. Jane dönüp arkasına bakmıştı. Seth'in yüzünde aptal bir sırıtışla, istisnai bir canlılıkla bir elma ağacına tırmanışını, kız kardeşininse aşağıda kıkırdayışını görünce yüreği boğazına tıkanmıştı.

Seth bir daldan aşağı atlamış, elinde çiçekli bir filizle ayaklarının üstüne sert bir şekilde konmuştu. Büyük bir dikkatle narin demeti Madeline'in kulağına tutturmuştu. Gözlerinde en sıradışı bakış parlıyordu. Şefkat, bağlılık ve arzu. Hepsi Madeline için.

O gün Jane'in içinde bir şeyler ölmüş, o tek bakış yüzünden bir alev dağılıp sönmüştü. O bakış bir gün kendisine vermesi için dua ettiği ama onun bir başkasına, Jane'in kız kardeşine verdiği bir bakıştı.

Jane titredi ve başını hafifçe sallayarak istenmeyen hatıraları zihninin derinliklerine itti. Gözlerini açıp Seth'in ona dikkatle baktığını gördü.

"Nereye gidecektin?" diye mırıldandı Seth kara gözlerle inceleyerek.

Jane nefesini tuttu ve başını eğdi, neredeyse düşüncelerini okuyabileceğinden, zihninin dolaştığı karanlık yolları görebileceğinden korkuyordu. Seth bir parmağını çenesinin altına koyup yakıcı tek bir dokunuşla bakışlarını yukarı kaldırdı.

Jane üzerinde tek bir parmaktan fazlasını hissetmek isteyerek kaçırdıklarına, hiçbir zaman ona ait olmamış şeye aç bir halde karşı koyamayarak Seth'in dokunuşuna doğru eğildi.

Seth'in gözlerinde şaşkınlık belirdi. Muhteşem siyah kaşlarını kaldırarak, bakışlarıyla değer biçerek, soru sorarcasına yüzünü inceledi. Parmakları çenesinin altına kaydı, çenesinin yumuşak hattında gezindi. Jane iç geçirdi.

Seth gözle görülür bir şekilde yutkundu, boğazındaki tendonlar hareket etti.

Jane kendisini toparlayarak kimliğini bilse onunla hiçbir şey yapmayacak olan bir erkekle kendisini tamamen unutmak gibi tamamen aptalca bir şey yapmadan önce geri çekildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jane yakınlığından, dokunuşundan, sıcaklığından kaçmak isteyerek elbisesinin kumaşından içine işleyen soğuk camı hissedene kadar geri çekildi.

Fakat Seth peşinden gelip onu kıstırdı, kare çenesindeki kaslar yaranın altında kasılıyordu. Gözlerinde ateşli bir ışıltı belirdi. Uzun parmaklarını genç kadının yanağında gezdirdi, damarlarında nefesinin bir ıslık gibi çıkmasına neden olan bir yangın başlattı.

Siyah göz bebekleri parlayarak ona baktığı sırada, avucundaki nasırlar cildini törpüledi. "Sen gerçek misin? Yoksa bir çeşit büyücü müsün?"

Seth'in ateşli bakışı nefesini kesti, özellikle de ona dair sahip olduğu son anı böyle bakışları içermiyorken. Aslında son zamanlarda ona çok az bakmıştı. Olayların sonunda sanki Jane onun gözünde hiç var olmamıştı bile.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Boğuk sesi sinirlerini gerilmesine neden oldu.

Korku ve panik duyguları kabardı.

Çünkü seni seviyordum. Bir zamanlar. Seni tanıdığım zaman. Beni tanıdığın zaman.

Bakışlarındaki sıcaklık mı yoksa yıllarca uyuşmuş bir halde yaşadıktan sonra dokunuşunun onu canlandırmasından mı, hangisinin kendisini daha fazla mahvettiğini bilmiyordu.

Bilmiyordu ama bunu öğrenmeye cesaret edemiyordu.

Nedenmiş? Sıkıcı bir bakire değilsin ki. Neden ateşli bakışının vadettiği her şeyi denemeyesin? Hiçbir zaman sahip olmadığın şeyleri? Hep istediğin şeyleri? Bu özgürlük alanındaki en uç deneyim olmaz mı?

Genç kadının bakışları ağzına kaydı, dudakları yara izine rağmen geniş ve şehvetliydi. Dilini ağzının o köşesinde gezdirmeyi hayal edip göğüslerinin göğsüne değmesine izin vererek öne eğildi. Karnı kasıldı.

Seth saten parçasının ardında kimin olduğunu kimin sakladığını bilmiyordu.

Genç kadın isimsizliği kabullenebilirdi... Onu kabullenebilirdi. *Tek bir öpücük.*

Bir öpücükle genç bir kız olarak, bir kadın olarak, Marcus'un karısı olarak kaçırdığı şeyi yaşayabilirdi.

Bir beklenti kıvılcımı hissetti, peşinden başka bir his daha. Soğuk bir korku dalgası. Keşfetme korkusu, kendi dışına kısa bir an için dâhi olsa çıkmanın ve cesurca bir şey yapmanın korkusu. Uzun zamandır süren hayallerin gerçekleşmesi için cesaret etmenin.

Boğazındaki yumruyu yutkunup içinden kendisini sarstı ve korkunun kazanmasına izin verdi.

Omuzlarını geri çekti, çıplak omuzlarına değen soğuk camı hissetmesine rağmen çekilmedi ve kendisini bakışlarının karanlık çekimine karşı durmaya zorladı.

Başarabildiği kadar ciddi bir sesle, "Kenara çekilin, bayım," diye emretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Seth, göğsü ile pencere arasında sıkışmış, kendisine çekilmesini, talebine saygı duymasını emreden kadına baktı. Ama genç kadının yumuşak kıvrımlarını hissetmekten çok fazla keyif aldığından hareket etmiyordu.

Odaya girdiği andan itibaren onu büyük bir ilgiyle izlemişti. Nasıl izlemesindi ki? Tuhaf davranışı dikkatini çekmeseydi bile, görünüşü çekerdi.

Şimdi onu süzüyordu; uzun, görkemli, dolgun vücudunu. Lanet olsun, ne kıvrımlar vardı bu kadında! Ellerini ve ağzını doldurmak için yeterinden fazla. Karnı arzuyla sıkıştı. Odanın loşluğunda, saçları gece denizi gibi karanlık bir şekilde parlıyordu ve gözlerinin rengi siyah maskesinin içinde belli belirsizdi. Seth kanında hissettiği bir vahşilikle yanıyordu. Bu kadını istiyordu. Çok istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha hayret verici olanı, kadının da kendisini istediğinden emin olmasıydı. Yara izini ve her şeyi. Bu da onu kollarında hapis tutması için yeterli bir sebepti.

Bakışlarını üzerinde gezdirdi, kollarındaki altın ışık huzmesini. "Aurora."

Genç kadın uzun kirpiklerini kırptı. "İsmim bu değil..."

"Değil mi? Peki, ne?"

Jane dolgun dudaklarını birbirine bastırdı.

"O halde sana Aurora diyeceğim. Sanırım sana uygun." Şafak Tanrıçası'nın kendisi bile Seth'in gözlerini daha fazla kamaştıramazdı.

Jane kocaman açılmış gözlerindeki ciddilikle ona baktı.

Seth bunlardan daha üzgün, kendisini çağıran, ona *ihtiyacı varmış* gibi görünen gözlere daha önce hiç rastlamamıştı. İradesine rağmen, genç kadının büyüsüne kapıldığını hissediyordu.

Kadında onu harekete geçiren şey her neyse bununla ateşlenerek yüzünü ellerine aldı ve dudaklarına sahip çıkmaya hazır bir şekilde, tadının hayal ettiği kadar tatlı olup olmadığını görmek için başını eğdi.

Küçük eller göğsünü itti. Durdu, dudakları neredeyse kadının dudaklarına değecekti.

"Yapma," diye yalvardı Jane, nefesi nefesine karıştı, içine akıp damarlarındaki kanı yoğunlaştırdı. "Lütfen."

Seth geri çekilerek bir elini saçlarında gezdirdi. Yeni tanıştığı bir kadına, gerçek bir yabancıya duyduğu mantıksız arzunun mu yoksa onu isteyebileceğine, çirkin yüzüne aldırmayacağına dair

kendisini ikna etmesinin mi, hangisinin onu daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordu.

Seth ona yanından geçmesini işaret etti.

Genç kadın gözlerini indirip yanından geçerken Seth'in burnuna elma kokusu geldi. *Elma.*

Hatıralar zihninde hücum etti. Tatlı hatıralar. Julianne'in kazasından öncekiler. Madeline'den öncekiler. Bu kadının kokusu ona evi hatırlatıyordu.

Onu durdurma, gasbetme ve sahiplenme içgüdüsü, içinde yoğun bir şekilde savaş veriyordu.

Kapı açıldığında kadın odayı yarılamıştı. Bir adam elinde bir bardakla sallana sallana odaya girdi.

"Ah, işte buradasın, canım. İçkini getirdim."

Kadın aniden durdu.

Züppe, kadına doğru yaklaşırken Seth'in içinde karanlık ve sahiplenici bir his dolandı.

Kadın Seth'in göğsüne çarpana kadar geri gitti. Elleriyle kollarının sıcak tenini tuttu. Jane omzunun üzerinden ona baktı, bakışı diğer adamın gelişiyle varlığını unutmuş gibi şaşkındı.

Seth diğer adama baktı, onu tanır gibi oldu.

Adam bakışına karşılık verdi. "Rutledge? Tanrım, bu sen misin?"

Seth adamın adını hatırlayarak başıyla selamladı. "Billings."

"Unvanı aldığını duydum. Fakat Londra'da olduğunu bilmiyordum." Billings yaklaşarak yüzüne dikkatle baktı. "Anlaşıldı, Canton'daki muharebede oldu, değil mi? Şanssızlık. Her zaman hanımefendilerin gözdesiydin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Köle tacirleri," diye yanıtladı, bu nokta onun için ayırt edici bir konuydu. Kanunsuz köle trafiğini engellemek için yaralanmak bir milleti afyona esir etmek için yaralanmaktan çok daha onurlu bir işti.

Billings başıyla onayladı. "O halde sanırım seni tebrik etmeliyim, *Lord St. Claire*."

"Beni tebrik etmek mi? Kardeşimin ölümü için mi?" dedi. Billings'in ne kadar pis biri olduğunu aniden hatırlamıştı. O ve Albert okulda aynı sınıftaydılar ama Billings somurtkandı, ikinci evlat olmadaki hoşnutsuzluğunu her zaman dile getirmişti.

Billings karşısındakini gücendirdiğinin farkında olmayarak devam etti. "Kendi ağabeyimi kaybedeli de uzun zaman olmadı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Seth ellerinin altında aniden taş gibi kaskatı kesilen kadına baktı.

"Senin kadar şanslı değildim," diye devam etti Billings monoton bir sesle. "Ağabeyim bir vâris bıraktı. Gerçi sadece bir tane, o yüzden belki umutsuz değilimdir."

Seth önündeki çakala gözlerini dikti. Böylesi pisliklerden sosyete içinde bol miktarda vardı ve hâlâ uzak kıyılarda savaşmayı dilemesine neden oluyorlardı.

Billings elindeki içkiye baktı. Amacını aniden hatırlamış gibi bakışları Aurora'ya kaydı.

"Beni bağışla, gereksiz lakırtılarla seni alıkoymak niyetinde değildim. Özellikle de yapacak daha hoş işler varken." Billings incecik dudaklarını ıslattı. "Bu küçük yolluyu alıp yoluma devam edeceğim. Başka bir oda buluruz."

Seth'in ayağını çiğnediğinden habersiz bir şekilde Aurora bir adım daha geri gitti.

Seth hiç düşünmeden elini koluna sardı ve "Üzgünüm. Hanımefendi müsait değil," dedi.

"Şimdi bak, Ruthledge," diye kabadayılık tasladı Billings, göğsünü şişirerek. "Onu önce ben buldum."

Seth bir kaşını kaldırdı. "Ve kaybettin."

Billings içkiyi üstü mermer olan sehpaya, içindekileri sıçratarak kararlı bir güçle koydu. "İyi. Vakit öldürecek daha pek çok fahişe var. Sahiplenici olmaya gerek yok."

Konuştuğu sırada bile, Aurora'yı aç bir bakışla süzüyordu.

Seth kadının kolunu gevşek dairelerle okşadı ve Aurora titredi.

Billings sinirle titreyerek, "Keyfini çıkar, Rutledge. İşin bittiğinde onunla bir tur da ben atacağımdan eminim," dedi.

Kollarındaki kadın irkildi. Gırtlağının gerisinden bir hırlama çıktı. Seth aniden ve şiddetle kendisini saran sahipleniciliğe şaşırarak, "Hiç sanmıyorum," diye dişlerini gıcırdattı.

Billings burnundan ateş çıkararak odadan hışımla çıktı. Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve tekrar yalnız kaldılar.

Genç kadın gözleri parlayarak döndü. "Ben fahişe değilim!"

Seth, "Olduğunu hiç söylemedim ki," diye karşılık verdi.

Jane dudaklarını birbirine bastırıp isyankâr bir çizgi haline getirdi. "Ama buradayım. Bu baloda." Elini salladı. "Eminim öyle olduğumu düşünüyorsundur."

"Ne düşündüğüm senin için neden bu kadar önemli olsun ki?"

Sinirli bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre ona baktı. Bu erkeğin karnına bir ateş parçasının döne döne inmesine sebep olan hiç planlanmamış bir sesti. Bu delilikti. Fleur'ün kendisine katılmasını bekliyordu fakat yine de önündeki umut verici bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaratığı baştan çıkarma yollarını düşünme konusunda kendisine engel olamıyordu.

"Önemli değil, elbette." Genç kadın çenesi bir parça daha kaldırdı.

Jane uçmaya hazır olan egzotik bir kuşu hatırlatarak bir adım daha geri gitti. Seth yanında sadece bir dakika daha kalacağını hissetti ve bir nedenle, bu düşünceyi katlanılmaz buldu.

İleri giderek, elinin eklem yerlerini yanağına sürdü. Genç kadının gözleri büyüdü ama geri çekilmedi.

Jane'i dikkatle izleyip yüz ifadesindeki huzursuzluğu ölçerek görülmesi, parmaklarını genç kadının boynundan aşağı gezdirdi, köprücük kemiğinin narin çizgisini takip etti.

Seth başını boğazına eğerek ılık teninin tadına baktı, diliyle çılgın gibi atan nabzının hissedildiği noktayı yaladı, diline baharatlı rom tadı geldi.

Genç kadının nefes alış verişi hızlandı. Maskeli yüzüne tekrar bakmak için geri çekildi. Hiç tiksinti yoktu. Gözlerinin onu yutarcasına baktığını görünce midesi düğümledi, sanki yara izini değil de onu, iliklerine kadar gerçek Seth'i görebiliyordu.

Gerçekten tuhaftı. Kimse onu tanımıyordu. Hayatta ya da ölmüş hiçbir aile ferdi. Konuşabileceği, en derin düşüncelerini paylaşabileceği hiç kimse yoktu. Zaten ne de olsa kimse bu tarife hiçbir zaman uymamıştı. Kısa bir an için zihninde birinin yüzü belirdi; çizik dizleri ve asla yerinde durmayan gür saçları olan çilli bir genç kız. *Jane.* Onlar arkadaştı. Sırdaştı. Kalbi buruldu. Zaman her şeyi değiştiriyordu.

Fakat bu kadın; ona çok yoğun, sert bir şekilde bakan iri gözlü bu yabancı tuhaf bir şekilde kendisini onunla bağlantılı hissetmesine neden oluyordu. Tanıdık geliyordu. Ev gibi hissettiriyordu.

"Neden bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyorsun?" diye sordu. "Tanıyor musun?"

İri gözlerini kırptı. "Hayır. Tabii ki tanımıyorum."

Tanıyorsa bunu neden önemsemesi gerektiğini merak etti. Tanışmışlarsa bu uzun zaman önce olmuştu. Şimdi pek önemi yoktu. Onu ahlaksız elbisesinden çıkarmak ve içinde uyandırdığı delirtici şehveti yatıştırmak amacıyla tatlı vücuduna sokulmak için onu baştan çıkarmaya çalışmalıydı. Cazibesinin tadına baktıktan sonra onun da diğer kadınlardan bir farkının olmadığını görecekti.

Jane başını hafifçe iki yana salladı, sanki sersemlemişti ve kendisine gelmeyi istiyordu. Bakışları omzunun üstünden arkasına kaydı.

Seth genç kadının uçacağı anın geldiğini hissederek kollarını yakalayıp kendisine çekti. Jane'in gözleri kocaman açıldı ve vücuduna dayanan vücudu titredi.

"Gitmek zorunda değilsin," diye mırıldandı Seth, sonra harika bir şekilde ekledi: "Lütfen."

Seth içinde arzu uyandıran bu yaratığa baktığı sırada, sanki havadan yere bir taş gibi düşüp düşmeyeceğini görmek için büyük bir uçurumun kenarında bekleyip oyalanıyormuş gibi kendisini dengesiz hissetti.

Genç kadın, "Yapamam," diye cevapladı içini parçalayan karışık bir sesle.

Tekrar sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar reddedildi.

Bazı dersler hiçbir zaman alınmıyordu.

Onu yine de bırakamıyordu. Gözlerindeki mutsuzluk ve ona neden bu şekilde baktığı hakkında bir şeyler öğrenene kadar olmazdı. Onu daha sıkıca tutmaya başladı.

Saçma görünse de gizemini çözecek, işleri bitmeden önce hakkındaki her şeyi öğrenecekti.

Elbiseleri olmadan nasıl göründüğüyle başlayarak.

"Haydi, bu bir maskeli balo. İnsanın kendisi olmayı bırakabildiği bir yer." Parmakları onunkileri nazikçe kavradı ve ince parmaklarını sardı. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, istediğin herkes olabilirsin," diye dil döktü.

İnatçı bir şekilde başını salladı.

"O halde neden buradasın?" diye çıkıştı Seth. "Neden maske takıp buraya geldin?"

"Yapamam..." diye başladı ama genç adam dudaklarına koyduğu bir parmakla onu susturdu. Yumuşak dudaklar. Baştan çıkarmaya niyetli bir şekilde, dolgun alt dudağını takip edip dokusunu ve şeklini öğrendi.

Kadının dudakları aralandı ve Seth başparmağını içeri daldırıp geniş yerini dilinin üzerinde gezdirerek ağzının nemli sıcaklığını okşadı.

Jane'in gözleri büyüdü.

Genç adam kendisini durdurmayı başaramayarak diğer elini Jane'in yüzünün üst yarısını örten siyah kumaşı çekmek için kaldırdı.

Jane bir anda çılgına döndü, kapana kısılmış bir hayvan gibi kollarında çırpınmaya başladı. Onu kendisine çekip dudaklarıyla dudaklarını zapt etti. Kollarıyla sardığı vücudu duruldu, dudaklarının altındaki yumuşak dudakları donup kaldı. Seth bir tepki almak için onu ikna etmeye çalışarak öpüşünü yumuşattı.

Dudakları yumuşadı, tatlı bir iç geçirişle dudaklarının altında aralandı. Jane kollarını boynuna dolayıp parmak ucunda yükseldi, vücuduna değen yumuşak kıvrımları gevşedi.

Ağzının içine doğru inleyerek, ayaklarını yerden kaldırıp öpüşünü derinleştirdi. Susuz kalmış bir adam gibi dudaklarından içip minik inlemelerini en tatlı şarap yudumları gibi yuttu.

Genç kadın ayakkabılarından birini Seth'in çizmeli baldırında kaydırdı ve Seth ayakkabı yerine çıplak ayağı olmasını, ikisinin de çıplakken bir yatağın üzerinde olmalarını dileyerek inledi. Giysilerini çıkarmak için ani ve yakıcı bir arzu genç adamı ele geçirdi. Baştan çıkarıcı altın rengi elbisesi ve siyah maskesi olmaksızın ona bakmak için, derinliklerine girdiği sırada kendisine duyduğu bütün arzusunu yüzünde görmek için.

Yabancı ya da değil, sanki onu ilkel bir seviyede tanıyormuş gibi hissediyordu. Çılgınlık olduğunu biliyordu, özellikle de onu tanımadığı düşünülünce. Ne ismini biliyordu ne de yüzünü. Yine de bu kadını, Aurora'sını istiyordu.

Bunu fark edince şaşırıp geri çekildi ve ona baktı.

Seth kendi gözlerindeki şaşkınlığı yansıtan gözlerin içine baktığı sırada, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Nefesleri birbirine karışıyor ve havayı dolduruyordu. Gözlerinde, derin bir arzu yanıyor, kendi açlığının aynısını yansıtıyordu. Bu alevlerini en yüksek boyutuna çıkarmaya niyetli olduğu bir yangındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Seth, bu kadın için hissettiği arzunun bir alev fırtınasının hızıyla içinde döne döne ilerlemesine engel olmaktan aciz bir şekilde dudaklarını tekrar sahiplendi. İçinde bir şeyler uyandırmış, kanında karşı koymaya gücünün yetmediği karanlık bir alev yakmıştı.

Onu daha iyi öpebilmek için ellerini dalgalı saçlarına daldırarak başını eğdi ve tutkunun –pervasızlığın– onu artık yönlendirmediğini unuttu. Kadınların onu çok az etkilediğini unuttu. Hayatında sadece boşluk hak ettiğini unuttu.

Genç kadın inleyerek ceketini avuçlayıp Seth'i daha yakınına çekti. Seth homurdanarak bir elini genç kadının arkasına indirip onu sertçe kendisine doğru çekti ve genç kadının yumuşak karnına yapıştı. Seth kendisini bunca yıldır saran sisin içinden çıktığı için mest oldu.

Birdenbire kapı arkasından sesle açıldı.

Fleur odaya girdiği sırada dudaklarını genç kadınınkilerden ayırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seth." Fleur'ün gözleri kollarında tuttuğu kadını değer biçercesine taradı. "Bu akşam aklında *menage à trois*[1] olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarını çatarak Aurora'yı kollarından bıraktı, kadın aralarına birkaç adım mesafe koyduğunda göğsüne derin bir sızı doldu. "Durumu yanlış anladın."

Korsesinin kenarındaki püsküllle oynarken Fleur'ün dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Hiç sanmam." İç geçirerek elini indirdi. "Senin gibi bir lokmayı bu kadar uzun süre başıboş bıraktığım için sadece kendimi suçlayabilirim. Bağışla beni. Seni ve arkadaşını yalnız bırakmamı ister misin, *mon cher?*"

"Hayır!" Aurora kapıya ilerlediği sırada Seth'in bakışlarından kaçınarak hızlı bir şekilde itiraz etti. "Gidiyordum zaten."

Seth karışık duygular içinde yuvarlanırken yumruklarını iki yanda sıkarak onu izledi. Gitmesini istemiyordu. Dudaklarının tadıyla, havadaki kokusuyla, ellerindeki hissiyle içine canlılık dolmuştu.

Belli ki Aurora, Seth'in onu istediğini biliyordu.

Belli ki bu önemli gelmemişti.

Onu bağlayıp omzuna atmak dışında onu durdurması mümkün değildi. Belki de bu en iyisiydi. Genç kadın, Seth'in hissetmesine neden oluyordu. Çok fazla açlık, çok fazla arzu, çok fazla... *Her şey.* Fleur gibi kadınlarla birliktelik kontrollü, güvenli ve sadece yeterliydi.

Meleği tek kelime etmeden, hızla kaybolan bir duman gibi odadan çıktı.

3 Üç kişiyi içeren cinsel aktivite. (ç. n.)

Kapıya baktı, içinde soğuk bir pişmanlık dolanıyordu.

Peşinden gitmek istiyordu. Fakat o hiçbir kadını *kovalamazdı*. Tekrar olmazdı. Bir defa yeterliydi. Hiçbir kadının, aklını kaybedecek kadar değerli olmadığını öğrenmesi için bir defa yeterliydi. Ya da kalbini kaybedecek kadar.

Dakikalar geçtikçe Aurora ondan iyice uzaklaştı ve Seth boş kapı eşiğine bakarken özlemi derinleşip eziyet eden bir acıya dönüştü. Her geçen dakika onu bir daha asla göremeyeceğine dair duyduğu endişesini artırdı. Bu dayanılmazdı.

"İçimden bir ses artık benim arkadaşlığımla ilgilenmediğini söylüyor."

Kapıya doğru hızlı ve kararlı adımlarla ilerlerken, "Beni bağışlar mısın?" diye sordu dikkati dağılmış bir ses tonuyla.

"Tabii ki, aşkım. Egom zarar görmeyecek," dedi Fleur. "İlginç biriydi. Eğlencelerime sık gelen olağan yolculardan biri değildi."

İlginç. Evet, ilginçti. Ve daha fazlasıydı da. Gür kirpikli gözleri zihninde belirdi. Renklerini hâlâ bilmiyordu. Fakat o gözler çok şey taşıyormuş gibi görünmüştü. Ancak bunun ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

Küfrederek adımlarını hızlandırdı. Genç kadının gitmesine izin vermek gizemini çözmeyecekti. Kanındaki ateşi de söndürmeyecekti.

Seth'in onu istediği kesindi. Bunun için beklemek istemiyordu.

Jane yolundan çekilmeyen insanları dürtmek için dirseklerini kullanarak kalabalığın içinden kendisine yol açtı. Çaresizlik iyi davranışları uzaklaştırmıştı. Onun yokluğunda daha fazla misafir gelmiş, odayı ağzına kadar doldurmuştu. Orkestra kulakları sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gür eden gürültüyle hiç kuşkusuz ki yarışmak için daha yüksek sesle çalıyordu.

Kalbinin şiddetli bir şekilde atmasını yavaşlatmak, kulaklarında pompalanan kanın sesine engel olmak için kalabalığın arasındaki bir boşlukta arkadaşlarını aradı. Onlara rastlayınca soluyarak konuştu: "Haydi gidelim. Hemen."

"Nerelerdeydin?" Astrid cin gibi gözlerle onu süzdü, ardından omuzunun gerisine baktı.

"Desmond nerede?"

"Canını mı yaktı senin?" Lucy, Jane'in titreyen ellerinden birisini tuttu, gri-mavi gözleriyle onu inceledi.

"Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin."

Hayalet mi? Galiba hayalet görmüştü.

"Gitmemiz gerek. Şimdi." Seth'in kaldıkları yerden devam etmeye istekli bir şekilde arkasında belirmesini hafifçe bekleyerek omuzunun üzerinden baktığı sırada titredi. Bu olasılık onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da.

Beni öptü. Seth beni öptü. Ben de onu öptüm.

İnanılmaz. Bütün o yılların sonunda, en sonunda, en çok istediği dileğine kavuşmuştu. Pekâlâ, en azından kısmen. Bir öpücükten fazlasını istemişti. Aşk, evlilik, çocuk sahibi olmak istemişti. Kız kardeşini Seth'in zihninden ve kalbinden sonsuza kadar silip çıkarmak istemişti.

"Zavallıcığım, titriyorsun." Lucy sıcak elleriyle onunkileri ovaladı. "Elbette ki gideceğiz."

Jane rahatlamayla iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

"Tatlı getirmek üzereler," diye homurdandı Astrid.

"Eve gittiğimizde bir şeyler atıştırabilirsin," diye fısıldadı Lucy. "Aşçı bu öğlen böğürtlenli turta yaptı. Hatta biraz eve de götürebilirsin."

"Pekâlâ," diye razı oldu Astrid. Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamamen sizinim. Beni eve götürün ve patlayana kadar besleyin." Kapıya ilerledikleri sırada koyu renk gözlerini kısıp Jane'e baktı. "Belki o zaman nerede ve kiminle olduğuna dair bütün detayları paylaşabilirsin. Bu hoş pembeliği yanaklarına Desmond'ın koyduğunu sanmıyorum."

Arkadaşlarını kalabalığın içinde takip ederken onlara anlatıp anlatmaması gerektiğini düşündü. Her nedense Seth'le olan karşılaşması en yakın iki arkadaşıyla bile olsa paylaşılmayacak kadar özel geliyordu.

Balo salonunun ucunda durdu. Bir sıcak dalgası üzerinde gezinirken başının arkası karıncalandı. *Onun* kendisini izlediğinden emindi.

Yavaş bir şekilde döndü, bakışları eğlence düşkünü kalabalığın ortasında Seth'i, bir güvenin ateşe çekilmesi gibi kendisini çeken ısı kaynağını hemen buldu.

Seth ona cesurca, özür dilemeden baktı; Jane'e avlandığını hissettirecek şekilde kara gözleriyle yırtıcı bir hayvan gibi inceledi.

"Bu tehditkâr görünüşlü adam kim?" diye sordu Lucy arkasından.

Seth'in bakışlarına hapsolan Jane başını hafifçe salladı. "Biri," diye durdu dudaklarını ıslatarak, "bir zamanlar tanıdığım biri."

"Öyle mi?" diye yanıtladı Lucy şaşkın bir sesle. "Pekâlâ, bakışlarından seninle yeniden tanışmak istediği anlaşılıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," diye mırıldandı Jane, en sonunda bakışlarından kurtulup hızlıca dönerek. "İstemiyor."

Seth'in sıcak bakışları elbisesinin arkasına işlerken, içinden doğru söylediğini onaylayıp odadan ve ondan hızla uzaklaştı.

Hızla uzaklaşmak zorundaydı.

Çünkü Seth Rutledge, yeni St. Claire Kontu, Jane'le asla herhangi bir şey yapmak istemezdi.

Yedinci Bölüm

Seth yatak odası penceresinden aşağıdaki karanlık bahçeye baktı, düşünceleri bir saat önce kollarında tuttuğu kadındaydı. Kokusunu, havada dolaşan elma kokusunu hâlâ alabildiğini hayal ediyordu. Ağaç tepeleri rüzgârda hışırdadı. Sessiz nefes alış verişi dışındaki tek ses buydu.

"Yüzbaşı," dedi Knightly arkasından. "Eve bu kadar erken gelmenizi beklemiyordum."

Seth tatsız bir şekilde gülümsedi. O da vücudu hâlâ tatmin olmamışken eve bu kadar erken döneceğini düşünmemişti. Fleur'e kısa bir açıklama yaparak yanından ayrılmıştı. Yapacağı bir açıklama yoktu ki. Ne ona ne de kendisine. En azından kulağa mantıklı gelen bir açıklama yoktu.

Ne diyebilirdi ki? İsmini ve yüzünü bilmediği bir kadınla geçirdiği dakikaların onu herkesten çok harap ettiğini mi? Unutulduğunu, yok olduğunu düşündüğü bir şeyi ruhunun derinliklerinde canlandırdığını mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ters giden bir şeyler mi var?" diye sordu Knightly.

Boğazında şişen yumruyu yutkundu. Yüzünü eski yaverine çevirmeden önce sordu: "Hiç özlediğin oluyor mu?"

Knightly hemen anladı. "Hayır, efendim. Hiçbir zaman donanmaya yazılmak istemedim ama on yedi yaşındayken bu benim tek seçeneğimdi. Hayatta kaldığıma seviniyorum sadece."

Seth babasını, isteği ya da eğilimi olmadan kendisi için satın alınan görevi düşündü. Olan olmuştu. Yirmi yaşında evden kovulmuştu. Ailenin işe yaramaz oğlu eve dönme beklentisi olmadan, hayatta kalma umudu olmadan gemiyle uzaklaştırılmıştı. Julianne'e yaptığı şey yüzünden daha azını hak etmemişti zaten.

"Benim için... rahattı," diye mırıldandı Seth başıyla onaylayarak. Gerçekten de rahattı. Basitti. Tuhaf bir şekilde güvenliydi. Donanma saklanacağı, seçimlerden kaçınacağı, katı hiyerarşi dışında her şeyi unutacağı bir yer olmuştu. Ayrıca savaş ve kan da vardı.

Seth her şeye rağmen bunu özlüyordu. O yaşamı tuhaf bir şekilde buna tercih ediyordu. Burada tekrar seçimlerle, karar vermek ve istediği şekilde davranmak özgürlüğüyle karşı karşıyaydı. Bu tarz özgürlüğe en son sahip olduğunda ölümcül bir hata yapmıştı.

Bir daha asla hata yapmayacaktı. Bir daha hiçbir şeyi ya da kimseyi isteyerek riske atmayacaktı.

Jane yemek odasının eşiğinde duraksadı. Bu kadar erken saatte yemek odasında tek başına olacağını düşünmüştü. Fakat Chloris masada oturuyordu. Sabah güneşi eltisinin sert yüz hatlarını yumuşatmada pek işe yaramıyordu. Düz ve geniş yanakları, küt burnu ve çatılmaya niyetli kaşıyla yüzü maalesef Kraliçe'nin *pug* cinsi köpeklerinden birini andırıyordu.

Jane gecenin kalan birkaç saatini de karanlığa bakmakla geçirmişti. Seth'in öpüşlerinden dolayı hâlâ karıncalanan dudaklarına parmaklarıyla dokunurken, zihnindeki düşünceler ağır sessizlik içinde yüksek sesli ve merhametsizlerdi.

Şafak vakti gelip dumanlı, müthiş bulanıklığıyla odayı doldurduğunda, çirkin gerçekle en sonunda yüzleşmişti: Kendisini Seth'in kollarında tutkunun tadına bakma şansından mahrum etmek gibi budalaca bir şey yapmıştı.

Seth'le geçireceği gece, ileride yaşayacağı yalnız yıllarda ona güç verebilirdi. Öyle bir gece, daha önce sahip olduğu her şeyden çok daha fazlası olabilirdi.

Chloris bakışlarını kaldırdı, çatık kaşlarının altındaki mavi gözleri parlaktı. "Solgun görünüyorsun, Jane. Hasta mısın?"

Jane, Chloris'in sesindeki endişe tınısını kaçırmadı, nedenini çok iyi biliyordu. Eğer Jane iyi değilse, o zaman Chloris çocuklarıyla kendi başına ilgilenmek zorunda kalacaktı. Ya öyle olacaktı ya da hizmetçilerden birisi onlara göz kulak olmak zorunda kalacaktı; bu iş hizmetçinin kesinlikle valizini hazırlamasına neden olacak güç bir işti.

Hasta olmadığına tamamen ikna olmayarak, "İyiyim," diye güvence verdi eltisine.

Dün gecenin anısı midesini düğümlüyordu. Seth'i son gördüğündeki hali, kalabalık odanın karşısından onu sanki bütünüyle yalayıp yutmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakışı, kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını iki yana sallayarak bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Onu unutmak zorundaydı. O öpücüğü aklından çıkarmalıydı. Kızlarla birlikte Fransızca fiil çekerek geçirilecek bir sabah bu uğraşında çok faydalı olacaktı.

Chloris'in sert yüz hatları yumuşadı, alnındaki kıvrımlar gevşedi. Jane çok sevdiği elma reçelini ekmeğin üzerine sürerek kendisini oyaladığı sırada, "Harika. Bugün alışveriş yapmayı planlanmıştım. Bir mağazada çok güzel bir şapka gördüm..." diye konuşma devam etti. Elmaların ağır kokusu burun deliklerini dolduruyor, ona evinin sonbahardaki halini anımsatıyordu. Bu da ona Seth'i hatırlatıyordu. *Kahretsin! Onu aklımdan çıkarmak için hiçbir yol yok mu?*

Kaşlarını çatarak taze ekmekten bir ısırık alıp çiğnedi.

"Bir de kızlara bugün onları parka götüreceğine dair söz verdim."

Sözlerini anladığı sırada ekmeği ağzında toza dönüştü. Jane eltisine baktı. "*Benim* götüreceğime dair mi söz verdin?"

"Onları götürmem için sürekli başımın etini..."

"O halde sanırım onları *sen* götürmelisin," diye önerdi Jane. "Onlara eşlik eden sen olursan onlar için çok daha özel olur."

Bu kadarı doğruydu. Anneleriyle geçirecekleri bir sabah itaatsiz kızları sakinleştirmede çok daha etkili olurdu. Özellikle de Jane, çocukların kötü davranışlarının onlarla ilgilenmek için her zaman fazla meşgul olan anne babalarının ilgisini çekmek için bir çaba olduğundan kuşkulanırken.

"Ben mi?" Chloris gözlerini kırptı. "Ne yazık ki olmaz. Başka planlarım var. Ama bu konuda bana yardım etmek zorundasın, Jane. Söz verdim. Hem kızlar çok üzülecek."

"Gerçekten," diye mırıldandı Jane. Chloris'in her zaman *başka* planları vardı. Kızları asla önce gelmezdi. Sonra da bu hayal kırıklıklarının acısını hafifletmek Jane'e düşerdi.

"Parkta bir gezinti hoşuna gitmez miydi?" diye alay etti Chloris.

Parkta bir gezinti. Bu, Marcus'un ölümünden beri kendisinden esirgenen bir eğlenceydi ve Chloris bunu çok iyi biliyordu. Jane sabretmeye çalışarak burnundan derin bir nefes aldı. Parkta bir gezinti yapmak onu ne kadar cezbederse cezbetsin, insanların içinde nasıl davranmaları gerektiğini henüz öğrenmemiş olan Dahlia, Bryony ve Iris'e katlanma düşüncesi ürpermesine neden oldu. Fakat fazla seçeneği yoktu. Eğer kızlara parka gidecekleri sözü verilmişse, istedikleri yapılana kadar ona huzur vermeyeceklerdi.

"Pekâlâ," diyerek yumuşadı.

Chloris sağ tarafında bir parşömen yaprağına bir şeyler yazarken bir karalama sesi duyuldu. Jane yemek yemeye devam etti. Birkaç dakika sonra Chloris başını kaldırdı. "Yastan çıkma talebin üzerinde biraz düşündüm."

Jane ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı, dişlerini gıcırdattı. Talep daha çok bir gerçeğin ifadesiydi ve Desmond'a yapılmıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, eltisinin elindeki kâğıdı dikkatle okumasını seyrederken. Bu hiç kuşkusuz akşam yemeği menüsüydü.

Chloris taşındıktan kısa bir süre sonra bu görevi sahiplenmişti; bu ilgisini çeken tek ev idaresi işiydi. Jane onu izlerken bir zamanlar *kendisinin* olan bir görevi yerine getirerek, bir zamanlar kendisine ait olan koltukta kibirli ve rahat bir şekilde oturabiliyor oluşundan tiksindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün parkta bir gezinti senin..." Chloris başını doğru kelimeyi ararmış gibi eğdi, "sosyeteye tekrar girmende yardımcı olabilir. Fazla münasebetsiz bir şey değil. Yeğenlerinle bir gezi uygunsuz olmayacaktır."

Jane dudaklarını ıslatarak konuyu ilerletti. "Bu hafta Shillington Düşesi'yle çay içeceğim." Nefesini umutla tuttu ve yan komşuya sinsice gitmek zorunda kalmamanın ne kadar hoş olacağını düşünerek kaşlarını kaldırdı.

"Çay mı?" Chloris gözlerini kırptı. "Ah, sanırım fazla hırslı davranıyorsun. Yas dönemini bitirme konusunda fazla hevesli görünmek uygun olmaz."

"On beş ay her dul için uygun bir süre..."

Chloris bir elini kaldırdı. "Bu konuda Desmond'ın arzusunu dinlemeliyiz." Gözleri için için yanan bir ciddiyetle Jane'inkilerle buluştu. "Sana kötü bir şekilde öncülük edeceğini düşünemedin, değil mi? Desmond çok akıllıdır, canım. Hem böyle şeylere karar vermede erkekler çok daha iyi donanımlıdırlar."

Jane bir an için Chloris'in aziz kocasının bir gece önce yaptıklarını itiraf ederek onu şaşırtabilmeyi diledi. Fakat böyle yaparsa kendi eylemleri de açığa çıkardı. Kendisini koruma güdüsü onu kontrol altında tuttu. Üvey oğlu yaşını doldurup Desmond'ı evden gönderene kadar dilini tutmak zorundaydı.

Jane cam kadar kırılgan bir gülümsemeyle cevap verdi: "Pekâlâ." Mendilini kenara koyarak ayağa kalktı. "Kızları hazırlayıp giysilerimi değiştireceğim."

"Değiştirmek mi?" diye tekrarladı Chloris, şaşkın gözlerle Jane'in siyah bombazenini inceledi. "Ne için? Giydiğin şey son derece uygun."

"Başka bir şey giymeyi düşünüyordum. Belki gri? Yastan çıkmaya başlıyorsam, gri uygun bir renk..."

"Parkta bir gezinti sana zevk vermeli," dedi Chloris keskin mavi gözlerle. "Ölen bir koca için en yalın görevi bile yerine getirmeyen şu *dullardan* birisi olduğunu söyleme bana." Dikkatini tabağına çevirerek, çatalıyla tabağındaki bir ringa balığıyla ilgilendi. "Marcus'a daha fazlasını borçlu olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa, cüzi bir çeyiz dışında evliliğinize hiçbir şey getirmedin. Baban tanınmamış bir baronet. Eğer kız kardeşinin Eldermont Dükü'yle olan evliliği olmasaydı, Marcus seni hiç düşünmezdi. Ayrıca birlikteliğinizi çocuklarla kutsamadığını da unutma."

Utanç verici bir ateş Jane'in boynundan yukarı yukarı doğru yayıldı. Kısırlığı evliliklerini zedeleyen sorunlardan sadece biriydi ama kendisini kesin bir şekilde sorumlu hissettiği tek sorundu. İlk karısından bir çocuk sahibi olduğu için, sorun besbelli ki Marcus'ta değildi. Yeminleri ettikten sonra kısırlığını ima eden bakışlar ve fısıltıların ortaya çıkması fazla sürmemişti.

"Kocasına çocuk veremeyen bir kadın gerçek bir kadın değildir," dedi Chloris geniş sinesini şişirerek. Kendi üreme kabiliyetiyle övünüyor gibi görünüyordu.

Chloris çatalını kuvvetli bir şekilde saplayarak kaygan ringa balığını yakaladı. "Nankör yaratık! Böyle çabuk bir şekilde yası hiçe sayarak matem elbiselerini atmak *istediğin* için bile nankörsün."

Jane uyuşup bembeyaz kesilene kadar yumruklarını iki yanında sıktı. Binlerce sert cevap zihninde belirdi. Marcus yüzünden yaşamak zorunda kaldığı sayısız rezaleti düşündüğü sırada yanakları kızardı. Onu yatak odasından menettiği doğruydu ama sadece bir yıllık evliliğin sonunda ve sadece onu üst

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kattaki hizmetçilerle birlikte kendi yatağında bulduktan sonra. *Jane'in* yatağında. Aşağılanma duygusu hâlâ canlıydı, yakasını şimdi bile bırakmıyordu; bu kaçamadığı bir köpeğin topuklarını sonsuza kadar ısırması gibiydi.

Kocanızın Londra'nın her yerinde ilişkilerinin olduğunu bilmek başkaydı ama bu gerçeğin gözlerinizin önüne serilmesi tamamen başka. Düşüncesiz davranışlarına bir son vermesini, onu aptal yerine koymayı bırakmasını söylediğinde yüzünü çarpıtan küçümsemeyi, kulak tırmalayan kahkahasını sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Onu yatağından kovması sadece kendisine daha fazla gülmesine neden olmuştu. Sözleri zihninde acı acı çınlıyordu. *Senin buz gibi vücudunu özlemeyeceğim. Hangi ihtiyacımı karşılıyorsun ki? Zaten bir oğlum var. Hem yatağımı ısıtacak çok daha iyi kadınlar var.*

O çirkin günü zihninden uzaklaştırarak ayağa kalktı. Soğuk dudaklarının arasından kararlı bir şekilde, "Kimse benim için ihtiyatlı olduğum dışında bir şey söyleyemez," dedi. Odadan uzun adımlarla çıkarken bir araba çağırması için Barclay'e talimat vermek üzere kısa bir an için kapıda durdu.

Odasına, asıl yatak odasını Desmond ve Chloris sahiplendikleri zaman sürüldüğü küçük yatak odasına girdiğinde, siyah bombazeni çıkardı. Dolabını açıp durmadan devam eden siyahları kenara itti ve en arkadan ince yünlü, gri bir elbise çıkardı. Sert, öfkeli hareketlerle giyindi, siyahtan ölesiye sıkılmıştı ve artık siyah giymemeye kararlıydı. Desmond ya da Chloris ne derse desin.

Nankör yaratık!

Burnundan homurdanma ile gülme arası bir ses çıkararak elbiseyi üstüne çekti ve aynada kendisini incelemek için döndü.

Ölen bir koca için en yalın görevi bile yerine getirmeyen şu dullardan birisi olmaya niyetlendiğini söyleme bana.

Saçlarını toplayarak, gri kumaşa kaşlarını çatıp baktı. Her nedense bu siyah bombazenden daha iyi görünmüyordu. İç geçirerek aynadaki aksinden uzaklaştı ve küçük isyanından, kendisini sadece biraz da olsa geri kazanmaktan teselli bularak odadan çıktı.

Kızları uyandırma niyetiyle koridorda ilerledi. Chloris'in bir zamanlar Jane'e ait olan yatak odasından çıktığını gördüğünde duraksadı. Komik bir tüy ve kurdele karışımı Chloris'in başında duruyor, küt, çatık kaşlı yüzüyle birlikte daha da göze batıyordu.

Soluk bakışları Jane'e kaydı. "Dileklerimi göz ardı ettiğini görüyorum."

Jane çenesini kaldırdı.

"Kulübünden döndüğünde meseleyi Desmond'a ileteceğim," diye tehdit etti Chloris, bir tüy burnunun üstünde titrerken.

Jane yüzüne gevrek bir tebessüm yerleştirdi. "Hiç kuşkusuz beklemen gerekecek. Biraz zaman alabilir. Yine kulüpte olduğunu söyledin, değil mi?" Daha fazla şey anlatmamak, sapkın uğraşlarından biriyle meşgul olduğunu ima etmemek için yanağını ısırdı.

Chloris, "Evet," diyerek burnunu çekti. "Beyefendiler arasında pek çok bağlantı kulüplerde yapılır. Desmond çok zeki bir iş adamı. Gelecek sene politik bir görev elde etmeyi umuyor. Muhtemelen Harp Bakanlığı altında."

Jane, "Elbette," diyerek Desmond'ın güçlü bir konuma geçmesi fikrine karşı yüzünü buruşturmamaya çalışarak kasıtlı olarak belirsiz bir havayla yanıtladı. Bryony'nin kapısına giderek kapı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kolunu tuttu. "Kızları uyandıracağım ve gezintilerine çıkmalarını sağlayacağım."

Ve bu süreçten keyif almaya çalışacağım.

Başıyla hızlıca onaylayarak Matthew reşit olacağı yaşa gelene kadar hayatının önünde uzun, sıkıcı bir dizi halinde uzandığını sadece bir öğleden sonra bile olsa unutmayı, rol yapmayı kendine emretti. Emirler verilen bir hizmetçinin hayatını yaşamadığını ve gerçekleşmesini istediği bir şey olmadığı –ve geriye bakınca da fazla bir şeyin olmadığı–, aile bağlarıyla moralinin bozulduğu bir hayatı yaşamadığını unutmak için.

Sekizinci Bölüm

"Bu... hoş değil mi?" diye mırıldandı Seth, yanında oturan kız kardeşine bakıp sesinin neşeli çıkmasına çalışırken. Filiz desenli, sarı muslin elbisesi ve uyumlu başlığıyla Julianne güneşten yayılan bir ışık huzmesi gibi görünüyordu; gri, güneşsiz gündeki tek ışıktı.

Seth hayran bakışların merkezi olduğunu anladığında, aklına Rotten Row'da bir araba gezintisi yerine tercih edebileceği sayısız aktivite geldi. Dedikodular çoktan başlamıştı. Şaşkın, dikkatli yüz ifadeleri, yoğun bir tartışmaya başlamak için birbirlerine eğilen başlar.

Bunu bir konuşma başlatmak üzere bir davet olarak algılamasınlar diye hiç kimseye bakmamak için özel dikkat gösteriyordu. Bugün kendisine eş avına çıkacağına dair söz vermesine rağmen başıboş muhabbetlerle ilgilenmiyordu. Özellikle de yanlarından geçtikleri herkes mikroskop altındaki bir çeşit numune gibi yaralı yüzünü incelerken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarını, yanındaki kızı dirseğiyle dürtüp mücevherli, şişman parmağıyla onun bulunduğu yönü gösteren elma yanaklı, evli bir hanımdan çekerek rahatsız bir şekilde kımıldandı. Varsayımlarını tahmin edebiliyordu. Seth Ruthledge, ikinci oğul, subay, sıradan adam şimdi *önemli biri* olmuştu. Sosyetenin anneleri için gıpta edilen bir mal.

Altın Aurora'sının görüntüsü zihninde bir alev gibi yükseldi. Onu gecenin uzun saatleri boyunca düşünmüştü. Kayıtsızlık beyanlarına rağmen, onun gitmesine nasıl izin verebildiğini merak eti. Bir kadın içinde hisler uyandırmayalı yıllar olmuştu. Buna rağmen onun gitmesine izin vermişti.

Peşinden gitmeli, onu sahiplenmeli, hatta muhtemelen metresi olarak ayarlamalıydı. Öpücüğün tadı hâlâ dilindeydi, mest edici ve tuhaf bir şekilde tazeydi, Fleur'ün galalarına katılan sosyete fahişeleri ve tecrübeli hanımlara kıyasla doğaldı.

"Hoş da ne demek, Seth." Julianne'in sesi onu düşüncelerinden çıkardı. "Londra'ya beni de beraberinde getirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Kız kardeşine baktı. Boş gözlerle dosdoğru ileri bakıyordu. Her zaman boş gözlerle bakıyordu. Fakat gülümsemesi Akdeniz güneşinin parıltısını bile söndürürdü. O an bunun her şeye değeceğini biliyordu. Bir araba gezintisi, kâğıt üstünde bir eş. Bedeli neyse. Bunu ona borçluydu.

"Teşekküre gerek yok. Seni özledim. Hem hayati önem taşıyan desteğin olmasa bir gelin seçmeyi bile nasıl düşünürdüm ki?"

"Ah, Seth." Kaşlarını çatıp omzunun ötesine boş boş baktı. İçine işleyen bu boşluktu, her defasında kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Kazanın üstünden kaç yıl geçerse geçsin bu yarayı

kalbinden asla çıkaramıyordu. Yaşanan şeyi sadece bir *kaza* olarak göremiyordu. Vicdanı ona engel oluyordu. Babasının engel olduğu gibi.

"Kiminle evlenmen gerektiğini sadece sen bilebilirsin. Cevabı kalbinde, bende değil." Seth yüzünü buruşturdu. Böylesine bir duygusallık... Kız kardeşi çok masumdu. Dünya, özellikle de *sosyete* tarafından lekelenmemişti. Bu onda en çok sevdiği şeylerden biriydi. Bu tatlı masumiyet korumaya niyetli olduğu şeydi. Evliliği bunu sağlama alma konusunda ele alacağı ilk tedbir olacaktı.

"Kimi seçeceğim ikimiz için de eşit derecede önemli."

Julianne kuru kuru güldü, bu ses ona göre fazla olgun ve bilgili çıkmıştı. "Nasıl olacağını anlayamadım. Evlenen sensin."

Ağzını açtı, ardından bir şey söylemeden kapadı. Evlenme konusunda karar vermesini sağlayanın *o* olduğunu açıklamak mantıksızdı. Juianne bunu anlamazdı. Kendisinin anlaması yeterliydi.

Yurt dışından dönüp Albert'ın öldüğünü öğrenmek yeterince kötüydü ama kız kardeşini onu çok yakından ve ilgiyle izleyen kuzenleri Harold'la birlikte yalnız başına ve korumasız bir şekilde bulmak hâlâ kanını donduruyordu. Seth evlenmek zorundaydı. Vefatı halinde Julianne'e bakabilecek biriyle evlenmek zorundaydı. Saygı duyduğu ve kız kardeşini emanet edebileceği biri. Elbette ki teklif ettiği türden bir evliliği kabul edecek birkaç kadın çıkacaktı. Saygıya dayanan, sevgisiz bir evlilik. Bir tür görev.

Bir zamanlar sevmişti. O bir defa yeterliydi. Bir daha asla bu kadar budala olmayacaktı. Bir daha asla bir kadına *ihtiyaç* duymak için kendisini bırakmayacaktı. Sevgisiz bir evlilik saygı üzerine kurulurdu. Bundan başkasını aramıyordu ve bunu bulmanın yeterince zor olacağından korkuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sevdiğin birisiyle evlenecek kadar şanslı olduğunu ümit ediyorum." Julianne durup efkârlı bir şekilde iç geçirdi. "Âşıkken nasıl olduğunu hatırlıyorum..."

"Yapma," diye kesti lafını elleriyle koşumları sıkarak.

"Hâlâ nefret dolusun, değil mi? Bunları geride bıraktığını ummuştum."

"Bıraktım. Fakat bu, mantıksız duygulara tekrar yenik düşecek kadar budala olduğum anlamına gelmiyor. Bunu..." Gözleri yaklaşan bir arabadaki rahatsız edici derece tanıdık olan bir yüzü görünce Seth donup kaldı.

"Seth? Ne oldu?"

"Bu..." Ruhunun kurak köşelerinden eski anıları çeken kadını incelediği sırada sesi kısıldı.

"Ne?" dedi Julianne hemen.

Jane. Yıllar içinde değişmişti ama onu anında tanımıştı, bu gözleri hangi mesafeden olursa olsun tanırdı. Kestane rengi saçları aynıydı, kaymak gibi pürüzsüz teni de. Yüz hatları değişmişti, ona daha çok Jane'in kız kardeşini hatırlatıyordu. Bunu fark etmek onu hem tiksindirdi hem de ilgisini çekti.

Vücudu olgunlaşmıştı. Dolgun göğüsleri sıkı, yüksek boyunlu elbisesine bastırıp saklanıyor fakat avuç içlerinin erkeksi takdirle karıncalanmasına yetecek kadarını ortaya koyuyordu. Jane zihninde her zaman aynı kalmıştı.

Bulaşıcı kahkahasıyla onu her durumda gülümsetmeyi başaran çilli kız.

"Seth?" diye sordu kız kardeşi ağlamaklı bir sesle.

"Bu Jane Spencer," dedi ağır ağır, bakışları arabada onunla birlikte duran üç kıza kaydı. Kızları mıydılar? Jane'in çocuklarının ve mecburen bir kocasının –ellerini ve ağzını istediği zaman o enfes göğüslere koymaya izni olan bir erkeğin– olması fikri göğsüne ağır bir taş gibi oturdu.

Daha dikkatli bakınca en büyük kızın, kızı olamayacak kadar büyük göründüğüne karar verdi. Ondan iki yaş küçük olan Jane şimdi yirmi altı yaşında olmalıydı. Yanındaki kız en fazla on üçündeydi. Diğer ikisiyse daha küçüktü.

"Jane mi?" diye bağırdı Julianne mutlu bir şekilde. Julianne'in bu tavrı Seth'e kız kardeşinin Jane'e her zaman ne kadar düşkün olduğunu, kırlarda gezindiklerinde onun ve Seth'in peşinden geldiğini hatırlattı. Kazadan önceki mutlu günlerdi bunlar.

"Evet," dedi.

"Evlendiğini duydum. Sanırım o artık Leydi Guthrie."

Leydi Guthrie. Seth yüzünü buruşturdu, bir zamanlar çocukluk arkadaşı olan hanımefendiye baktığı sırada taş tekrar göğsüne oturdu.

Jane Spencer, ya da ismi şimdi her neyse, leziz bir parça haline gelmişti, kesinlikle güzel değildi ama erkeklerin aklında sevişme isteği uyandıran şehvetli bir kadındı. İnsanı ter içinde bırakan, ateşli bir sevişmeyi. Pisliğin teki bunu –*Jane'i*– ilk elden tecrübe edecek kadar şanslıydı. Aniden onunla ilgili düşünceleri yeni ihtimallere yoğunlaştı, bunlar Jane'e dair hatırladıklarından oldukça farklıydı. Daha önce hiç aklına gelmeyen ihtimaller... Jane'in evli hanımların giydiği türden elbiselerini soymanın ve ellerini o kıvrımlarda serbestçe gezdirmenin, tadına bakıp okşa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

manın ve bir çocukken takdir ettiği coşkunluğunun başka alanlara geçip geçmediğini keşfetmenin olasılığı onu kışkırttı.

"Lütfen, merhaba diyelim, Seth."

"Sanmıyorum..."

Ama çok geçti, Jane onları görmüştü.

Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları kızardı, hiç şüphesiz işlerin aralarında ne kadar kötü bir şekilde bittiğini hatırlıyordu.

Bakışlarının altında huzursuzlanıp elinin zarif bir hareketiyle arabayı geri döndürmesi gerektiğini anlatarak şoföre bir şeyler söyledi.

Yaralı yüzümün görüntüsü ona bu kadar mı itici geliyor?

Seth ondan kaçmaya çalışmasına sinirlenerek dizginleri vurdu ve Jane'in şoförü arabalarını tam olarak döndürecek vakit bulamadan faytonunu hızlandırdı.

"Leydim," diye selamladı başıyla sert bir şekilde. Sesi puslu havada çatlak çıkmıştı. Jane başıyla sarsak bir selam verdi. "Lord St. Claire, Leydi Julianne," diye yanıtladı nefes nefese ve kısık bir sesle.

Belli ki döndüğünü ve unvanı kazandığını biliyordu. Unvanlar ve rütbe muhtemelen babası ve kız kardeşi gibi onun için de her şey demekti. Dudakları kıvrılıp yarasının rahatsız bir şekilde gerilmesine neden oldu. Jane'in eli yanında kıpırdanan en küçük kıza gitti. Her birini göstererek onları tanıttı: "Yeğenlerimi tanıştırmama izin verin, Bayan Dahlia Billings, Bayan Iris Billings ve Bayan Bryony Billings."

Başını onaylarcasına salladı. Jane'e odaklandığı sırada kızlara neredeyse hiç bakmadı ve kız kardeşinin coşkulu bir selamlamayla karşılık verdiğini neredeyse hiç duymadı.

En büyük kız kulak tırmalayan bir ses tonuyla dikkatini Jane'den çekerek, "Memnun oldum, lordum," dedi. Yumurcak ona kocaya aç herhangi bir sosyete kızı gibi cesur bir şekilde bakıyordu.

Ona aldırış etmeyerek, bakışlarını Jane'e çevirdi ve Julianne'i acımaya benzer bir duyguyla incelediğini gördü. Kız kardeşine yöneltilen acıma bakışlarına alışmıştı. Bu kadarı onun yokluğunda da değişmemişti. Her bakış dolup taşan vicdan azabını daha da artırıyordu. Ama Jane'in bakışlarında farklı bir şey vardı. Daha fazla bir şey. Samimi bir şeyler. Güvenmek için kendisine izin veremeyeceği şeyler.

"Uzun yıllar oldu, Julianne." Jane'in sesi onu sardı. Hatırladığından daha kısıktı, Hint güneşi gibi sıcaktı. Ağzı her zaman bu kadar davetkâr mıydı? Alt dudağı her zaman bu kadar ıslak mıydı?

Bu kadar baştan çıkartıcı şekilde dolgun muydu? Tadına bakmaktan başka bir şey istemeyeceği bir kavunun pembe eti gibiydi.

"Sanırım seni tanıyamazdım. Serpilmiş, güzel bir kadın olmuşsun."

Julianne'in yüzü sevinçle parladı, boş gözleri ışık saçıyor gibiydi.

"Öyle mi olmuşum?"

"Gerçekten," dedi Jane. "Küçük bir kızken kızıl saçların için sık sık hayıflandığını hatırlıyorum. Şimdi koyulaşıp çok güzel bir kestane rengine dönmüşler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julianne'in soluğu kesildi. "Gerçekten mi? Kimse bana bunu söylemedi." Coşkuyla ağabeyine döndü. "Sen de öyle mi düşünüyorsun, Seth?"

Kız kardeşinin neşeli yüz ifadesine bakınca boğazı tuhaf bir şekilde sıkıştı. Gülümsemesini sağlamak için bu kadar küçük bir şey yeterliydi ama kendisinin de fark ettiği bir şey hakkında yorum yapmayı düşünmemişti. Kız kardeşinin hayatında başka bir hanımefendinin ilgisine ihtiyaç duyduğuna dair başka bir işaret daha. "Gerçekten de öyle."

"Ah, Jane," diye cıvıldadı Julianne. "Seni hep özledim. Şimdi yollarımız kesiştiğine göre, birbirimize karşı tekrar yabancı olmayacağımızı umuyorum."

Jane, Seth'e endişeli bir bakış attı. "Bunu ben de dilerim," dediğinde sesi hafifçe titriyordu.

Seth ağzını aniden dolduran ekşi tadı silmek için yutkundu. Kız kardeşi ve Jane bir zamanlar yakınlardı, neredeyse Seth ve Jane kadar. Ta ki babası Julianne'e hasta gibi davranıp onu manastıra kapayana kadar.

"Belki bize çay için katılabilirsin?" diye sordu Julianne.

Jane dudaklarını aralayıp hiçbir şey söylemeyerek Seth'e baktı.

"Evet," diye davet etti Seth. Bunu yaparken bile böyle bir teklif sunması için onu neyin teşvik etmiş olabileceğini merak ediyordu. "Ziyarete gelin."

Genç adam geçmişi arkasında bırakmış olabilirdi ama bu, mazide kalması gereken arkadaşlıkları yeniden ziyaret etmek istediği anlamına gelmiyordu. Özellikle de söz konusu arkadaş evli bir kadınsa ve ağzı için, ağzının içine alıp ona keyif verecek, onu saracak şu dolgun dudaklar için kıvranmaya engel olamıyorken...

Çenesini kenetleyerek zihninden bu adi düşünceleri çıkardı ve kendisine isteklerinin bir önemi olmadığını hatırlattı. Sadece kız kardeşinin mutluluğu önemliydi. Hayatında çok az neşe vardı. Eğer Jane'in arkadaşlığı kız kardeşine keyif veriyorsa, o halde öyle olacaktı. Bu kadar basit ve gerçekten zararsız bir şeyi ondan esirgemeyecekti.

"Teşekkürler ama üzgünüm, Jane bunu kabul edemez," dedi cesur bakışlı büyük kız açık bir hevesle. "Yas tutuyor ve babam dışarı çıkamayacağını söylüyor."

"Ah, Jane," diye mırıldandı Julianne. "Duymamıştım. Çok üzgünüm."

Seth, Jane'e bakıp boynundan yanaklarına kadar yayılan kızarıklığı fark etti. Kendine mâni olması gerektiğini söylemesine rağmen, onu yeni bir görüşle değerlendiriyordu. Bekâr bir kadın olarak. Bir dul. Dulları her zaman oynaşmak için uygun olarak düşünmüştü. Fakat onu değil. Görünüşü arzusunu kamçılasa da, ciddi, dik yakalı elbisesini soymak ve o kızarıklığın ne kadar derine indiğini keşfetmek için yakıcı bir dürtü içini doldursa da.

"Teşekkür ederim ama bir seneyi geçti artık," diye açıkladı Jane, yeğenine gözlerini kısarak. "Sosyeteye yeniden katılmaya tamamen hazırım."

Yeğeninin dudakları kaybolana kadar inceldi.

"Ah," diye mırıldandı Julianne umutlu bir sesle. "O halde bu hafta bir öğleden sonra birlikte çay içmek ihmalkârlık olmaz."

Yeğeni yanında ters ters bakarken, "Çay çok hoş olur," diye kabul etti Jane.

En küçük kız olan Bryony burun delikleri öfkeyle açılıp kapanırken, "Peki ya biz? Derslerimiz?" diye sordu cırtlak bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seth kızları süslü, kurdeleli elbiseleriyle yeniden değerlendirdi. Çocuklarla olan tecrübesi kısıtlı olsa da, bu gürültülü küçük kadınların kendisine bir zamanlar karşılaştığı rengârenk giysili bir grup korsanı hatırlattığını düşündü.

"Bir öğleden sonra idare edersiniz." Jane sanki itiraz etmeleri için onlara meydan okuyormuş gibi kızlara baktı. Sonra bakışlarını kaldırıp Seth'in bakışlarına kenetlendi. Sevimli dudaklarını bastırıp gergin bir gülümsemeyle, burnunun ince hattı üzerinden onu süzdü.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi Julianne heyecanla.

"Ben de," diye mırıldandı Jane.

Seth'in bakışları üzerinde gezindi, Jane arabasında çok sakin ve kendi halinde, bir mermer heykel gibi otuyordu. Hiç hatırladığı gibi değildi. Gölde onunla birlikte yüzen, Seth'in ailesinin meyve bahçesindeki ağaçlara tırmanan ve yılbaşında çobanpüskülü toplayan, coşkun çığlıklar atan vahşi kıza dair hiçbir iz yoktu.

Jane uzaklaştığı sırada Seth arkasından bakmaya devam etti. Gençliğinde tanıdığı o küçük kızın gittiğine karar verdi. Tabii eğer hiç var olduysa.

Dokuzuncu Bölüm

Jane elindeki narin Wedgwood çay fincanını dikkatle kavrayarak Leydi Julianne'in hayat dolu muhabbetini takip etmeye çalıştı.

Uygun aralıklarla mırıldanıp yorum yaparak, St. Claire Kontu'nun şehirdeki evinde oturmak için neden akrabalarının gazabını üstüne çekme riskine girdiğini anlamaya çabalıyordu. Desmond ya da Chloris eve döner ve kızlarla onun yerine Anna'nın ilgilendiğini öğrenirlerse, bu konuda çok fazla söylenirdi. Parmaklarıyla koltuğunun kolunu çekti ve bu ihtimali zihninden uzaklaştırdı.

Kapının açılma sesiyle bakışlarını hızla kaldırdı. Bir hizmetçi elinde bir bisküvi tepsisiyle içeri girdi. Julianne'in refakatçisi tepsiyi almak için kalktı.

Jane rahatlama ve hayal kırıklığıyla karışık tuhaf bir hisle iç geçirerek kanepeye yaslandı. Cevabını biliyordu. Kaçtığı cevabın farkındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını hafifçe iki yana sallayarak sıcak çaydan bir yudum aldı. Nasıl saklarsa saklasın gerçek yine de ortaya çıkıyordu. Buradaydı çünkü Seth'i tekrar görmek istiyordu. Sadece bir an için de olsa onu görmeye *can atıyordu*. Ona parkta baktığı gibi baksa bile. O aynı soğuk ifadeyle. Sanki ona bakıyormuş ama aslında onu hiç görmüyormuş gibi. Öyle bile olsa, onu yine de görmeyi arzuluyordu. Onu Madam Fleur'ün evinde olduğu gibi hatırlıyordu. Gözleri parlamış, yanmıştı. Onun için yanmıştı. Jane başını hafifçe salladı. Onun için değildi. Asla onun için yanmazdı.

"Bugün gelmeyi kabul ettiğin için çok memnunum." Julianne öne eğildi, ilave ettiği sırada sesi nazikleşti: "Ayrıca kocan için düzgün bir şekilde yas tutma kararına saygı duyuyorum. Onu çok sevmiş miydin?" Jane bisküvisini yerken boğulacaktı. Cevap vermeden önce boğazını büyük bir yudum çayla temizledi. "Ailem tarafından ayarlanan bir evlilikti. Lord Guthrie ve ben... Yakın değildik."

"Ah." Julianne geri yaslandı, hayal kırıklığı barizdi. Jane bu hayal kırıklığını tenine değen bir bıçak gibi keskin bir şekilde hissetti. Julianne'i bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Genç kız oldukları zamanlarda, yakışıklı beyefendilerle evlenip komşu kalelerde sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşamanın hayallerini paylaşmışlardı.

Jane fantezilerinin kahramanının ağabeyi olduğunu Julianne'e doğal olarak hiçbir zaman söylememişti. Bunu kimseye söylememiş, bu sırrı kalbine gömmüştü. Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Londra'ya geleli ne kadar oluyor?" diye sordu Jane.

"Neredeyse on beş gün." Julianne iç geçirdi, sesinde bir parça memnuniyetsizlik vardı. "Londra'ya gelmek için can atıyordum.

Sosyeteye takdim edileceğimiz balo dönemlerini nasıl birlikte planladığımızı hatırlıyor musun?"

Jane'in dudakları bir gülümsemeyle geri çekildi. "Almack's[4] için birbiriyle uyumlu beyaz Charmeuse[5] elbiseler giyeceğimizi hatırlıyorum," diye mırıldandı. İkisi de o sezonlarını yaşayamamışlardı. Jane'in ailesi Madeline'in yeni kocası olan çok yaşlı Eldormont Dükü'nün bağlantılarını kullanarak evliliğini bir sezona ihtiyaç duymadan ayarlamışlardı.

"Evet!" Julianne güldü, ardından iç geçirdi; sesi yorgun ve üzgündü. "En sonunda Londra'ya gelebildim. Bunun için Seth'e müteşekkirim. Albert beni asla getirmezdi." Yüz ifadesi kararadı. "Ama olacağını düşündüğüm gibi çıkmadı. Seth'e nankörlük etmiyorum. Geri döndüğü için çok mutluyum. Dileklerimi dikkate alan tek kişi o olmuştu. Ama..."

"Ama?" diye teşvik etti Jane.

"Beni çok boğuyor," diye itiraf etti Julianne. "Beni parktaki gezilerle sınırlama konusunda ısrar ediyor. Tek bir daveti bile kabul etmeme izin vermiyor." Jane'e istediğini elde edemeyen bir çocuğu hatırlatarak çok sert bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni buraya getirme zahmetine neden girdi ki? Beni Priory'de de bırakabilirdi."

4 1765'ten 1871'e kadar hem kadınların hem de erkeklerin girmesine izin verilen bir kulüp. Yönetiminde Londra sosyetesinin en önemli kadınları vardı ve içeri girebilecek olanları bu komite belirliyordu. Sosyete ile Yüksek Sosyete arasındaki farkı bu kulübe girmek için verilen belgeler belirliyordu. (ed.n.)

5 Parlak, yumuşak, saten görünümüyle bilinen ipek ve ipeğimsi kumaşlara ait bir marka. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendini üzme." Julianne'in refakatçisi örgüsünden başını kaldırdı. "Ona zaman ver. Ne kadar yaman birisi haline geldiğini yakında görecektir."

Julianne hoşgörüyle gülümsedi. "Rebecca her zaman iyimserdir." Jane, Julianne'in yanına gitti. "Eminim ki ağabeyinin balo dönemi en hareketli zamanında seninle gezme niyetindedir."

Julianne somurttu. "Seth nasıl kabul göreceğimden endişeleniyor."

Jane sosyetenin ona nasıl davranacağını çok iyi tahmin ederek başıyla onayladı. Mal varlıklarıyla –dâhili ya da harici– kafayı bozmuş bu insanlar Julianne'e defolu mal gibi davranacaklardı.

"Ona umursamadığımı söyledim." Julianne'in çenesi kalktı. "Aptal değilim. Pek çoğunun beni reddedeceğinin farkındayım. Mirasçı olayım ya da olmayayım, ben körüm." Dudaklarını ıslatarak duraksadı. "Fakat yine de bu şans için yanıp tutuşuyorum."

Jane, Julianne'in dürüst yüz ifadesini inceledi. "Eğer açık fkirli birisi varsa, bu da sensin."

"Hımm." Rebecca onaylayarak başını salladı.

"Elbette ki beni dansa davet edecek kadar cesur bir beyefendi vardır." Julianne yüzünü çevirdi. Açık balkon kapılarından dökülen sıcak ışık huzmelerine içgüdüsel olarak dönmüş gibi görünüyordu. "Benimle dans etmek isteyecek adamın özel bir erkek olması gerekecek..."

"O kadar da özel biri değil," diye itiraz etti Jane. "Büyüleyici birisin. Hem de güzelsin. Bu beyefendileri etkilediğini bildiğim iki özellik."

"Evet." Julianne'in dudakları Seth'i hatırlatan bir edayla kıvrıldı. Bu benzerlik, Jane'in kalbinin çevresinde rahatsız edici bir sızıya sebep oldu. Bütün diğer çocukluk hayalleriyle birlikte bu sinir bozucu kara sevdaya gerçekten bir son vermeliydi. Yıllar önce bitmesi gerekirdi. "Fakat görüş yetisi beyefendilerin tercih ettikleri diğer bir özellik."

"Sana çoktan söyledim," diye ilave etti Rebecca, elleri örgü ördüğü sırada hararetli bir şekilde çalışıyordu. "Kibar görünümlü bir bey, tıpkı arının bala odaklandığı gibi sana odaklanacak."

Jane ve Julianne hep birlikte kahkahaya boğuldular.

"Ben de onun ilgisini hoş karşılayacağım," diye yanıtladı Julianne kahkahası yatışırken. "Körlük bana bir kişinin iç ışığına değer vermeyi öğretti." Nefesini derin bir şekilde bıraktı. "Eğer Seth'i bir akşam için dışarı çıkmama izin vermesi konusunda ikna edebilirsem, bir beyefendinin iç ışığına rastlayabilirim."

Jane, Julianne'i düşünceli bir şekilde inceledi ve bütün zorluklara rağmen hayatını en iyi şekilde değerlendirmede bu kadar kararlı bir kişi görüp görmediğini merak etti.

"Seth bu gece Vauxhall'a gidiyor," dedi Julianne, sesinde hafif bir yakınma vardı. "Elbette ki ona katılmamın uygun olmayacağını düşünüyor." Bu konuda ne düşündüğünü suratını asarak gösterdi.

"Vauxhall mu?" diye mırıldandı Jane, yakın zamanda yeniden açılan açık hava tiyatrosunu düşünerek. Pek de saygıdeğer sayılamayacak eğlenceler için önemli bir yerdi.

Belki de Seth'in Vauxhall'a yanında kız kardeşi olmadan gitmek istemesinin nedeni böylesi amacı olmasıydı. Madam Fleur'ün partisindeki amacının bu olduğuna hiç kuşku yoktu. Vauxhall loş bir şekilde aydınlatılmış yollarıyla bilinen bir yerdi. Gayretle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkat eden refakatçılardan oluşan geniş gruplarda bile, hanımefendiler genç âşıklarıyla karanlık patikalara kaçmayı başarırdı.

Kendisini durduramadan, "Bu ağabeyinin Londra'ya geldiğinizden beri ilk ziyareti mi?" diye sordu.

"Galiba. Dün kendisini davet eden eski bir tanıdıkla karşılaştı. Galiba Bay Manchester'ın Seth'in tanışmak istediği bir kız kardeşi var."

"Kız kardeş mi?" diye tekrarladı Jane. Bisküviden küçük bir parça koparıp aniden kurumuş ağzına attı.

"Evet." Julianne oldukça hüzünlü bir şekilde iç geçirdi. "Bu balo döneminde evlenmeye niyetli olduğundan sosyetede hoş karşılanmaya çalışıyor." Dudakları seğirdi. "Ne kadar şanslı."

Jane dikkatle tabağını tekrar masaya koydu ve ağzındaki bisküviyi yuttu. Bu habere uygun bir yanıt düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. *Seth Londra'ya evlenmek için gelmişti.* Şaşırmamalıydı. Evlilik her varlıklı beyefendi için doğal bir süreçti.

Sessizlik uzadığında Rebecca başını örgüsünden kaldırdı ve tek kaşını kaldırıp onu meraklı bir şekilde inceledi.

Jane konuşmadaki boşluğu doldurmak zorunda hissederek ağzını açtı. "Ben..." Sesi çatladı. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Kendisini hoş karşılayacak pek çok makbul hanımefendi bulmak konusunda hiç zorluk yaşamayacağına eminim. En büyük zorluğu bu balo döneminde yer alan çok sayıdaki hanımdan bir seçim yapmak konusunda olacak." Geçen sene evlenmeyenlerden bahsetmiyordu bile. Ya da önceki sene. Veya Londra'da kendilerine yeni bir koca arayan pek çok duldan. Kalbine bir ağırlık çöktü. *Tanrım*, rekabet etmesi gereken sonsuz rakibi olacaktı.

Rekabet mi? Bu düşünce onu birden durdurdu. Bir koca arayışı içinde *değildi*. Özellikle de akrabaları onu köleleri gibi kullanmaktan çok memnun olduklarından onu bir yas örtüsü altında sosyeteden saklarken. Ayrıca düşünmesi gereken Matthew vardı. Okul tatilleri boyunca birisi onun için evde olmalıydı.

"Çok seçici olacağından korkuyorum," diye şikâyet etti Julianne. "Mantıksız beklentileri var."

"Öyle mi?"

Julianne durup dudağını ısırdı. Dudağını bırakarak, "Birbirimizden hoşlanmamızı bekliyor," diye itiraf etti.

"Ah." Jane gözlerini kırptı. "Pekâlâ, ağabeyin böyle düşünmekle çok düşünce..."

"Hayır, anlamıyorsun. Bu neredeyse onun istediği *tek* özellik. *Benden hoşlanan* bir hanımefendiyle evlenmek istiyor."

Jane sessizce genç kadına baktı, kesinlikle kafası karışmıştı. Bir beyefendinin, karısından sadece kız kardeşinden *hoşlanmasını* istemesi kesinlikle tuhaftı.

Julianne zihnini okuyormuş gibi açıkladı: "Tuhaf olduğunu biliyorum ama Seth eve döndüğünde Albert'ın öldüğünü ve kuzeninin onu resmî olarak ölü ilan edilmesi için çalıştığını öğrendi. Seth'in Çin'e tayin edildiğini bile bilmiyorduk. Hâlâ Afrika sahillerinde korsanlar ve köle tacirleriyle savaştığını sanmıştım."

"Hepsini anlat. Sefil Harold'ın ne yaptığını anlat," diye bağırdı Rebecca sandalyesinden. Sanki şekillenen atkı söz konusu sefil adammış gibi şişleriyle hararetle çalışmaya başladı.

Julianne bir elini zarif bir şekilde toplanmış saçlarına götürdü. Sadece elindeki hafif titreme söyleyeceklerinin ona rahatsızlık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

verdiğini gösteriyordu. "Harold hastaneye yatırılmam için dilekçe verdi."

"Hastane mi? Akıl hastanesine mi?"

Julianne bir tutam ince, kestane rengi saç telini kulağının arkasına iterek başıyla onayladı.

"Körlük akıl hastalığı değildir." Jane'in elleri Julianne'e yapılan adaletsizlik karşısında yumruk halini aldı. Hem de bunu yapan aileden biriydi.

Julianne tek omzunu silkti. "Harold beni yolundan çekmek istedi. Seth dönmeseydi muhtemelen başarılı olurdu."

"Alçak herif!"

"Şimdi ağabeyimin neden benden hoşlanan birisiyle evlenmeye kararlı olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Jane kaşlarını çatarak başını salladı. "Bağlantıyı anlamadım..."

"Eğer başına bir şey gelirse eşinin beni gözetip Harold'dan koruyacağına güvenmek istiyor."

Jane derhal anlayarak başıyla yavaşça onayladı. Seth'in evlenmek gibi bir arzusu yoktu. Kız kardeşi için evlenmek istiyordu. Jane'in ailesiyle yaşadığı tecrübe hiç kuşkusuz onu evlilik fikrinden soğutmuştu.

Jane, Seth'in yüzünün o günkü halini hiçbir zaman unutmayacaktı. Yemek odasına hışımla girip Madeline'in ismini haykırdığında ciddi ve azimliydi. Kendisini durdurmaya çalışan uşaklara yumruklar savurmuştu. Jane'in kız kardeşinin evin içinde bir yerlerde tutulduğunu, söz vermesine rağmen onunla görüşmesine bir *gücün* –hercailiğin haricinde bir gücün– engel olduğunu düşünmüştü.

Yanılmıştı. Unvanı olan, daha zengin birisiyle –kaderinde donanma olan, ailenin ikinci erkek evladı dışındaki birisiyle– evlenme hırsı dışında Madeline'i tutan hiçbir şey yoktu. Limanda bir kulübe ve donanma yüzbaşısının küçük maaşı Madeline'i babasına karşı gelip Seth'le birlikte kaçmak için ikna edemezdi.

Jane parktaki sert adamın tekrar bu tarz hislere yenik düşeceğini sanmıyordu. Sert bakışları ve nezaketsiz tavırları içini soğutmuştu. Seth daha yumuşak hislere karşı tepkisizdi..

Şömine rafının üzerindeki bronz çalar saat zil gibi çınlayarak saati haber verdi. Jane ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım." Hiç kuşkusuz Anna kızlara bakma görevinin bitmesine ihtiyaç duyuyordu.

Julianne gümüş başlı bir bastonu tuttu. "Bugün geldiğin için çok mutlu oldum. Seninle parkta karşılaşmak tesadüftü.

Seth'le bugün karşılaşmadığı için hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak, "Gerçekten de öyleydi," diye yanıtladı Jane.

Julianne bastonunu belli ki hâlâ alışık olmadığı odanın içinde hafifçe sallayarak ilerledi. "Seni geçireyim."

Jane onu dirseğinden tuttu. Rebecca örgüsünü bir sepete kaldırıp arkalarından geldi. Eşikten geçip koridora girdikleri sırada havada derin bir ses yankılandı.

"İyi günler, hanımlar."

Tanıdık ses vücudundan ılık bir konyak gibi geçip Jane'in içini eritti.

"Seth," diye selamladı Julianne sıcak bir şekilde.

Jane gerildi, hissettiğinden daha sakin göründüğünü umarak kara gözleriyle buluştu. Onu görmeyi ummuştu ama şimdi göz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerinde soğuk bir ifadeyle dimdik ayakta dururken ona bakınca göğsünü derin bir acı doldurdu.

Gözlerinde herhangi bir hisle ona bakmasını istiyordu. Yüzünün sert hatlarında herhangi bir duygu titreşimi görmeyi diliyordu. Tanıdığı delikanlıdan bir parçanın hâlâ içinde olduğunu bildiği sert maskesinin altında kendisini asla kabul etmeyecek bir genç kıza duyduğu aşkla beslenen ve zamanında onu Jane'in ailesinin yemek odasına dalmaya iten aynı tutku yatıyordu.

O genç erkekten hiçbir iz kalmadığını, ailesinin onu mahvettiğini düşünmek Jane'in canını acıtıyordu.

Fakat Seth'in yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Âşık olmayı kolay bulduğu o çocuk görünürde yoktu. Yıllar onu çalmıştı. Selam vermek için parmak uçlarını hafifçe tuttuğu sırada ona sabit ve soğuk gözlerle bakıyordu.

Jane ona baktığında herhangi bir şey görebileceğini ummakla aptallık ettiğini düşündü.

Onuncu Bölüm

Seth bakışlarını Jane'den ayıramıyordu. Jane yine mat bir gri elbise giymişti, bu defaki bir öncekinden bile daha iç karartıcı olabilirdi. Fakat yine de onu görünce parkta olduğu gibi etkilenmişti.

Seth her koşulda kendini kız kardeşinin arkadaşlığıyla eğlenmesine adamışken, Jane'in arzularını daha fazla artırmasına izin vermeyi istemeyerek özür dileyip çalışma odasına gitmesi gerektiğini biliyordu. Ondan kaçınması gerekirken kendisini onun önünde neyin tuttuğunu anlayamıyordu.

Seth'in bir eşe ihtiyacı vardı. Tutkularını uyandırmayan, sade bir kadına. Aradığını Leydi Jane Guthrie'de bulamazdı.

"Jane çaya geldi," dedi Julianne.

Seth genç kadının elini tutup selam verirken, ona bakarken hiçbir şey hissetmediğini düşünsün diye Jane yüz ifadesini bir ilgisizlik maskesi takındı. "Evet. Bunu görüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://kantey.org

Onun için kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şekilde *hassas* hisler beslemiyordu. Çocukluklarında hissettiği her türlü yumuşak duygu uzun zaman önce, Jane'in ailesi onu uyuz bir köpekmiş gibi evlerinden attığı gün ölmüştü.

"Lord St. Claire." Jane başını eğdi. Davranışı gergin ve fazlasıyla asildi, elini çektiği sırada sesi sert ve kesik kesik çıkmıştı. Şimdi dört dörtlük bir sosyete hanımıydı. Seth'in ailesine ait gölde kulak tırmalayan çığlıklarla omuzlarına atlayan coşkun kıza hiç benzemiyordu. O kızı görebilmek için yüzüne dikkatli bir şekilde baktı ve bulamadığında tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradı. Baştan çıkarıcı bir parça haline gelmiş olabilirdi ama içinde hiç ateş yoktu.

"Leydi Guthrie. Sizi tekrar görmek ne güzel," diye yanıtladı kibar bir şekilde. "Hoş bir öğlen geçirdiğinizi ümit ediyorum."

Soru yeterince masumdu ama sesindeki şüphe tınısını, Julianne'le birlikteyken pürüzsüz geçtiğinden emin olma dürtüsünü kendisi bile duydu. Julianne'e pek çok sosyete hanımefendisinin davrandığı gibi alt seviyedeki bir insan gibi davranmadığından emin olma dürtüsüydü bu.

"Şahsen ben harika vakit geçirdim," dedi Julianne. "Jane çok tatlı biri. Onun uzaklaşmasına bir daha asla izin vermemeliyiz."

Seth tek kaşını kaldırdı ve bakışlarını, genç kadının aldığı her nefesle birlikte baştan çıkarıcı bir şekilde inip kalkan göğüslerinin cömert şişkinliği üzerinde yavaşça gezdirdi.

Pantolonunun içinde şişkinlik oluşmaya başladığında bakışlarını kaçırdı. Jane'in başının üzerinden bakarak, sakinleştirici bir nefes aldı ve ondan uzak durma yeminini yineledi. Onu görünce hiçbir şey hissetmeme yeminini.

"Gerçekten de izin vermemeliyiz," dedi koridora bakıp kaçmayı düşünürken sesindeki kasıtlı bir monotonlukla.

Genç adamın kayıtsız görünmesi karşısında Jane'in gülümsemesi titredi.

Kız kardeşi devam etti; sesi keyifliydi, havada dolanan yoğun gerginlikle tamamıyla bir zıtlık içerisindeydi. "Seth söylemek zorundayım, bu akşam Vauxhall'da sana katılmama izin vermediğini duyunca Jane oldukça sinirlendi.

Yüzüne kırmızılık yayılırken Jane'in soluğu kesildi.

"Öyle mi?" Genç adam zamanında pek çok denizciyi yelkenlerine koşturmuş olan bir ifadeyle Jane'e baktı. *Terbiyesiz yumurcak.*

Bakışları altında Jane'in çenesi daha da havaya kalktı. Gerçekten de tam bir *sosyete* hanımefendisi haline gelmişti. Burnu havada ve yargılamada, kendi alanı dışındaki meselelerle ilgilenmekte ve talep edilmemiş fikirleri seslendirmede aceleci.

"Umarım şu anda sana kaşlarını çatıp bakmıyordur, Jane," diye araya girdi Julianne sinir bozucu bir şekilde neşeli bir ses tonuyla. "Gözünü korkutmasına izin verme."

"Sosyal programımızın Leydi Guthrie'yi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum," diye sözünü kesti Seth. İçini yakan öfke alevleri düşünülünce sesindeki yumuşaklık aldatıcıydı.

Jane ela gözleri yosun dolu bir göl gibi parlak bir şekilde dik dik ona baktı. Dudaklarındaki titreme olmasa, genç adam onun hiç etkilenmediğini düşünecekti.

Seth o ağıza, baştan çıkarıcı bir şekilde titreyen dolgun alt dudağa fazla odaklanmamaya çalışarak bakışlarına karşılık verdi. Ailesi onu dilenmeye gelen bir it gibi evden kovmuş olabilirdi ama artık karşısında ürkek bir köpek yoktu. Jane'in bunu görmesini,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu hiçbir şeyin etkilemediğini ve hiçbir şeyin bir daha asla ona dokunamayacağını bilmesini sağlayacaktı. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye bu gücü vermeyecekti.

"Seth, kibar ol." Julianne bulunduğu yöne doğru elini salladı.

"Saat geç oluyor," diye mırıldandı Jane. Sanki kaçabileceği bir yer arıyormuş gibi bakışları Seth'in omzunun gerisine kayıyordu.

Seth bunu neden istediğini bile değerlendiremeden önce, "Sizi geçireyim," cümlesinin ağzından döküldüğünü duydu. Kız kardeşine, "Üstünü değiştir, Rebecca ile seni buzlu meyve yemeniz için dışarı çıkaracağım," diye ilave etti.

"Ah!" Genç adamın, yüzü keyifle aydınlandı. Jane'e dönüp ondan tekrar geleceğinin sözünü alarak aceleyle veda etti. Seth, Julianne ve Rebecca'nın hızla gidişlerini izlerken, kız kardeşine onları buzlu meyve yemeye götürmeyi teklif etme sebebinin Jane'le bir dakika baş başa kalabilmek olduğunun bilinciyle omuzlarında gerginlik oluştu.

Seth kaşlarını çatarak genç kadının kolunu tutup koridorda ona eşlik etti. Topukları aşırı cilalı parke zeminde ses çıkarıyordu. "O halde tekrar gelmeye niyetlisiniz?"

Jane koridorun ortasında durarak hipnoz edici gözlerini kaldırdı. "Öyle demiştim."

"Bağışlayın beni," diye mırıldandı. "Buna güvenmekte zorluk çekiyorum."

"Nedenmiş?" diye sordu gözleri meydan okumayla parlayarak.

"Sosyetenin hanımları bana fazla meşgul geliyorlar." En azından Julianne gibilere arkadaşlık etmek için fazla meşgul.

"Julianne için fazla meşgul değilim," diye temin etti Jane ve daha yumuşak bir sesle ekledi: "Ayrıca sosyetedeki pek çok kadına da benzemem."

"Öyle mi? Ne anlamda?"

Başını iki yana sallayarak, "Boş verin," diye mırıldandı genç kadın.

"Ne?"

Genç kadının dudakları ince bir şerit haline geldi ve başını daha sert bir şekilde iki yana salladı.

"Seni bu kadar ketum hatırlamıyordum, Jane."

Jane'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Seth bu şaşkınlığının ismini söylemesinden kaynaklandığına emindi, uzun yıllardan beri ilk defa ismini telaffuz etmişti. Adıyla seslendiğini duymak genç kadına iyi hissettirmişti. Bu çok sinir bozucuydu.

"İnsanlar değişir," diye mırıldandı Jane.

"Evet, değişirler," diye kabul etti Seth, tekrar genç kadının dudaklarına uzun uzun baktığını fark ederek. *Ona* baktığını. Pek çok açıdan onu ilk defa görüyormuş gibi hissediyordu.

Ne tam olarak kahverengi ne de yeşil olan gözleri tuhaf bir renk karışımıydı ve Seth'e Makao dışında gördüğü ağaçlarla kaplı bir vadiyi hatırlatıyordu. Güneş ışığının, yakındaki bir şelaleden yansımasını, canlı kahverengi ve yeşilleri güzelleştirmesini ve o sırada içini dolduran huzuru hatırladı.

Başparmağını düşünmeden genç kadının dudaklarında gezdirdi, her zaman saten gibi hissettirip hissettirmediklerini merak ederek, neden bunu daha önce keşfetmeyi hiç düşünmediğini ve neden şimdi öğrenmek istediğini düşünerek yumuşaklığını inceledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmağıyla genç kadının boğazından aşağı ilerleyip neredeyse şeffaf olan boynunda çılgınca atan nabza doğru bir yol izledi. Oradaki zarif mavi damarların soluk renkli deseninin üzerinde gevşek bir daire çizdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Jane. Arkasındaki duvara yaslanana kadar geri çekildi.

Seth yaklaşıp takip etti, sert vücuduyla, Jane'in daha yumuşak olan vücuduna bastırdı.

Jane'in kıvrımları Seth'in sert hatlarının içine yerleşti, lavların denize gömülmesi gibi vücudunda eridi. Seth bunu hissetmesiyle içinden çıkan bir inlemeyi bastırdı ve *tüm vücudunu* Jane'in yumuşak sıcaklığına gömmeyi arzuladı. Başını eğdi ve adını koyamadığı, üzerinden atamadığı bir delilik onu sürükleyip dudaklarını genç kadının boynu ile omuzlarının birleştiği noktaya bastırmaya zorladı... Jane sadece söylese, teslim olduğuna dair en ufak bir işaret verse yeterdi, ona hemen orada sahip olurdu. Görgü kurallarını, gölgelerin içinde gizlenen hizmetkârları düşünmeden eteklerini kaldırıp işkencesine bir son verebilirdi.

Seth dudaklarını genç kadının sıcak teninde aralayıp diliyle teninin tadını çıkardığı sırada Jane genç adamın göğsünün üzerinde titrek bir nefes aldı.

Seth dudaklarını uzaklaştırarak şaşkın gözlerine baktı.

Sadece vücudunun bütün hatlarını sertleştiren bir arzuyla bastırılan benzer bir şaşkınlık onun içinde de yankılanıyordu.

Seth'in bakışları tekrar dudaklarına, mantığının son parçasını da yok eden dolgun dudaklara kaydı.

Jane başını salladı, parmakları hafifçe boynuna dokunmak için kımıldadı. Seth'in onu öptüğü yer ıslak ve serindi.

Bunu karşılaştığı bütün kadınlara yapıyor muydu? Bir kadının zihnindeki tek düşünce *o* olana kadar cazibesiyle onların akıllarını başlarından mı alıyordu? Ellerini vücudunda mı gezdiriyordu? Dudaklarını teninde mi gezdiriyordu? Diğerleri de böylesine kolayca aptalca, kendilerini özel sanarak ona kanıyor muydu? Jane'in içini kıskançlık kapladı. Kimi kıskandığından emin değildi? Aurora'yı mı? Kendi kendisini kıskandığını düşünmesi saçmaydı.

Utanç iğne gibi batarak sıcak bir şekilde göğsünden yayılıp, onu boğmak için boğazına yükseldi. "Ben... Ben gitmeliyim," demeyi başardı, yanından geçip kapıya doğru sendeleyerek giderken.

Seth, Jane'i bileğinden yakalayıp parmaklarıyla bir mengene gibi sıktı. Ateşli bakışı tanıdık bir yoğunlukla yakıyordu.

"Neden bu kadar soğuksun, Jane? Bir zamanlar arkadaştık, değil mi?"

Arkadaş. Arkadaştan daha fazlası olmak istediğini hiç fark etmemiş miydi? Onun için arkadaştan daha fazlası olduğunu? Doğrusu, Jane için *Seth* her şeydi. Yumruklarını sıktı. Bunu anlamadığı, bilmediği... aşkına karşılık vermediği için ona lanet okudu.

Seth onu parmaklarıyla daha çok sıkıp yakınına çekti. Fazla yakına. Her zamanki gibi yakıp tüketircesine ona baktı, kadifemsi kahverengi gözleri kanını ısıttı. "Unuttun mu?" diye sordu.

Jane'in içinde kahkaha atmak için çılgın bir dürtü yükseldi. *Unutmak mı?* Boğazındaki yumruyu yutkunup, sesindeki sertliğine minnettar olarak cevap verdi: "Tabii ki, hayır."

"İyi." Bileğindeki dokunuşu hafifledi, başparmağıyla bileğinin iç tarafında yavaşça daireler çizmeye başladı. "Çünkü ben seni düşündüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Burnundan homurdanma ile gülme arası bir ses çıkardı. "Düşündün mü?"

Gevşek bir şekilde güldü ve Jane'in karnında kelebekler uçtu. "Birlikte eğlenirdik. Evi düşündüğüm zamanlarda yüzün de gözümde canlanıyor." Bunu fark edince canı sıkılmış gibi gülümsemesi soldu.

Bir cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Düşüncelerinde yer almayı daha önce hiç hayal etmemişti. Madeline'in, evet. Kendisininki? Asla.

"Değişmişsin," diye devam etti. "Bütün o yıllar boyunca aklımda kalan küçük kız değilsin." Gözleri yavaşça üzerinde kaydı, parmaklarının bileği üzerindeki baştan çıkarıcı hareketleri kolundan yukarı sıcaklık yayıyordu.

"Sen de farklısın," diye karşılık verdi Jane. "Gölde yüzmek için iç çamaşırlarımıza kadar soyunduğumuz günler çok geride kaldı."

Seth'in gözlerinde bir ateş belirdi. "Çok yazık."

Yanaklarına sıcak bastı ve bakışlarını indirdi. Marcus'la olan evliliğinin hissiz yılları boyunca sık sık onu düşünmüştü; nerede olduğunu, neler yaptığını, kendisini hiç düşünüp düşünmediğini... Julianne'in kazasından önceki gençliklerinin neşeli günlerini anmıştı. Seth bir elma ağacından düşüp, yüzünü Madeline'e duyduğu aşk süslemeden önceki günlerini.

Yeniden karşılaşacakları zamanı kafasında canlandırmış, Seth'in hafif bir coşkudan kibar bir kayıtsızlığa kadar çeşitli tepkilerini hayal etmişti. Fakat tüm o senaryolarda, ona şimdi olduğu gibi, gözlerinde parlayan alevlerle asla bakmamıştı.

Aurora için de gösterdiği ateş, diye ekledi acımasız bir ses içinden.

Kafası karışmış bir halde tutuşundan kurtuldu. Yanından geçerken bu defa Seth onu durdurmadı.

"Julianne'i tekrar ziyaret edeceğim," diye söz verdi.

Seth ona uzun bir süre boyunca, vahşi ve parlak gözlerle baktı. Sanki hâlâ onu okşuyormuş gibi parmak uçlarını tembelce birbirine sürtüyordu.

"Bu çok hoşuna gidecektir," diye yanıtladı en sonunda. Kare çenesinde seğiren bir kas, yanıtının yumuşaklığına ters düşüyordu.

Jane bakışlarını kaçırarak, düzgünce biçimlendirilmiş tırnaklarının kenarındaki etlere baktı.

Başıyla onaylayarak mırıldandı: "Kız kardeşinle çok güzel ilgileniyorsun." *Belki de aşırı bir ilgi bu,* diye ekledi içinden. Üstünde düşünmeden ilave etti: "Kendine bir gelin aradığını biliyorum."

"Biliyor musun?" Yaklaştı, kendisine sokulan bir sıcaklık duvarı gibiydi. "Kız kardeşim sana tam olarak ne anlattı?"

Julianne'in ona anlattıklarını düşündü, ağabeyinin evlenme niyetini ve eş seçmede tek kıstasını itiraf ederken omuzlarının aniden düşüşünü hatırladı.

"Onun yüzünden evlendiğini söyledi. Güvende olduğundan emin olmak için." Kaş çatışını görünce Jane tereddüt etti. "Kesinlikle takdire şayan bir davranış... Fakat böyle bir fedakârlık kız kardeşinin omuzlarına büyük bir yük bırakıyor."

Seth kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekildi. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrin yok," derken gözlerindeki sıcaklık tamamıyla kaybolmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi? O halde bu gece Vauxhall'a muhtemel bir gelini değerlendirmek için gitmiyorsun?"

"Julianne fazla rahatça konuşuyor."

"Kız kardeşin kendisi yüzünden biriyle evlenmeni istemiyor. Üzerine böyle bir sorumluluk yüklemek haksızlık..."

"Fikirlerine burada önem verildiğini düşünmekle," dedi sertçe, "haddini fazla aşıyorsun."

Jane keskin bir acı duyarak boğazında aniden oluşan yumruyu yutkundu. "Patavatsızlık etmiş olabilirim ama sadece kız kardeşini düşünüyorum."

Kendimi değil.

Evlenme düşüncesiyle karnımda oluşan düğümü değil.

"Gitmeniz gerektiğinden bahsetmiştiniz, leydim," dedi Seth soğuk, acımasız bir şekilde. Birkaç dakika önceki heyecan verici samimiyet gitmiş, yerine taştan bir erkek gelmişti. "Sizi tutmayayım." Başıyla hızlı bir selam verdi.

Jane antreye giden koridorda ilerlemeden önce genç adamın uzun adımlarla uzaklaşmasını kaskatı bir şekilde izledi.

Bir uşak elinde pelerini, şapkası ve çantasıyla ortaya çıktı. Genç kadın eşyalarını alarak, kendisini düzgün bir şekilde dışarı yürümeye zorladı. Kuru soğuk havayı içine çekerek, kendisine Seth'in sevgisi olmadan yıllarca hayatta kalabildiğini hatırlattı ve gözlerinde toplanan yaşları bastırmak için birkaç defa gözlerini kırptı. Bunun eksikliği artık önemli değildi. Genç kızlık zamanına geri dönmeyecek, asla gerçekleşemeyecek şeyi arzulamayacaktı.

St. Claire Kontu'nun evlendiği haberi kendisine ulaştığında, bunu umursamayacak, Seth'in kendisini asla sevmeyeceğini

anladığı meyve bahçesindeki o gün kalbine saplanan acıyı hissetmesine izin vermeyecekti.

Ancak arabasının içinde güvenle oturduktan sonra gözyaşlarının dökülmesine müsaade etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On Birinci Bölüm

Jane, Guthrie malikânesine girerken kendisini hazırladı. Nefesini tutarak giriş salonunda durdu ve başını dikip dinledi. Evde huzur veren bir sessizlik vardı. Duvarlar üzerine yıkılmıyordu. Koşturan hizmetkârlar yoktu. Kulaklarına kızların çığlıkları gelmiyordu.

Gerginliğin bir kısmının boynundan çekildiğini hissederek nefesini bıraktı. Hiç şüphesiz yeğenlerini Anna'yla bıraktığı ve bir zamanlar günlerini dolduran sosyal güzelliklerin bir kısmında yer almaya cüret ettiği için tatsızlıkla karşılaşacaktı. Yine de soluk aldığı için memnundu ve Seth'le geçirdiği zaman için pişmanlık duymayacaktı.

Birlikte olmaları ne kadar imkânsız olursa olsun, ilgisi, boynunda getiren dudakları ve bakışlarının onu yakıp geçmesi önündeki yıllarda ona umut veren tek şey olacaktı.

Biri arkasında boğazını temizledi ve gerginlik hızla omuzlarının arasından geri geldi.

Dönerek uşağa baktı. Duygusuz ifadeli bekçi Barclay her zamanki nezaket maskesine bürünmüştü. Ruhsuz bakışlarla, "Bay Billings sizi çalışma odasında bekliyor, leydim," dedi monoton bir sesle. Jane, Desmond'dan bahsedilince ellerinin titremesinden nefret ederek eldivenleri çıkardı.

Çalışma odasında. Uşak bile artık Desmond'ı lord ve efendi olarak görüyordu. Jane'in vikontes olduğunu, Matthew'ınsa gerçek vikont olduğunu unutmuştu. Kocasının ölümünden sonra hak ettiği geliri alamayan bir dul ve ülkenin diğer ucuna gönderilen bir çocuk saygı görmüyordu.

Jane eldivenlerini ellerinin içinde büktü, zihni bu görüşmeden tamamen kaçamasa da bunu geciktirmek için bir yol ararken hızla çalışıyordu.

Barclay zihnini okuyormuş gibi ekledi: "Bay Billings sizi bir an evvel oraya götürmem gerektiğini söyledi. Bizzat."

Jane eldivenlerini koridordaki masaya bıraktı ve nemli ellerini eteğinin üzerine sildi. "Bayan Billings evde mi?"

"Hayır, leydim."

Jane burnundan hafifçe soluk aldı. Son karşılaşmaları zihninde hâlâ tazeyken Desmond'ı yalnızken görmek istemiyordu. Madam Fleur'ün evinde sarkıntılık ettiği kadın olduğunu bilmediği doğruydu ama Jane biliyordu ve bu hatırayla teni hâlâ karıncalanıyordu.

"Anna'yı çağırtabilir misiniz?"

"Bay Billings, Anna'yı bir işi halletmesi için gönderdi, leydim."

Gözlerini kısıp uşağa baktı. Bir işmiş. Desmond ne zamandan beri ayak işleri için Anna'yı kullanıyordu ki? Alçak herif, besbelli ki Jane'i kendisine istiyordu.

Cesur görünmeye kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirip çalışma odasına girdi. Desmond güpegündüz, hizmetkârlarla dolu bir evde elbette ki kendisine hâkim olacaktı. Uzun çift kanatlı kapının önünde durarak iki defa kapıya hafifçe vurdu. İçeri girebileceğini söylemesini bekleyip huzursuzlanmamaya çalıştı.

"Girin."

Genç kadın nefes alarak odaya girdi hemen ardından havadaki deri ve puro kokusunu fark etti. Bir yıl sonra bile hâlâ Marcus'la özdeştirdiği koku.

Desmond ayaklarını maun masaya dayamış, ağabeyinin ithal sigaralarından birini dişlerinin arasına sıkıştırıp merhum kocasının koltuğuna yaslanmıştı.

"Jane, bitanem, endişelenmeye başlıyordum."

Baston yutmuş gibi dimdik durarak, masanın karşısındaki sandalyeye oturdu, endişe gösterisine kanmamıştı. "Nerede olduğuma dair haber bırakmıştım."

"Evet, Leydi Julianne'i ziyaret ettin. Kör, değil mi?" Sigarasını fildişi bir küllüğe silkti. "Ne kadar hayırseversin." Sigarayı tekrar dudaklarına götürdüğü sırada bakışları kurnaz, kuşkucu bir hal aldı. "Ağabeyinin bir eş arayışı içinde olduğu söyleniyor," dedi sigaranın ıslak ucu üzerinden.

Jane şaşkınlığı anlaşılmasın diye yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı. Görünen o ki Seth'in evlenme niyetini herkes çoktan biliyordu.

"Bunu bilemem," diye yalan söyledi parmaklarını kucağında birleştirerek.

"Ah." Desmond bir gürültüyle ayaklarını yere indirdi. Üstünde hiç kumaş kalmayana kadar onu soyuyormuş gibi hissedene kadar

gri elbisesini inceledi. "Chloris, Marcus'un ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra sosyeteye girmekle münasebetsizlik ettiğini düşünüyor ve ben de ona katıldığımı söylemek zorundayım."

"Bir yılı geçti. Bu yeterli bir..."

"Aksine. Marcus'un ölümünün şok edici doğası..."

"Metresinin yatağında ölmesini mi kastediyorsun?" Jane gerçeklerden kaçmanın faydasız olduğunu düşünerek çenesini kaldırdı. "Bu hiç de şok edici değil." Özellikle de Marcus'un zamanının çoğunu başka kadınların yataklarında geçirdiği düşünülünce.

Desmond pişmanlıkla başını iki yana sallayarak masanın etrafından döndü. "Belki de değildir. Ama ne de olsa talihsiz bir skandal. Böylesi bir skandaldan sonra sosyeteye tekrar katılma konusundaki ısrarın Chloris'i çok üzdü. Ve mutsuz bir Chloris..." Susup başını iki yana salladı. "Pekâlâ, şöyle diyelim; mutsuz bir Chloris herkes için biraz dert olabilir.

Jane sesinin umutlu çıkmamasına çalışarak, "O halde gitmem herkes için en iyisi olabilir," diye önerdi.

Marcus'un ölümünden hemen sonra, ayrılma konusunda ısrar etmemişti. Tatilden eve döndüğünde Matthew'un tanıdık bir yüze, onunla Desmond'ın zorbalığı arasında bir koruma bölgesi gibi duracak birisine ihtiyacı olacağına inanmıştı. Ama Jane içgüdülerinin ona kendisine dikkat etmesini buyurduğu bir noktaya ulaşmıştı.

"Belki de," diye mırıldandı bakışları tembel tembel üzerinde gezinirken.

Jane, "Pek çok kişinin Marcus'un ölümünden sonra yapacağını düşündükleri gibi kocamdan bana kalan eve taşınabilirim," diye önerdi.

"Ama Jane, canım." Genç adam dilini şaklattı ve elinin üzerindeki eklem yerlerini genç kadının yanağına sürmek için uzandı. "Senin ayakaltında olmandan keyif alıyorum."

Jane irkilip geri çekildi.

Desmond kaşlarını çattı. "Dokunuşum sana bu kadar itici mi geliyor? Senin konumundaki birisinin bu kadar müşkülpesent olmaması gerektiğini söyleyebilirim."

"Benim konumum mu?"

"Hiç gelirin yok. Ailenin sana sahip çıkmadığı düşünülünce insafıma kaldığını söyleyebilirim. Üstündeki giysiler bile bana ait."

"Hayır," diye itiraz etti yanaklarına sıcak basarken. "*Sana* ait değiller."

Desmond yüzünü buruşturdu ve sonra dantelli boyun bağına eliyle vurarak burnunu çekti. "Evet, pekâlâ. Giysilerin on bir yaşındaki bir çocuğa ait ve o da benim yönetimim altında bulunuyor."

"Beni bir hizmetçi gibi kullanıp elinin altında tutmaktan sapıkça bir zevk alıyorsun."

"Ah, Jane." Desmond, genç kadına kirlendiğini ve banyo yapmaya ihtiyacı olduğunu hissettirecek şekilde bakışlarını dikti. "Seni başka şekillerde de tutmak istiyorum."

Öfkeyle titreyerek odadan kaçmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. "İğrençsin."

Elleriyle genç kadının kollarını kavradı. "Jane," diye mırıldandı, bakışları sanki istila etmek için bir nokta arıyormuş gibi yüzünde geziniyordu. "Senin için çıldırdığımı bilmelisin. Marcus seninle evlendiğin günden beri hep seni istedim."

"Bırak beni, yoksa yardım istemek için bağıracağım."

Jane'i bıraktı. Bir yiyeceği almalarına izin vermediklerinde kızlarının yaptıkları gibi alt dudağını sarkıttı.

Birkaç adım geri çekilerek aralarına mesafe koydu. "Eğer karının mutluluğu için o kadar endişeleniyorsan, bana sarkıntılık etmenin onun hiç hoşuna gitmeyeceği konusunda seni temin ederim."

"İstediğin şeyi sana verebilirim, Jane. Tekrar sana ait olan bir ev. Güzel elbiseler. Çok istediğin özgürlük..."

"*Metresin* olarak mı?" diyerek güldü. "Hapse düşmek gibi olur bu."

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Temkinli olabiliriz." Eliyle genç kadını göstererek durdu. "Bu şekilde ne kadar yaşayabilirsin? Yaşlı bir karga gibi giyinmiş zavallı bir akraba gibi?"

Jane duyduklarına inanamayarak başını salladı. "Beni metresin olmaya birkaç güzel elbiseyle mi ikna edeceksin?"

"Fikrini değiştirmen için ne kadar zaman gerekeceğini göreceğiz." Genç adamın dudakları tekrar dişlerine doğru kıvrıldı. "Sana yine de sahip olacağım."

Jane elinden geldiği kadar ağırbaşlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

"Ah, neredeyse söylemeyi unutacaktım."

Jane omzunun üzerinden baktı, genç adamın tuhaf bir şekilde arkadaşça çıkan ses tonu yüzünden boynundan aşağı rahatsız edici bir karıncalanma hissi yayıldı.

"Giysi dolabında siyah olmayan ne varsa hepsini çıkarttım. Ayrıca yas tutarken ihtiyacın olmayacağı için mücevherlerini de topladım."

İçinde bir öfke kabardı. Eşyaları arasında kolyeyi de bulmuş muydu? Saklamıştı ama odasını ne kadar eksiksiz arattığını kim bilebilirdi ki?

"İtirazın olmayacağına inanıyorum." Gözlerindeki neşe, kendisine itiraz ederse Jane'in neler yapabileceğini düşündüğünü tam olarak anlatıyordu. İçinde karanlık bir öfke köpürmeye başladı.

Jane kararlılıkla dudaklarını büzdü. Pekâlâ, bir şeyler yapacaktı. Bu kadar kolay bir şekilde kontrol edilmeyecek, kilit altına alınmayacak ve özgürlüğü kısıtlanmayacaktı.

Kesinlikle ama kesinlikle bir şeyler yapacaktı.

"İyi günler, Bay Knightly."

Gregory dönüp Leydi Jualianne'in geniş bir meşe ağacı altındaki bir bankta sessiz ve huzurlu bir şekilde oturduğunu gördü.

"Leydi Julianne," diye selamladı onu. İşvereninin kız kardeşine eğilerek düzgün bir reverans yaptığı sırada bunu göremeyeceğini fark etti. Ardından ona ismiyle hitap ettiğini hatırlayıp sordu: "Ben olduğumu nasıl bildiniz?"

"Kokunuzu aldım."

Dudaklarının bir gülümsemeyle çekildiğini hissederek bahçe yolu üzerinden daha yakına gelip, "Kokumu mu aldınız?" diye sözlerini tekrarladı. "Banyo yapmaya mı ihtiyacım var?"

"Aksine. Limon gibi kokuyorsunuz. Her zaman öyle kokuyorsunuz. Çok özgün."

"Gemide edindiğim bir alışkanlık. Limon şekeri çiğnemek iskorbüt hastalığını önlüyordu."

"Seth'le birlikte Doğu'da mıydınız?"

"Yüzbaşıyla birlikte neredeyse her yeri gezdim; Hindistan, Afrika kıyısı, Çin."

Julianne bankın üzerinde öne doğru eğilince korsesini göğüslerini birbirlerine daha sıkı bastırdı. Minyon bir kadın için büyük göğüsleri vardı. Ellerini doldururlardı. Bu uygunsuz değerlendirme üzerine yüzünü buruşturdu ve ensesini ovaladı. Bir erkek olarak görünüşünü takdir etmesine engel olamıyordu. Etkilenmemek istese de kendine mâni olamıyordu. Leydi Julianne'le ilk tanıştığı andan itibaren güzelliğine vurulmuştu.

"Savaş gazetelerde geniş yer buldu," dedi Julianne. "Savaşı hiç kimse onaylamıyor."

"Doğal olarak... Yine de hiçbir İngiliz vatandaşı çaylarından vazgeçmek istemiyor," diye mırıldandı. "Kimse savaş istemedi ama İngiltere, Çin'le savaşa girmese yokluğunu çekecekleri o pek sevdikleri çayı da önlerinde görmeyi beklediler."

"Nasıldı?" diye sordu. "Seth bu konularda konuşmaz."

"Bunun için iyi nedenleri var. Savaş bir hanımefendinin ilgilenmesi için uygun bir konu değil. Özellikle de sizin gibi bir hanımefendi için."

Hızlı ve zarif bir hareketle ayağa kalkıp, "Özellikle benim mi?" diye sordu gücenmiş bir ses tonuyla. Onun bulunduğu yöne bakıyordu, boş bakışları boyun bağının olduğu bölgeye odaklanmıştı. "Ağabeyim gibi olduğunuzu ve kendi burnumu

silmekten aciz, zayıf biri olduğumu düşündüğünüzü söylemeyin." Narin elleri iki yanında yumruk oldu. "Öyleyse, korkarım çığlık atacağım."

Gregory gözlerini kırptı, yumuşak huylu görünen hanımefendinin böylesi bir ateşe sahip olmasına şaşırmıştı. İçinde böyle bir tutkunun kaynadığını düşünmemişti.

Gerçekten çok güzeldi ve hoş bir şekilde içtendi. İstedikleri şeyi değil de zorunda oldukları şeyi söylemekle fazla meşgul oldukları için asla fikirlerini paylaşmayan diğer hanımefendilere hiç benzemiyordu. Eğer Rutledge'in kız kardeşi olmasaydı, onu daha yakından tanımak isterdi.

Dudakları pişmanlıkla gevşeyip tebessüm halini aldı. "Sessizliğinizden, sizi şaşırttığımı anlıyorum. Rebecca sık sık benim fazla açık sözlü olduğumu söyler. Hâlâ oradasınızdır umarım. En yakındaki çitin üzerinden atlayıp kaçmadınız, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı panikle.

Bu kadar minyon ve narin biri için fazla kuvvetli görünen gür bir kahkaha attı. "Harika, Bay Knightly. Bu öğlen Rebecca ve bana parkta eşlik eder miydiniz? Arkadaşlığınızdan daha fazla yararlanmam gerektiğini düşünüyorum."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum, leydim."

Kaşlarını çattı. "Niçin?"

Kalın kafalılığına hayret ederek başını iki yana salladı. "Ağabeyinizin çalışanıyım."

"Bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyor ki. Çok az arkadaşım var. Hem babam hem de Albert, Priory'den dışarı adımımı atmama asla izin vermediler. Şimdi görünen o ki Seth onlardan biraz daha iyi."

"Ağabeyiniz sizi Londra'ya getirdi," diye hatırlattı. "Yakında benden daha uygun arkadaşlarınız olacaktır." Bu gerçek tuhaf bir şekilde genç adamın canını sıktı.

Kaşları iyice çatılıp somurtmaya başladı. "Faydasız." Başını salladı. "Ben sizi istiyorum."

Bu sözleri üzerine Gregory'nin nabzı hızlandı. Genç kadının demek istemediğinin bu olmadığını biliyordu ama Eros'un yayını hatırlatan nefis dudaklarından bunları duymak onu anında sertleştirdi. Bu bir kadına ne kadar uzun zamandır sahip olmadığını fark etmesine neden oldu.

Rutledge'in, birkaç defa hayatını kurtaran adamın kız kardeşi için böyle hisleri olması onu utandırdı. Başını sertçe iki yana sallayıp bakışlarını o leziz dudaklardan, korsesinin içindeki göğüslerinin çekici kıvrımından uzaklaştırmaya zorladı. İmkânsızdı. Limana yeni gelmiş bir denizci gibi azgındı.

Tek kelime etmeden döndü ve uzun adımlarla iç bahçeden uzaklaştı. Ne kadar kaba göründüğünü önemsemedi, tek derdi bir an önce oradan uzaklaşmaktı.

"Bay Knightly," diye seslendi Julianne ama genç adam devam edip bir akdiken çitinin yanından döndü. Ayaklarının yol üzerinde çıkardığı sese odaklanıp Julianne'in sesinin tatlı, çekici tizliğine karşı kulaklarını kapadı ve bu fazlasıyla çekici kadınla bir daha asla baş başa kalmamak veya sohbet etmemek için yemin etti.

"Bay Knightly, nereye gidiyorsunuz?

Sizden uzağa, Leydi Julianne. Uzaklaşabildiğim kadar uzağa.

Jane odasında volta atıyordu. Marcus'un ölümünden önce giydiği, yakında tekrar giymeyi planladığı elbiselerin noksan olduğu dolabına her bakışında öfkesi onu boğacak şekilde yükseliyordu.

Desmond'ın bir hizmetkâra eşyalarını karıştırmasını emrettiğini bilmenin aşağılayıcılığı onu acı dalgalarla sarıyordu. Genç bir kızken ailesi ona pek önem vermediğinden pek gözlerine batmamıştı. Bütün enerjilerini Madeline'e –iyi bir evlilik yapıp Spencer ailesini daha tanınır duruma getirecek güzel kızlarına– harcamışlardı.

İhmal edildiği barizdi ama en azından özgürdü. Şimdi hayatını çocukluğundakinden bile az kontrol ediyor olması içini asit gibi yakıyordu.

Kendi evinde bir mahkûmdan farksızdı; buna dayanmak çok zordu. Zihni çaresizce çalışıp kendisini Desmond'ın boğucu boyunduruğundan kurtarmak için bir yol bulmaya uğraştı. Birkaç dakika sonra iç geçirip adım atmayı bıraktı ve yatağının ayakucundaki küçük kanepenin üzerine çöktü.

Yatak odasının kapısı açıldı. Anna hızla içeri girdi. "O hergele sana ne yaptı?" diye bağırdı. "Kapımıza kadar getiren balıkçıdan alabilecekken kum midyesi almam için beni Londra'dan geçirip Leadenhall'daki markete gönderdiğinde bir kötülük peşinde olduğunu biliyordum!"

Jane başını iki yana salladı. "Buradan çıkmak zorundayım, Anna."

"Biliyorum, tatlım, biliyorum." Hizmetçi iri vücuduyla Jane'in yanına, kanepeye oturdu. Anna yumuşak kolunu genç kadının omuzlarına sararak onu hafifçe sıktı. Elini rahatlatıcı ritmik bir hareketle Jane'in kolundan yukarı aşağı hareket ettirdi.

"O sürtüğün buraya girmesine engel olmaya çalıştım ama Bay Billings oradaydı. Engel olamadım..."

"Sürtük mü?"

"Evet." Anna gözlerini kırptı. "Berthe olduğunu bildiğini düşünüyordum..."

"Eşyalarımı karıştıranın mı?" diye tamamladı Jane kanepeden aniden kalkarak. "Ah, eminim bundan büyük keyif almıştır!" Küçük yılan zaten Jane'in mürebbiyelik seviyesine inmesine sinsi sinsi seviniyordu.

Bakışları dolabına kaydı. Berthe'nin, Marcus'un *gözde* hizmetçisinin, kişisel eşyalarını karıştırdığı düşüncesiyle midesi altüst oldu. Hizmetçinin elbiselerinden birini deneyip boy aynasının önünde bir tavus kuşu kadar cesur bir tavırla dönerken yakaladığı gün aklına geldi. Jane, maaşını Marcus'un yatağında kazandığı için kızın kovulacağını hiç ummamıştı.

"Bu odada bir dakika daha durursam çıldıracağım."

Anna ona bakmak için geri çekildi. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Jane çenesini kaldırdı. "Onların malı değilim." Kanında bir alev parlayıp göğsünde yükselerek onu yaktı. "Elbiselerime ve mücevherlerime el koymuş olabilirler ama onların mahkûmu değilim. Yönetilecek bir çocuk da değilim. Anna, bu gece dışarı çıkacağım."

"Bir araba tutmana engel olabilirler," diye belirtti Anna.

Jane adımlamaya başladı. "Arabanın olmayışı geçen sefer beni durdurmadı. Arkadaşlarım var. Lucy bana bir araba temin edebilir." Elbisesine baktı. "Ve bir de gittiğim yere daha uygun bir elbise."

"Nereye gidiyorsun?"

Yanıt vermesi için sadece kısa bir süre gerekti ve cevabın zihninin gerisinde oyalanan bir gölge gibi hep orada olduğunu fark etti. Belki de en başından beri amacı buydu.

"Vauxhall."

On İkinci Bölüm

İnsanlar Vauxhall'ü doldurmuştu, sesleri orkestranın yüksek sesiyle yarışacak kadar ağır bir uğultu halindeydi. Seth dışarıda durmasına rağmen hava almak ve sıkışık olmayan bir yer bulmak için kıvranıyordu.

Genç adam, Fiona Manchester'ın asla karısı olamayacağına anında karar vermişti. Genç kadın onun yüzüne bakamıyordu. Özellikle de bir hanımefendi söz konusuysa bu görülmedik bir tepki değildi. Bunu göz önüne alarak gelmeliydi. İsterse kendisine budala denilsin ama en azından görünüşüne dayanabilecek bir eş istiyordu.

Seth onunla konuştuğunda, kız sadece bir dakika ona bakabilmiş, ardından gözleri yarasına kaymış ve ürkek bir kuş gibi bakışlarını hızla kaçırmıştı.

Bu da başka bir meseleydi. En ufak baskı altında kırılabilecekmiş gibi görünüyordu. Sahiden de Fiona ona çok dikkatli bir

şekilde tutulması gereken hassas bir kristal parçasını hatırlatıyordu. Yatağında istediği türden bir kadın değildi.

Zihninde altın rengi elbisesiyle dolgun vücutlu bir kadının görüntüsü belirdi. İşte o kadın, incitmekten korkmadan dokunabileceği bir kadındı. *Bir de Jane,* diye fısıldadı davetsiz bir ses içinden. Matem elbisesinin sıkıca sardığı yuvarlak hatlı vücudu bir âşığın elleri için yaratılmıştı.

Genç adamın avuçları karıncalandı ve bir budala olduğunu düşünerek yumruklarını sıktı. Jane yasak ilişki yürütülebilecek türden bir kadın değildi. Bugün erken saatlerde ondan başka bir neden için uzaklaşamazdı zaten. İçinde genç kadına karşı vahşi bir arzu duyarken olmazdı. Kuşkusuz evlenilecek türden bir kadındı. Ancak Seth bunu yapamazdı. Geçmişi arkasında bırakmış olabilirdi ama evlenip Spencer ailesine girecek kadar budala biri de değildi.

İstese de istemese de, Fiona Manchester evlenmesi gereken türden bir kadındı. Onlarınki bir nezaket ve resmîyet evliliği olurdu. Bunu istediğini iddia etmişti.

Burada sorulması gereken, Fiona Manchester'a Julianne'in bakımı konusunda güvenilip güvenilemeyeceğiydi. Önemli olan tek şey buydu ve düşünülmesi gereken. Kişisel arzuları değildi.

Fiona Manchester yelpazesiyle cilveli bir şekilde ona vurarak, "Lord St. Claire keyfiniz yerinde değil mi?" diye sordu. Kesinlikle zorlama bir hareketti. Bariz tiksintisine rağmen onunla flört etmek için acıya katlanması Seth'in ilk gördüğünde düşündüğü gibi onun sosyal statü merdivenlerinde ilerlemek isteyen biri olduğunu belli ediyordu.

Yanıt vermek için ağzını açtı, ardından başka bir kadını görünce donup kaldı. Gördüğü şeyin gerçek mi yoksa sadece son birkaç gecedir kıvrandığı rüyaların bir uzantısı mı olduğunu merak etti. Aynı altın sarısı ipek elbisesi içinde, kolunu tutup kendi çemberlerine çekmeye çalışan ellerden kaçarak insan kalabalığının arasında zikzak çiziyordu.

Sanki birisini arıyormuş gibi boynunu uzatıp duraksayarak yürüyordu. Onu ilk gördüğü seferki gibi nefes kesiciydi, yine siyah maske takıyordu. Boynundaki altın sarısı elmaslar ışıkta parlıyordu.

Seth onun gerçek olamayacağını söyleyerek başını iki yana salladı. O kadın burada olamazdı.

Yine de kararlı adımlarla gizemli kadınına doğru ilerlerken Bayan Manchaster'ı cümlesinin ortasında şaşkın bir halde bırakıp gruptan ayrıldığını hissetti. Kan damarlarında hızla akmaya, orkestranın sesiyle rekabet edecek çaresiz bir tempoyla kulaklarını doldurmaya başladı. İzdihamın içinde kendisine yol açtığı sırada, diğer erkekler bu büyüleyici yalnız kadına bakmak ve görünüşünü içlerine çekmek için durdular. Onun bir hayal değil gerçek olduğunu anladı. Etiyle kanıyla bir kadındı. *Onun* Aurora'sı gece uçmaya hazırdı. Henüz yüzünü görmediği, ismini bilmediği bir kadın için bu kadar güçlü bir şekilde tepkide bulunmanın delilik olduğunu kendisine söylediği sırada bile hareket ediyor, avının üzerine odaklanmış bir orman kedisi gibi onu gözetliyordu.

Bu defa kaçamayacaktı. Kendisinden uzaklaşmasına izin verecek kadar aptal olmayacaktı. Kanının damarlarında yanmasına neden olan, bakışlarında korku ya da tiksinti olmadan, ona bakan bu kadının gitmesine izin vermeyecekti. Tanımlanamayan

bir şeyle, beğeniye benzer bir şeyle bakan kadını bırakmayacaktı. *İşte,* diye düşündü, *sahip olabileceğim bir kadın... Belki de elinde tutabileceğim bir kadın.*

Seth görüntüsünü içine çekerek sadece bu gecelik olsa bile genç kadının bakışlarından her ne okursa buna inanmaya yemin etti. Bir gece için gözleriyle ve vücuduyla da ona her ne verirse bunu hak ettiğine inanmak için kendisine izin verecekti.

Jane onu görmeden önce varlığını hissetti. Sırtına bir sıcaklık yayıldı ve ensesindeki minik tüyler aşina olduğu bir farkındalık hissiyle karıncalandı. Nefesini hafifçe tutarak elini taş tırabzandan çekti ve dönünce kendisini Seth'le karşı karşıya buldu. Yalnız başınaydı. Görünürde arkadaşları yoktu. Gelini olarak değerlendirmesi gereken hanımefendi de.

Onu başka bir kadının büyüsüne kapılmış bir halde bulacağını tahmin etmişti. Altın sarısı elbiseyi ve siyah maskeyi kasıtlı olarak tekrar giymesine rağmen onu fark etmeyecek kadar kadının etkisi altında kalacağından korkmuştu. Kara gözlerinin kararlı bir yoğunlukla yüzüne odaklandığını görünce genç kadının yüreği ferahladı.

Bir şey söylemek, onu nükteli bir şekilde selamlamak, balo salonunun duvarlarına dayanarak, cilveli sosyete hanımlarını izleyip dinlediği yıllar boyunca duyduğu sayısız esprilerden birisini yapmak için ağzını açtı.

Tek bir hece bile konuşamadan Seth onu bileğinden yakalayıp döndü. Onu avludan çekip pek çok kavisli karanlık yollardan birine götürdü. İnsanların gruplar ve çiftler halinde gezindikleri, lambalarla aydınlatılmış, geniş yoldan kaçınıp pek çok hizmetçinin veya evli kadının erdemlerini kaybettikleri daha karanlık yolları seçti.

Jane yine de konuşamıyor, sadece adımlarını Seth'in hızlı adımlarına uydurmaya çalışırken küt küt atan kalbinin göğsünden fırlamaması için dua edebiliyordu. Bu gece kimsenin onu yönetmediğini -giysilerini ve mücevherlerini çalmanın ruhunu ve iradesini de çalmadığını- kendisine ispatlamak için dışarı çıkmıştı. Eğer kendine karşı tamamen dürüst olursa, çorak kalbini uzun zamandır kendisinden esirgenen şeye daldırmak için geldiğini söylerdi. Bugün Seth'in evinde başladıkları şeyi bitirmek için.

Bir dönemeçten döndüler, ardından bir başkasından. Etraflarındaki çalı çitleri yoğunlaştı. Seth yine de dosdoğru ilerledi, uzun adımları o kadar azimliydi ki aklında gidecek bir yer olduğundan emindi.

Parmakları bileğinden kayıp ve parmaklarına indi ve elini tuttu. Bu samimi tutuş Jane'in kalp atışlarını daha da hızlandırdı. Önünde yürürlerken kız kardeşinin bembeyaz elini tuttuğu sırada özlemle onları izlediği, gözlerini ellerine dikip baktığı zamanları hatırladı. Parmaklarının onunkileri sardığını hissetmeyi ne kadar da istemişti. Avuçlarının sıkıca birbirine bastırıldığını hissedince göğsü sıkıştı.

Seth yoldan çıktı ve onları yeşilliğin içine çekti. Jane bir köke takıldı. Seth genç kadını sert göğsüne çekip tuttu ve Jane elbiselerinin üzerinden, kendisi kadar coşkun bir şekilde atan kalp atışlarını hissedebildiğini düşündü. Boştaki elini kaldırıp sert pazusunu tuttu, dokunuşu altında genç adamın kasları gerildi.

Seth ani bir hareketle onu bir ağaca dayadı. Ağacın gövdesi sırtında geniş bir duvar gibiydi, elbisesinin narin kumaşını çiziyordu.

"Bir daha gitmene izin vermeyeceğim," dedi azimle sertleşmiş sesiyle.

"Bunu istemiyorum zaten," diye yanıt verdi. Doğruydu ama önemsizdi. Çünkü gidecekti. Ne isterse istesin. Bu zamanı, bu anı yaşayacak ve gidecekti.

Üzerine eğilen genç adamın vücudunun dış hatlarını neredeyse hiç seçemiyordu. Kalabalık uzakta kahkahalar atıyor ve hafif bir alkış sesi havayı dolduruyordu.

Seth sanki zihnini okuyormuş gibi kalın bir sesle söz verdi: "Güzel olacak." Eliyle Jane'in yanağını tuttu, başparmağının nasırlı kısmıyla dudaklarının birleşim yerini takip etti.

Jane ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Bu noktada ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Cilveli bir yanıt yanlış geliyordu. Bunun yerine başparmağını hafifçe ısırdı, ardından dişlediği yeri emdi.

Seth inledi. "Hep seni düşündüm."

"Ben de," diye soludu Jane, ardından utançla kızardı. "Yan... yani," diye kekeledi, "seni... ben de hep seni düşündüm." *Neredeyse hayatım boyunca.*

"Bu defa kaçmak yok," dedi Seth, ellerini başının iki yanına koyup bugün yaptığı gibi onu kafese alarak.

Jane'in kalbi tekledi. *Senden kaçmak istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Yanında olmak istediğim kişi sendin.*

Seth sanki sözlerini duymuş gibi, sert vücudunu onun kavrulmuş, arzu dolu vücuduna bastırarak çağrısına cevap verdi. Jane karnına değen sert şişkinliğe kadar bedeninin her bir noktasını hissetti.

Ardından genç adam onu öpmeye başladı.

Jane bu keyifli anın içinde kaybolarak gözlerini kapandı. *Mutluluk.* Seth. İmkânsız fanteziler kurduğu kişi. Genç bir kızken, yeterince dilerse, umarsa ve dua ederse Seth'in onun olacağına dair kendisini inandırmıştı. Bir gün bunun olabileceğine dair. Kalbinde bu aptalca hayali barındırmasının, Seth'in kaybolmasının, Marcus'la evlenmesinin ve nasıl hayal edildiğini unutmasının üzerinden sekiz yıl geçmişti

Ama görünen o ki bu hayal bu akşam gerçekleşecekti. Bu gece Seth onun olacaktı. Ya da daha doğrusu Aurora'nın. En azından tek bir gece için. Bu yeterli olacaktı. Yeterli olmasını sağlayacaktı.

Seth dilleri birbirine dolaşmış bir haldeyken parmaklarını saçlarına daldırıp tokaları dağıttı. Ve bu tokalarla birlikte Jane'in tüm sınırları uçup gitti. Karnında bir sıcaklık belirdi, bacaklarının arası ıslanana kadar vücuduna yayıldı. Seth'in elleri daha aşağıya kaydı, elbisesinin üzerinden kalçasını tuttu.

Jane kendisini rahatlamaktan mahrum eden eteğinden nefret ederek genç adamın ağzının içine doğru inledi.

Jane bedenini onunkine bastırdı, kollarını boynuna dolayıp içinde ısrarla zonklayan sızıyı merak etti. Hiçbir zaman böyle bir şey hissetmemişti, Marcus onu yatağında istediği zamanlarda, evliliğinin başında bile. Ne kadar kısa olursa olsun o geceler hiçbir zaman hoştan öte olmamıştı. Bu ateşli tutkuyu hiç hissetmemişti. Böylesine yanmamıştı.

Parmaklarını Seth'in saçlarına geçirip yumuşaklığının, pek çok yaz günü rüzgârda dalgalanmalarını izlediği bu kestane rengi buklelere dokunma özgürlüğünün keyfini çıkardı.

Seth'in elleri genç kadının sırtından çekildi ve Jane pelte gibi geriye düştü, ağacın sert uzunluğu boyunca erimeye ha-

zırdı. Elleri korsesine doğru ilerlerken dudakları hâlâ birbirine yapışıktı; tatlarına bakıyor, birbirlerini içiyor, hırsla öpüyorlardı. Seth genç kadının elbisesinin üzerinden göğüslerini tuttuğunda Jane nefesini tuttu.

Seth inleyerek dudaklarını onunkilerden ayırdı ve elbisesini aşağı çektiği sırada dudaklarını boğazından aşağı doğru indirdi. Boynunu emiyor, etrafındaki ipleri dişliyordu. Jane bir yırtılma sesi duydu ama umursamadı. Ellerini hissetmeye ihtiyacı vardı, ten tene.

Seth göğüslerini tuttuğu sırada Jane'in boğazından bir çığlık yükselerek başı ağaca doğru geri düştü. Tatmin olmak için sızlanan, gergin vücudu için Seth'in dokunuşu fazla saygılı ve nazikti. "Lütfen."

Seth tutuşunu sıkılaştırıp sert avuçlarını hassas tenine sürttü. Taş gibi sert göğüs uçlarını başparmağı ile işaret parmağı arasına alıp Jane ruhunun vücudunu terk edeceğini düşünene kadar yuvarladı. Sırtını ağaçtan yay gibi kaldırıp zevk ve acı parçaları içine battığı sırada gözlerini kapadı.

Seth'in nefesi boğazını yaktı. Gözlerini açıp karanlıkta kendisine gözleri içlerinden aydınlanıyormuş gibi parıl parıl baktığını gördü. Seth eğilip genç kadının ayaklarının dibinde çömeldi. Jane onun ellerini elbisesinin etek ucunda, ardından bileklerinde ve sonra da baldırlarında hissetti. Elleri iç çamaşırlarının yırtmacını bulmadan önce şaşırtıcı bir hızla jartiyerlerini sıyırıp yukarı kaydılar.

Sonra ayağa kalktı. Jane içgüdüsel olarak bacaklarını açana kadar genç adam parmaklarıyla uyluklarının iç kısmıyla oynadı.

"İşte böyle," diye mırıldandı Seth. Parmakları daha yukarı kayıyor, onu okşuyordu. Bir parmağını içine bastırdı, Jane

bastırılmış arzuyla neredeyse ağlayana kadar işkence eden bir yavaşlıkla içeri yerleşti. Başparmağını hızlı dairelerle o küçük çıkıntının üzerinde yuvarladı.

"Ah, çok sıcaksın. Çok tatlısın."

Jane elinin üzerinde titreyerek inledi.

"Bahse girerim tadın da çok tatlıdır," diye fısıldadı kalın bir sesle kulağının içinde.

Jane heyecandan zayıf düştü ve dizlerinin bağı çözüldü.

Seth sonra onu tuttu, bacaklarını kaldırıp kalçasına sardı. Hislerinin uğradığı bombardımandan nihayet nefes almaya başlamıştı ki onu hissetti; kuvvetli ve ısrarcı bir şekilde girişine bastırıyordu.

Gözleri kilitlendi, Seth'in gözleri karanlıkta parlak bir şekilde yanıyordu. Durdu, kendisini orada tuttu. Omuzları Jane'in elleri altında gerildi, kendisini dizginlemesi ceketinin altında toplanmış kasların içinde uğuldayarak kendisini belli ediyordu.

"Lütfen," dedi Jane boğulurcasına. Sesi kendisine değil de rüyaların gizlendiği ve kendisinin yok olduğu yerde, geceden doğmuş, iffetsiz bir yaratığa aitti.

Ardından Seth kendisine ait, ona ait bildiği her şeyi tuzla buz ederek hareket etti. Tek bir darbeyle onu sadece fiziksel olarak değil, daha fazlasıyla doldurarak kendisini iyice içine gömdü. Bildiği hayattan daha fazlasıyla doldurmuştu onu.

Seth inledi, bu ses vücudundan çıkıp Jane'in vücudunda yankılandı. Bir eli kalçasını ve diğeri uyluğunu tutarken güçlü bir şekilde hareket edip içine girip çıktı. Tekrar tekrar. Daha derine girmek için, acıyı saran çok yoğun bir keyif için parmaklarını uyluğuna batırıp bacağını daha da kaldırdı. Olağanüstü sürtünme

Jane'in aklını başından aldı. Bilmediği bir şeyi, hem yakın hem de uzak görünen, yakalanması zor bir şeyi arayarak sert vücudu ve ağaç arasında kıvrandı.

Seth, "İşte bu kadar. Bırak kendini," diye soludu genç kadının kulağına. Kulak memesini dişlerinin arasına alıp sertçe ısırarak Jane'in içinde bir ihtiyaç yıldırımının patlamasına neden oldu.

Dudakları buluştuğu anda başlayan ağrı giderek arttı, vücudundaki bütün sinirleri, patlama sınırına geldiğini ve parçalarına ayrılacağını hissedene kadar gerdi. Darbeleri daha sert ve daha hızlı bir hal aldı. En sonunda Jane'in içindeki ateşi patlayana, içten infilak edene ve rüzgârda sallanan bir elma ağacı çiçeği gibi titreyene kadar canlandırdı.

Bu titreyiş onu zayıf düşürdü ve gevşeyerek Seth'in kollarına düştü, yanağı geniş omzuna dayanıyordu. Onu ağaca sıkıştırarak Seth de ona katıldı.

Jane, Seth'in içinde titrediğini hissetti, bu durgun ve ani sondaki hafif bir hareketti.

Seth kendisini giysi hışırtılarıyla ondan çekip geri adım atana kadar, Jane onunla ağaç arasında birkaç dakika daha o şekilde kaldı. Derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Yine de bacaklarının tutmayacağından, gözünü kırpıp küçük yatağında tek başına uyanacağından çok korkup endişelendiği için hareket etmedi.

Üstüne serin hava geldi. Serin bir esinti teninde gezinerek göğüs uçlarını büzüp onu kendisine getirdi ve genç kadına elbisesini yukarı çekmeyi hatırlattı. Kendisini daha az açıkta hissederek, ağaçtan çekilmeye hazırlanıp bir ayağını kaldırdı ama dizleri sallandı ve bacakları titredi. Onursuz bir yığın halinde çökmemesi gerektiğine karar vererek toparlanmak için tekrar ağaca yaslandı.

"Aurora," diye fısıldadı Seth ve parmaklarıyla genç kadının yanağına dokundu. Seth'in parmakları maskesinin sert kenarına sürtündü. Jane kalbi acı verici bir şekilde sarsılarak geri çekildi. Karanlığa rağmen maskesinin hâlâ yerinde olduğuna emin olmak için elini yüzüne götürdü.

"Yüzünü gösterme zamanının geldiğini düşünmüyor musun?" diye sordu, sesinin boğuk mırıltısı genç kadını sararken. "Hatta isimlerimizi bile söyleyebiliriz."

Sesinin şakacı tonunun altında bir kararlılık, bir keskinlik sezdi. Seth onunla az önce bir bahçede sevişmişti. Hem de onu bir ağaca dayayarak. Yüzünü görmek, ismini bilmek isteyecekti. Sadece merak bile bunun için yeterli bir sebepti. Ayrıca bir yanı kendisini açığa çıkarmak istemiyorsa, bunun kendisi olduğunu –Jane olduğunu– anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorsa lanet olsundu. Ama diğer kısmı, mantığın sesi –gerçekçi olan kısmı– tepkisinin muhtemelen görmek istemediği bir tepki olduğunu biliyordu.

"Belki," diye yanıt verdi genç kadın, kalbi bütün bu imkânsızlığa karşı daha sert bir şekilde atıyordu. Belirsiz yanıtını cilveleşme olarak gördüğünü umarak elini kolunda gezdirip parmaklarını kavradı ve maskesinden uzaklaştırdı.

Gözleri karanlıkta kor taneleri gibi yanarken sesi onu sardı. "Gel. Geceyi başka bir yerde bitirelim." Elini dirseğine koyarak onu loş bir yola geri çekti. Parmakları etini yakıyordu, bu sonsuza kadar taşıyacağı, kurtulmayı asla istemediği bir damgaydı.

Seth'in sözleri üzerine Jane'in kanındaki ateş inanılmaz bir şekilde tekrar canlandı. Bir yanı onunla gitmek istiyordu. Birbirlerine zaman ve ilgi ayırabilecekleri, yeni keşfedilmiş tutkularını

Seth'in tekrar canlandırabileceği daha rahat ve mahrem bir yerde olmak geçiyordu aklından. Böylece Seth şehvetli hücumuna devam edebilirdi fakat bu imkânsızdı. Genç kadının göğsü sıkıştı ve gözlerinin arkası yandı. Ondan alıp alabileceği her şey bu kadardı. Karanlık bir bahçede çalınmış bir gece. Daha fazlasını bekleyemezdi. Daha fazlasını risk alamazdı.

Seth'in onu gölgelerden çıkarmasına izin verdi. Zihni, maskenin arkasında saklananın kendisi olduğunu keşfetmeden önce genç adamdan nasıl kaçabileceğini merak ederek hararetli bir şekilde çalışıyordu.

Seth elini genç kadının beline koyarak onu eğlence düşkünü kalabalığın içine yönlendirirken, "Gel," diye mırıldandı kulağının yakınında.

Bir sanatçı grubu kalabalığın içinde zikzak yapıp üstlerine doğru geliyordu. Bir çift hokkabaz önden gidip alevli değnekler fırlatıyordu. Dökümlü giysiler içindeki dansçılar etraflarında dönüyordu. Kalabalık arttı, gürültülü ve hareketli bir halde geldi. Sanatçılara daha iyi bakmak için akın ettikleri sırada Jane'i itip kaktılar. Seth genç kadını daha sıkı tuttu. Yine de Jane kendisini bir kere çekse serbest kalabileceğini biliyordu.

Jane kendisini ona bastırıp son bir kavurucu öpüşme için dudaklarıyla dudaklarını ezdi. Gürültü bir an için kesildi, kalabalık kayboldu. Sadece dudakları –ihtiyaç duyduğu, ele geçirdiği ve bağışladığı dudakları– üzerindeki dudakları vardı. Kendisini ana, öpüşe, Seth'e fazla kaptırmadan önce çekildi. Dudakları hâlâ dudaklarının yakınındayken gözlerine bakıp fısıldadı: "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Gözleri karanlık gecede kor gibi yanıyordu.

"Seninle bir gece için."

Derin bir nefes alarak kendisini ellerinden kurtardı ve kalabalığın içine daldı.

"Aurora," diye seslendi arkasından. Genç adamın sesi havayı yırtıyor, korkunç bir öfke taşıyordu.

Sevmeye ve nefret etmeye başladığı o ismi tekrar seslendiği sırada kalabalığın içine daldı.

Jane ilerledi. Seth'in peşinden gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden bakmayı kendisine yasakladı. Yüzünü görürse donup kalacağından, pes edip genç adamın kollarına geri koşacağından korkuyordu.

Bağrışları gitgide duyulmaz oldu, Vauxhall'un gürültüsüne –gülen kalabalık, sanatçıların çığlıkları, orkestranın düzenli şarkısıyla– karıştı.

İlerledi, yaklaşan ve ayrılan eğlence düşkünleriyle dolu geniş yoldan aşağı doğru ciğerleri patlayacak noktaya gelene kadar ilerledi.

Gözünün önündeki yüzler bulanıktı. Rüzgâr yüzüne vuruyordu. Yaşların yanaklarından aktığı yerlereyse daha soğuk bir şekilde temas ediyordu. Buna rağmen koştu. Eteklerini kaldırıp kibarlığı umursamadan, ruhunu derinden yakan acıyı düşünmeden kendisini insanların arasına daldı.

Göğüs kafesinin arkasında bir acı zonkluyordu. Bir elini o noktaya götürdü, bu hissin nefes nefese kalmakla hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Bu tamamen Seth'le bir daha asla böyle bir gece geçiremeyecek olmasıyla alakalıydı.

On Üçüncü Bölüm

Seth önünde dengesiz bir şekilde salınan bir çift züppeyi yere itmemek için durdu. Ayak uçlarında zıplayıp Aurora'yı kalabalığın içinde görmeye çalıştı. Kalabalık aralandı, altın renkli bir elbise ve rüzgârdaki bir bayrak gibi salınan koyu kahverengi saçları görmek için pek çok yüzü inceleyerek ilerledi. Fakat hiçbir şey göremedi. Aurora'dan hiç iz yoktu.

Sert bir şekilde küfredip insanların kendisine bakmasına neden oldu. Bir elini saçına götürürken, onu bir daha asla göremeyeceğini, kendisini bulmasını istemediğini biliyordu, bundan emindi. O öpücük son öpücüktü... gizemli sözleriyse vedaydı.

Her ne sebeple olursa olsun Aurora bu gece onu aramıştı. Fakat bu gece her şey bitmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Tıpkı onu asla aklından çıkaramayacağını, karşısına çıkan her hanımefendiye özellikle çok dikkatli bir şekilde bakacağını, onun kendi Aurora'sı olduğunu umarak gür kahverengi

saçlarını, boynunun eğimini, korsesini sıkan büyük göğüslerini ölçeceğini bildiği gibi.

Jane derin bir nefes alıp titremesine engel olmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Ellerini önüne uzattı. Sonbaharın son yaprağı gibi titriyorlardı.

"Pekâlâ? Neler oldu?" diye sordu Lucy.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

Lucy kaşlarını çattı. "Pekâlâ, onu gördün mü görmedin mi?"

"Lord St. Claire'i mi?" diye sordu kasıtlı bir belirsizlikle. Ne söylemesi gerektiğinden, arkadaşının tepkisinin ne olacağından emin değildi.

"Elbette. Başka kim olabilir? Görmek istediğin kişi o değil miydi?"

Jane sarsıntıyla başını sallayıp dudağını ısırdı. Lucy hiçbir şey sormamıştı. Jane altın renkli elbisesini ikinci defa ödünç almayı istediğinde bile. Arabasını ve şoförünü kullanmayı rica ettiğinde de. Sorgusuz, sualsiz. Lucy öylece kabullenmişti ve Jane bir çeşit açıklamayı hak ettiğini biliyordu.

"Evet. Onu buldum," diye itiraf etti Jane. Onu bulduğunda neyin meydana geldiğini düşününce yanakları yandı.

"Sonra?"

Jane dikkatini elbiseyi çıkarmaya verdi, arkadaki düğmelere ulaşmada zorluk çekti.

"Dur, yardım edeyim." Lucy onun titreyen parmaklarını elbisesinin üzerinden çekti. Saten kaplı minik düğmelerle uğraşırken, "Sanırım onunla konuştun," dedi daha fazla soruşturarak.

"Ne dedin? Ona senin kim olduğunu..." Lucy sert bir şekilde soluğunu tuttu. "Yüce Tanrım! Elbisenin kolu yırtılmış, birkaç düğme de kopmuş!"

Bahçede elbisenin yırtılma sesini ve sonrasında olanları hatırladığında Jane'in yüzü daha da yandı.

"Jane?" diye sordu Lucy sert bir sesle.

Jane omuzlarını dikleştirdi ve aynadan Lucy'nin gözlerine baktı. "Ben..." diye başladı. Sesinin güçsüz çıkması üzerine durdu.

Lucy'nin gözleri döndü. "Yapmış olamazsın!"

Açığa çıkan ateşle yüzü kıpkırmızı oldu.

"Yaptın!" Jane bir baş hareketiyle onayladı, tek yapabildiği buydu.

"Sen olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Jane güldü ama bu acı dolu bir gülüştü. "Çok korkağım, değil mi?" Başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. "Yapamadım. O asla..." Sesi kısıldı ve bir erkeğin geçici yakınlığı için alçaltıcı bir randevuya dayanamayacak kadar ümitsiz, zavallı bir yaratık olmadığını anlamasını isteyerek Lucy'ye baktı. O bundan fazlasıydı. *Bu Seth'ti.* Sadece Seth tedbirini yok edip bütün ahlak kurallarını yitirmesine neden olabilirdi.

Lucy hafifçe iç geçirip alnını ovaladı. "İncindiğini görmek istemiyorum."

Böyle bir tehlike olmadığına dair ona güvence vermek için ağzını açtı ama iddiada bulunamayacağını anladığında kelimeler onu yarı yolda bıraktı. Göğsündeki ağrı ona bunları söylüyordu. Yine de bundan pişman değildi. Ondan asla pişman olmayacaktı.

Hayatının çoğunu bu gecenin gerçekleşmesini isteyerek, dileyerek ve hayal ederek, Seth'i düşünerek geçmişti.

Pekâlâ, daha fazlasını dilemiş olabilirdi. Kurlaşma. Aşk. Evlilik. Çocuklar. Fakat kendisine verileni almaya razıydı. Gecenin kucakladığı bir bahçenin anısı. Bu yeterli olacaktı. Öyle olmasını sağlayacaktı.

"Ne yaptığımı biliyordum, Lucy."

Arkadaşı başıyla onaylayarak kalan düğmeleri de çözmeye koyuldu. "Umarım öyledir, Jane. Sen iyi bir insansın. Hayatın sana verdiklerinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

Lucy gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bir zamanlar istediğim her şeye sahiptim. Bu yeterliydi, bu..." Duraksadı, gözlerindeki dalgın bakış Jane'in kalbini burdu çünkü arkadaşının nerede olduğunu; kalbini, zihnini, ruhunu kimin doldurduğunu biliyordu.

Dikkatini Jane'in düğmelerine çevirmeden önce gözlerini hızlı bir şekilde kırparak, "Bir ömür için yeterli mutluluğa sahiptim," diye mırıldandı Lucy. İşini bitirip elbisenin içinden çıkmasında Jane'e yardım etti.

Lucy'nin konuşmayı, gülmeyi, hayatı seven, tatlı yüzlü küçük bir kızının anısıyla Jane'in boğazında bir yumru oluştu. Lucy'yi kocası ve kızı hummadan ölmeden altı ay önce tanımıştı. Jane'in evliliğinin parçalanmaya başladığı aynı zamanlarda.

Lucy başını kaldırdı, gri mavi gözleri nemli bir şekilde parlıyordu. "Her gün kendime kızımı bir daha göreceğimi söylüyorum. Buna inanmasaydım asla devam edemezdim."

Jane başıyla sessizce onayladı. Acıyı ve boşluk hissini biliyordu ama Lucy'nin yaşadığı türden kaybı tanımamıştı. Seth hiçbir zaman kaybedeceği şekilde onun olmamıştı. En azından ölmemişti. Yanında olmasa bile en azından yaşamaya, nefes almaya devam etmişti.

"Endişelerimi dile getirmeliyim, Jane. Sen şu ahlaksız ilişkilere giren hafifmeşrep hanımlardan biri değilsin. Kalbini bu tür işlerden ayrı tutamazsın."

Jane bir sandığın üzerine bıraktığı siyah elbisesini alıp içinden Lucy'nin haksız olduğunu söyledi. Yıllar önce Seth'e delicesine âşıktı. Bu gece ise sadece özgürlüğünü denemekten ibaretti, gençliğinin rüyasını yaşama şansıydı.

"Bir defaya mahsustu, Lucy. Bir defadan ilişki çıkmaz."

"Ah." Arkadaşının dudakları alayla kıvrıldı. "Bu daha iyi hissetmeme neden oldu."

Jane elbisenin içine girdiği sırada iç geçirdi. "Tam bir anaç tavuksun." Yanlış seçilmiş sözleri üzerine yüzünü buruşturarak durdu.

Lucy'nin yüzü soldu.

"Lucy, öyle demek istemedim..."

"Biliyorum." Bir elini sallayıp Jane'in dönmesini işaret etti. Becerikli hareketlerle düğmelerini iliklediği. "Sen yetişkin bir kadınsın, Jane. Herkesin tavsiyeme ihtiyacı olmadığını bazen unutuyorum. Ne yaptığını bildiğinden eminim."

"Biliyorum." Jane bunu ikna edici bir tavırla söylemeyi başarmıştı.

"Sadece şunu söyleyeceğim: Bu gece karşılaştığı kadının sen olduğunu ona söylemelisin. Eğer ona karşı bu kadar güçlü hislerin varsa, belki gün gelir..."

"Hayır," diye araya girdi Jane. Seth asla onu kalbini kıran kadının kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeyecekti.

"Hımm," diyebildi Lucy.

Jane arkasını dönerek kenara atılmış elbiseye, yaşananların parıltılı bir anısı olan altın rengi kumaşa baktı. Gözlerini ödünç alınmış elbiseye diktiği sırada, buna bir daha asla ihtiyacı olmayacağını fark edince göğsünü hüzün kapladı.

Seth hızla odasına girdi, ceketini çıkarıp boyun bağını çözdü. Aurora'nın kokusu hâlâ hislerini dolduruyor, zihniyle, kalbiyle oynuyordu. Odanın ortasında birden durup etrafına bakındı. Bilmediği bir şeyi arayarak başını sağa sola çevirdi. Aurora'nın odasındaki gölgelerde gizlenmediğini biliyordu fakat yine de bakışlarını denizlerin üzerinden geçen şiddetli bir batı rüzgârı gibi odada gezdiriyordu.

Knightly yan odadan çıkarak, "Teğmen," diye selamladı.

"Erken döndünüz. Hanımefendi beklentinizi karşılamadı mı?"

Seth, Aurora'nın bütün beklentilerini aştığını düşünerek ve Knightly'nin ondan nasıl haberdâr olduğunu merak ederek eski yaverine baktı. Doğruydu, yaveri hakkındaki birçok şeyi biliyordu. Çok uzun zamandır birlikteydiler, birbirlerini iki insan birbirini ne kadar tanıyabilirse o kadar tanıyorlardı.

Seth, Knightly'ye diğer yetkili subayların yaptığı türden, sanki çizmelerini parlatmak ona ayrıcalık tanımakmış gibi davranmamıştı. Ayrıca Seth ondan asla böyle bir incelik beklememiş

olmasına rağmen, Knightly her zaman onu gözetmiş, bir beyefendiye yakışmayacak şekilde nasıl dövüşüleceğini bile öğretmişti. Bunlar birçok defa hayatını kurtaran derslerdi.

Seth başını iki yana sallayarak gözlerini ona dikti. "Nasıl bildin?"

"Albay Manchester'ın kız kardeşini mi?" diye sordu Knightly. "Söylendiği kadar hoş biri mi?"

"Ah, Bayan Manchester," diye mırıldandı. Tabii ki.

Seth, Bayan Manchester'ı unutmuştu. Kollarında Aurora'yı hissetmesinin, tadının, vücuduna değen vücudunun dışındaki her şeyi unutmuştu. Hiçbir kadının öpmediği gibi, sanki ona doyamıyormuş ya da dudakları afyondanmış gibi onu öpmüştü.

"Evet," diye yanıtladı Knightly ona tuhaf bir şekilde bakarak, "Bayan Manchester."

"Hayır, Bayan Manchester beklentilerimi karşılamadı."

Maskeli leydisi yirmi metre ötesindeyken nasıl karşılayabilirdi ki?

Her nedense düşünceleri o anda Jane'e, onun tatlı boynuna yöneldi. Aurora gibi vahşi bir dişi kaplan değildi ama dudaklarının altındaki boynunun ürperişi bir güvenin kanat çırpışı gibi naif oluşu, onu farklı türden ama daha az mest edici olmayan bir açlıkla dolduruyordu.

Nahoş karşılaştırmayı başından atıp Aurora'yla bütünüyle tatmin olmuşken hâlâ Jane için kıvrandığı için deli olup olmadığını merak etti. Düşüncelerinden Jane'i uzaklaştırmaya ve baştan çıkarıcı, maskeli kadınını tekrar bulmaya yemin etti. Peşinden gidilmeye daha uygun bir kadındı o.

Aurora ona gelmişti. Sadece bunu tekrar yapmasını umabilirdi. Bu geceden sonra onu ne düşüncelerinden ne de kanından asla çıkaramazdı.

"Ah, o halde aramaya devam etmelisiniz."

Seth başını hızla Gregory'nin olduğu yöne çevirdi. "Aramaya mı?" diye tekrarladı, Knightly'nin düşüncelerini nasıl okuduğunu merak ederek.

"Eşiniz için."

"Ah." Knightly'nin Bayan Manchester'dan bahsettiğini fark ederek bir sandalyeye oturup çizmelerini çıkardı.

"Bağışlayın beni ama bu gece dikkatiniz dağınık gibi görünüyorsunuz."

Seth son çizmesini de çıkararak sandalyeye geri yaslandı ve Gregory'nin yüzüne sakin bir şekilde baktı. "Birisiyle tanıştım."

"Öyle mi? Kim?"

Aurora'nın kokusu etrafını sardı. Gözlerini kapayıp elma kokusunu iyice içine çekerek nefes aldı.

"Bilmiyorum. Bana ismini bağışlamadı." *Sadece bedenini bağışladı.*

Knightly'nin kaşları kalktı.

Seth kara kara düşünerek odanın karşısına gözlerini dikti. Yumruğuyla sandalyenin koluna vuruyordu. "Onu bulacağım."

Knightly çıkardığı çizmelerini almak için eğildi. "Genelde insanlar sadece kendilerini istediklerinde bulunurlar."

"Onu tekrar görmek zorundayım."

"Belki bu gizemli kadın kadar olmasa da hoşlanacağınız bir gelin bulmaya odaklanmalısınız. Yoksa evlenme konusunda fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Seth bu evlilik fikrinden vazgeçebilmeyi dileyerek bunun üzerine düşündü. Fakat vazgeçemezdi. Tek yapması gereken kuzenini ve Julianne için oluşturduğu tehlikeyi düşünmekti. Seth evlenmek zorundaydı. Harold'ı olduğu yerde tutmak için bir ya da iki vâris sahibi olmayı da umuyordu.

"Bir eş bulacağım," dedi, aynı anda Aurora'yı aramayı asla bırakmayacağına dair içinden yemin ederek.

Üzerinde hareket edişini, kendisini içine gömüşünü hatırlayarak ondan asla kurtulamayacağını biliyordu.

Ona tekrar sahip olacaktı.

***

Jane, Lucy'nin evinden ayrıldıktan sonra hizmetkârların merdivenlerinden yukarı çıkıp yatak odasına ulaşana kadar nefesini tuttu. Kapı kolunu tuttu, kapıyı itip içeri girdiği sırada omuzlarından gerginlik çekildi. Şifonyerin üzerinde bir lamba loş bir şekilde yanıp odayı hareketli gölgelerle dolduruyordu.

"Gece eğlencesi mi, canım?"

Jane, yüreği ağzında, hızla döndü.

"D... Desmond."

"Seni uyardım, Jane." Yavaş bir şekilde genç kadına yaklaştı, attığı her adımın sesi Jane'in kalbine saplanan bir hançer gibiydi. "Neredeydin?" Elini uyluğunun yanına çarptı. "Gecenin bir yarısı dışarı çıkıp..."

"Ben... Ben Leydi Shillington'daydım." Tam olarak yalan sayılmazdı.

"Hımm." Önünde durup kısık sesle konuşmaya başladı. "Chloris'in canı çok sıkıldı. Sinirlerini yatıştırmak için ilaç içmek zorunda kaldı. İlaç onu hemen uyuttu." Korsesinin sert ucunun yukarısından köprücük kemiğine dokunduğu sırada Jane geri çekilmemeye ve yerinde durmaya çabaladı. "Top patlasa duymaz."

Jane'in bakışları az eşyalı odasında gezindi. "Belki bunu konuşmak için sabahı beklemeliyiz."

Dönerek kapıya geri yürüdü ve onu odadan çıkarmaya kararlı bir şekilde tekrar kolu tuttu. Adam bileğini yakalayıp acıtana kadar kemiklerini sıktı.

"Chloris seni göndermemiz gerektiğini düşünüyor."

Genç kadın çenesini bir az kaldırdı ve bileğini sert bir şekilde tutuşu karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Neden göndermiyorsun?"

"Bu hoşuna giderdi," diye homurdandı. "Sana bu evden tek çıkış yolu olduğunu söylemiştim."

"İğrenç teklifini asla kabul etmeyeceğim."

Sıska yüzündeki küçük gözleri parladı. "Bu akşamki saygısızlığın üzerinde düşünüp uygun bir ceza bulmaya çalışırken kıyafetlerini ve mücevherlerini almanın çocuk azarlamaktan ibaret olduğunu fark ettim." Durdu, bakışları Jane'in üzerinde geziniyordu. "Sen çocuk değilsin, Jane."

Daha yakınına geldiği sırada Jane'in ensesindeki minik tüyler ürpermeye başladı. Genç kadın onun söyleyeceklerini bekleyerek nefesini tuttu.

"Hizmetçin," diye söze başladı. "Birkaç yıldır seninleydi, doğru mu?"

Göğsü aniden sıkıştı, nefes alıp verişleri zorlaştı. "Anna mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Yaşlı kuş tam olarak seninle kaç yıldır beraberdi?" Gözlerini kırpmadan, cevabını bekleyerek ona bakıyordu.

Büyük bir isteksizlikle yanıtladı: "Dadımdı."

"Ah." Tuhaf bir gülümsemeyle ince dudakları kıvrılırken başıyla onayladı.

"Ne?" diye sordu.

"Yazık oldu, hepsi bu."

"Yazık mı?" diye tekrarladı.

Sahte bir anlayış ifadesiyle, "Evet. Korkarım onu özleyeceksin," dedi ağır bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu işten çıkardım. Birkaç dakika önce."

"İşten mi çıkardın?"

"Hayret, Jane. Genelde bu kadar anlayışsız olmazsın."

"Nerede o?" diye sordu öfkeden midesi bulanarak.

"Sana söyledim. Onu işten çıkardım. Şu anda eşyalarını topluyor."

"Buna hakkın yok," diye bağırdı Jane. Kendisini kurtararak Anna'yı bulma niyetiyle kapıyı itip açtı.

Desmond onu kolundan yakaladı ve geri döndürüp dişlerini takırdatmaya yetecek bir güçle sırtını kapıya yapıştırdı.

"Her türlü hakkım var," diye çıkıştı. Bütün bu kibarlık oyunu sona ermişti. "Matthew yaşını doldurana kadar bu aileyle ilgili,

seninle ilgili bütün kararları ben vereceğim. Bana meydan okumaman konusunda seni uyarmıştım."

Yoğun ve soğuk bir çaresizlik kalbini sıkıştırdı. Desmond'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Lütfen, Desmond. Anna..." Sesi hıçkırıklarla kesildi, kelimeler kederli bir şekilde yetersiz geliyordu. *Her şeyim. Hayatımdaki tek insan. Bütün hayatım boyunca beni seven tek kişi.*

"Belki tekrar düşünebilirim." Omuzlarını silkti, sesi çimenlerin arasından kayarak giden bir yılan gibi Jane'in içinden süzüldü. "Sana bağlı. İş birliğine bağlı."

"Onu işten çıkaramazsın! Nereye gidecek?"

"Artık çalışanım olmayan bir hizmetkârın geliş gidişlerini takip etme gibi bir alışkanlığım yok."

Ellerini genç adamın iki yanında kenetleyerek, "Bunu yapamazsın," diye tısladı Jane dişlerinin arasından. "Bunu yapmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadı..."

"Desmond." Keskin ve cırlak bir ses koridordan yükseldi. Görünen o ki Chloris'in ilacı yeterince güçlü değilmiş. "Jane'le işin bitti mi?"

Jane'le işin bitti mi? Sanki azarlanması gereken itaatsiz bir çocuktan bahsediyordu.

"Evet. Chloris. Şimdilik." Daha fazlasının geleceğini söz veren bir bakışla Jane'i bıraktı ve odadan çıktı.

Jane odasında yalnız kalınca sert kapıya yaslanıp geçici bariyerinden teselli buldu.

"Özür dilediğine inanıyorum," diye süzüldü Chloris'in sesi kapıdan. "Nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair bir tahminde bile bulunmayacağım."

Jane haykırmak sert cevabı bastırmak için yanağının içini ısırdı. Dönerek masasından bir sandalye çekti ve kapıya dayadı. Ne kadar yetersiz olsa da bu ona güven vermişti. Uzun adımlarla bir ileri bir geri, bir gelgit kadar düzenli bir şekilde volta atarak Anna'yı, tek tesellisi ve varlığını özleyerek küçük odasını inceledi. Kalbi sanki göğsünde bir kelebek sıkışıp kalmış ve çıkmak için çırpınıyormuş gibi çılgınca atıyordu.

Anna için duyduğu kaygı içini doldurdu. Gecenin bir yarısı, gidecek hiçbir yeri yokken ne yapacaktı ki? Jane başını iki yana sallayıp uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. Anna çıtkırıldım biri değildi. İyi olacaktı. Jane'le temasa geçecekti. Boğazının gerisini sıcak ve kaşındıran bir hıçkırık kavurdu ama Jane bunu içinde tuttu.

Jane yatağa oturup başını yastığa yasladığı sırada kısık sesle, "Lanet olsun sana, Desmond," diye küfretti.

Temiz örtüyü yüzüne yaklaştırmak için elini yastığın altına kaydırdı ve parmakları hışırdayan bir şeye değdi. Doğrularak yastığı çekti ve katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Kaşlarını çatarak hırslı parmaklarla küçük kare kâğıdı tuttu ve umut göğsünde yelken açarken kâğıdı hızlıca açtı.

Anna'nın bıraktığı notu incelediği sırada derin bir iç geçirdi. İçi rahatlıkla dolarken mektubu göğsüne bastırdı. Anna, Lucy'nin evine gitmişti. Jane onu kıl payı kaçırmış olmalıydı. Anna güvendeydi. Bunu bilmek yeterliydi. Önemli olan tek şey buydu.

Yüzünü yastığa gömüp neden ağladığını bilmeyerek yaşlara teslim oldu. Bu yaşlar Anna kendisinden alındığı, iyi olduğu ve

tamamen yalnız olduğu için miydi? Yoksa Seth yüzünden miydi? Bu gece harika olduğu, yıllardır onu takip eden rüyalardan çok daha iyi olduğu ve hayatındaki her şeyin birdenbire hiç olmadığı kadar karanlık göründüğü için miydi?

On Dördüncü Bölüm

Jane gözlerini mektuba dikti ve katlayıp zarfa geri koymadan önce birkaç defa gözlerini kırptı. İradesinin zayıflamasına inatçı bir şekilde direniyordu. Masanın karşısından onu izleyen sert, dikkatli gözleri hissetmemiş ve daveti kabul etmesi –sadece bir öğleden sonrası için olsa bile– kaçması, gözden kaybolması için zihninde fısıldaşan sesleri duymamış gibi yaparak zarfın kırışık kenarlarını dikkatli bir şekilde düzeltti.

Bu, son iki hafta içinde Rebecca tarafından kaleme alınan ama Julianne'den gelen üçüncü mektuptu. Yine Jane'in kendisine katılmasını istiyordu. Bugün isteği parkta arabayla bir gezinti yapmaktı.

Bu olasılık hem cezbedici hem de korku vericiydi. Julianne'in önceki mektuplarıyla karşılaştığında olduğu gibi sonunda korku galip geldi. Julianne'in davetlerini reddettiren şey Seth'i yeniden görme ihtimaliydi.

Vauxhall'daki olayın üzerinden haftalar geçmişti ama Seth'le tekrar karşılaşma cesaretini bir türlü kendinde bulamamıştı. Bu kadar kısa sürede bulamayacaktı. Muhtemelen hiçbir zaman bulamayacaktı.

"Kimden?" diye sordu Chloris.

"Leydi Julianne parkta kendisine eşlik etmem için beni davet etmiş." Jane gerçeği ondan saklamak için hiçbir neden görmedi. Julianne'in davetini kabul edecek değildi; ne bugün ne de başka bir gün.

Çayını karıştırdığı, kaşığı fincanının içinde ses çıkardığı sırada incinmiş bir sesle, "Yine mi?" diye mırıldandı Chloris. "Seni rahatsız etmek dışında yapacak daha iyi bir işi yok mu? Pekâlâ..." Chloris'in dudakları tebessüm edercesine kıvrıldı ve cevap verdi: "Muhtemelen yok, zavallı şey."

Jane neredeyse hiç dokunmadığı yemeğini kenara itti. Anna'yı kaybettiğinden beri midesi allak bullaktı ve Chloris'in varlığı midesini ekşitmekten başka bir şeye yaramıyordu. Ayağa kalkarak peçetesini masaya bıraktı. Yeğenleriyle yaptığı sabah dersleri yapmak bile Chloris'le yavaş geçen bir kahvaltıdan daha çok keyif veriyordu.

"Bryony'yi alışverişe götürmeye söz verdim," dedi Chloris. "Doğum günü bir hafta sonra, biliyorsun."

Evet, Jane bunu biliyordu. Kız derslerini ihmal ederek son birkaç aydır hediye istek listesi üzerinde çalışıyordu. "Sanırım Dahlia ve Iris de gelebilir. Iris'in huzursuzluk çıkarmaya karşı berbat bir eğilimi var ama olsun." Chloris'in burnu kırıştı, hoşnutsuzluğu aşikârdı. "Paketleri taşımak için en az üç hizmetçiye ihtiyacımız

var. Bir de uşak lazım." Chloris, Jane'i çileden çıkaran bir titizlikle dudaklarının köşelerini sildi. "Bunu halledersin, değil mi?"

Jane birdenbire cesur hissederek tereddüt etti. Kendisini savunmakla kaybedeceği ne vardı ki? Desmond önemli olan her şeyi ondan çalmayı kendisinde hak görmüştü. "Kızları Bond Caddesi'ne götürme niyetinde olduğuna göre sabahı kendime ayıracağım."

"Ne?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Dinlenmek mi?" diye tekrarladı Chloris.

Jane ayrılmak üzere döndü.

Chloris arkasından seslendi. "Son zamanlarda sinir bozucu bir şekilde huysuz oldun, Jane."

Huysuz. Jane bu kelimeyi zihninde tekrarlayıp bundan hoşlandığına karar verdi.

Omuzunun üzerinden bir bakış attığında Chloris'in yüzündeki aciz hayal kırıklığını gördü. "Bu evdeki rolünü ne kadar çabuk hatırlarsan o kadar iyi olur." Chloris'in sesindeki endişe hissediliyor, bu kendini beğenmiş konuşmasına ihanet ediyordu.

Rolünü. Bu kelime karşılık bulmayı bekleyerek Jane'in zihninde dolanıp durdu. Ses tonu kasıtlı bir şekilde laubaliyken sordu, "Kim için iyi olacakmış?"

Chloris soruyu tamamen duymazdan gelerek göz temasını kesti. Titreyen eliyle fincanını masaya koydu. "Sabahı kendine ayır," dedi Chloris, sanki bu onun teklifiymiş gibi. "Ama öğle yemeğinden sonra kızlar için hazır ol. Alışveriş yüzünden yorgun olacağımdan eminim."

Jane son zamanlarda kendisine yol gösteren, cesur ve cüretkâr olmasına sebep olan aynı dürtüyle parmakları iki yanında kıvrılarak eşikte oyalandı. "Sanırım Matthew'la olan yazışmamda arayı kapatacağım," dedi ağır ağır. "Londra'da başarılı olduğumdan, evinin ve Bond Street'teki bütün nefis mağazaların keyfini çıkardığından haberinin olmasını sağlayacağım."

Chloris'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

Jane memnuniyetle dönüp odadan çıktı.

Maskesini takıp tekrar Seth'i aramayı kısa bir süreliğine düşünmek için kendisine izin vererek, *Huysuz*, diye düşündü merdivenlerden yukarı çıkarken. Ardından başını iki yana salladı. Bu huysuzluktan öte bir şey olurdu. Pervasızlık, akılsızlık olurdu. Kalbi bunu ne kadar isterse istesin, bir daha asla Aurora olamazdı. Seth er ya da geç maskenin ardındakinin kim olduğunu öğrenecekti.

Hafifçe ürperdi.

Fakat belki de istediği buydu.

***

Bir hafta sonra Jane kendini misafir odasının eşiğinde dona kalmış buldu. Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak odaya girdi. Chloris ve Desmond'ın sınıfı terk etmek ve ziyaretçi ağırlamaktan onu alıkoymak için orada olmadıklarına minnettar olup olmama konusunda kararsızdı.

Bugünkü coğrafya dersini büyük bir beceriyle verdiği de söylenemezdi. Bakışları sürekli bahçeye bakan pencerelere kaymış, ender güneş ışığının yüzünü aydınlatmasını sağlamıştı.

Her zamanki gibi düşünceleri Seth'e, sahip oldukları tek geceye ve bunun kadar heyecan verici ya da harika bir şeyin bir daha asla başına gelmeyebileceğini nasıl kabul edebileceğine kaymıştı.

Şimdiyse karşısında duruyordu. Hatırladığı gibi tehditkâr yarası ve paylaştıkları samimiyetten hiç haberi olmadan kendisine bakan gözlerine rağmen yırtıcı bir yakışıklılığı vardı. Kafa karıştıran bir sıkıntı kaynağıydı bu. Sadece onu görünce bile kışkırtıcı hislerle dolup taşmak; içinde hareket edişini, ateşli bir şekilde birbirine sürtünen vücutlarını hatırlamak ve ona baktığında hiçbir şey hatırlamadığını bilmek.

Julianne kanepede oturuyor, ağabeyi yanında ayakta dikiliyordu. Julianne yüzünü Jane'in olduğu tarafa çevirip özür diledi. "Haber vermeden geldiğimiz için bizi bağışla. Mektuplarından çok meşgul olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi Seth ağır ağır. "Yoğun gününü böldüğümüz için özür dileriz ama kız kardeşim sizi özledi."

Seth'in sesinde haklı olarak suçlama vardı. Julianne'i tekrar ziyaret edeceğine dair verdiği sözü hatırlayınca Jane'in yüzü utançla kızardı.

Yüzüne kırılgan bir gülümseme yapıştırdı ve bunun yerinde kalacağını umarak oturdu. "Gelmekle ne iyi ettin, Julianne. Arkadaşlığın her zaman hoşuma gidiyor." Bakışlarını Seth'e kaldırdı. "Oturmaz mısınız, lordum?"

Seth bakışlarında hâlâ öfke ve suçlama varken gözlerine baktı. En sonunda başını hafifçe salladı ve kız kardeşinin yanına oturdu.

"Bugün Rebecca izinli ve beni dışarı çıkarması için Sethi ikna ettim," dedi Julianne neşeli bir şekilde.

"Taciz etmek daha uygun bir kelime," dedi Seth. Dudakları bir gülümsercesine kıvrılmıştı.

"Ah, pekâlâ, taciz ettim." Rahat bir şekilde elini salladı. "Herhangi bir şey yaptığın da yoktu zaten. Haftalardır evde keyifsiz ve aksi bir şekilde duruyordun."

Jane tek kaşını kaldırdı. Seth neden keyifsiz olsundu ki? Bunun Vauxhall'daki buluşmalarıyla bir ilgisi olamazdı, değil mi? Bunu umut etmek çok fazla olurdu. Doğruydu, kızgın bağrışları gece olduğunda hâlâ kulaklarında yankılanıyordu ama bunu gururuna ve ondan kaçmasına bağlamıştı, kaybetmeye ilişkin herhangi bir gerçek hisse değil.

"Londra'dayız," diye devam etti Julianne. "Gerçekten dışarı çıkamaz mıyız? Balo dönemini keyfini çıkaramaz mıyız? Heyecan verici bir yerlere gidemez miyiz?"

Seth'in ifadesi okunamaz hale geldi. Dudakları gerildi. Jane her nedense Seth'i korumak için mantıksız bir ihtiyaç hissetti. "Eminim ağabeyin yurt dışındayken yeterince heyecan yaşamıştır ve şimdi sadece biraz huzur istiyordur."

Seth'in gözlerinde şaşkınlık belirdi ve Jane onu koruma dürtüsünden pişmanlık duyarak başka tarafa baktı.

"Belki de," diye katıldı Julianne, "fakat o savaş oyunları oynarken ben bir ömre yetecek kadar huzurlu günler yaşadım."

"Merhamet edip seni bugün buraya getirmedim mi?" diye sordu arkasına yaslanıp bir kolunu kanepenin sırtına atarak.

"Evet, ilginç." Julianne'in dudaklarının kenarı şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sosyal gezintilerle ilgili neredeyse diğer

bütün taleplerimi geri çevirdin. Leydi Jane'i görmek istediğinden şüphelenecektim neredeyse."

Jane'in yüzüne ateş bastı.

Seth, Jane'e uzun bir süre bakıp, "Belki de öyledir," diye mırıldandı.

Jane bakışlarını kaçırdı. Konuşmanın utanç verici gidişatından kurtulmayı umut ederek hizmetkârlardan birinin bıraktığı çay servisine doğru elini salladı. "Çay ister misiniz? Bir bisküvi alsaydınız?"

"Evet, bu çok hoş olur," dedi Julianne.

Jane çay doldurup Julianne'in eline fincanı ve tabağı vermek için ayağa kalktı. "Umarım yeterince sıcaktır. Lord St. Claire?" Dönüp Seth'e baktı. Vücudunu incelediğini görünce nefesi kesildi. Seth'in bakışları yüzünü daha da kızartan bir titizlikle üzerinde geziniyordu.

"Lord St. Claire?" diye sordu sert bir sesle.

Seth'in bakışları hızla gözlerine kaydı.

"Çay?"

"Evet. Teşekkür ederim," diye mırıldandı genç adam fincanı alırken. Gözleri alaycı bir ışıkla parlıyordu. Alçak herif. Kız kardeşi onu görebiliyor olsaydı elbette ki onu süzemezdi.

Mantıksız bir kızgınlık hissederek sertçe koltuğuna oturdu. Geceyarısı âşığını o kadar çabuk mu unutmuştu ki başka bir hanımı süzebiliyordu? Belli ki Aurora'sı burnunda tütmüyordu. Yaşadıkları muhtemelen çoktan unutulmuştu.

Jane koltuğuna tekrar oturduğu sırada selamlarcasına fincanını kaldırırken Seth yüzüne bir ifade takındı.

O anda ona gerçeği: kendisinin Aurora olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Başka hiçbir nedenden olmasa da o kendini beğenmiş bakışı genç adamın yüzünden silmek için bunu yapabilirdi. Seth, Jane'i çok iyi tanıdığını düşünüyordu. Onun sadece başka bir Spencer olduğunu, kız kardeşiyle aynı hamurdan yoğrulduğunu düşünüyordu. Alay edecek, küçümseyecek bir hanımefendi. Julianne'in ziyaret etmekte ısrar ettiği biri, kız kardeşiyle olan hoş karşılanmayan arkadaşlığıyla hayatına rahatsızlık veren biri.

Keşke bundan daha fazlası olduğunu ona belli edebilseydi. Kendi keyfinin –Seth gibi bir keyfin– peşinde koşmak için geleneklere karşı gelen bir kadın olduğunu belli edebilseydi.

***

Seth, ev sahibesinin yanaklarına bir kızarıklık yükselerek çok kızgın bir şekilde koltuğunda oturmasını seyrederken tuhaf bir tatminkârlık hissetti.

Julianne'in surat asıp iç geçirmelerini birkaç hafta çekmişti. Kız kardeşinin Leydi Jane'e olan bağlılığı derindi. Gençliğin lanet olası bağları. Seth, Jane'in artık bir *sosyete* hanımefendisi olduğunu, üstünden zaman geçmiş arkadaşlıklarla ilgilenmeyecek kadar meşgul olduğunu açıklamaktan yorulmuştu.

Kız kardeşine samimi bir şekilde değer verdiğini düşünmüştü. Ziyaret edeceğine söz vermişti ve Seth de ona inanmıştı. Kız kardeşini incitmeyeceğine inanmıştı. Fakat Jane başaramamıştı. Sözünü tutmayı başaramamış, ona karşı savunmasını bir daha asla indirmemesi, ailesinden farklı –daha iyi– biri olabileceğini hiçbir zaman düşünmemesi için Seth'i ikna etmişti.

Yine de kız kardeşinin isteklerine teslim olmuş ve Jane'i ziyaret etmesine izin vermişti. Dahası ziyaretinde ona eşlik etmişti. Bunu neden yaptığını hiç bilmiyordu.

"O halde kız kardeşimin davetlerinden bir tanesini bile kabul edememenize neden olacak kadar sizi meşgul eden şey neydi?" diye sordu. Sesi kendi kulaklarına bile aksi gelmişti.

"Seth," diye azarladı Julianne.

Jane, "Sorun değil," diye güven verdi Julianne'e. Bu güven Seth'in daha da çok canını sıktı. Kollarını kavuşturarak Jane'e gözlerini dikti. Kız kardeşini sakinleştirmek ona düşmezdi. Son haftaları Julianne'den esirgeyerek ona ne kadar az değer verdiğini göstermişti.

Jane buz gibi bir ifadeyle bakışlarına katlandı. Dudaklarını ıslatmak için durup, "Zaman yaratmam gerekirdi. Özür dilerim, Juilanne," dedi.

Seth onu sessizlik içinde izledi ve alt dudağının çok hafif bir şekilde titrediğini gördü. Mağrur varlığındaki tek duygu işaretiydi.

Yıllar içinde geminin güvertesinden sakin denize bakıp taşrada kendisini kovalayan o yaramazı düşünerek nasıl biri haline geldiğini pek çok kez merak etmişti. Şimdi onun tamamen terbiyeli ve hatasız biri haline geldiğini görüyordu. Matem kıyafetleri içinde sıkıcı, katı biri. Tam bir hayal kırıklığı.

Yine de şu dudaklara bakmaya doyamıyordu, geri kalanı kadınsı utangaçlığının ardına saklanmışken bile tutku vadeden şu dolgun dudaklara. Bir zamanlar tanıdığı kızı hatırlatan tek şey buydu. Dudaklarının ve ellerinin sıcaklığıyla genç kadını rahatlatmak ve matem paçavralarını çıkarıp çırılçıplak yatağına sermek isteyeceği bir kadına dönüşen kızı.

İstenmeyen düşünceler pantolonuna rahatsız edici bir gerginlik getirdi. Dikkat dağıtma niyetiyle bir bisküvi almak için uzandı. Çiğnerken, kendini eş avını düşünmeye zorladı. Fiona Manchester gibi tecrübesiz kızları. Hevesini ateşlemek için hiçbir şey yapmayacak olası eşleri. Misafir salonlarını meşgul etmesi gereken türden hanımefendileri.

O anda Billings hızla odaya girdi. İnce bacaklarıyla bir horoz gibi kasıla kasıla yürüyordu.

Billings mor yeleğinin uçlarını şişkin gövdesinin üzerine kendini beğenmiş bir havayla çekerek, "Rutledge," dedi.

Huzursuz edici bir süre boyunca birbirlerine baktılar, hiç şüphesiz ki son karşılaşmalarını hatırlıyorlardı.

Seth, pisliğin Aurora'yı sahiplenme girişimini hatırlayıp "Billings," dedi başını eğerek.

"Beklenmedik bir ziyaret. Burada ne yapıyorsunuz?"

Jane ayağa kalktı. "Lord St. Claire ve Leydi Julianne beni ziyaret etmekle kibarlık ettiler. Hatırlarsan birlikte büyüdük."

Bakışları Seth'e dönmeden önce Julianne'e kayarken, "Ah," diye mırıldandı.

Tuhaf bir sessizlik oluştu.

Jane boğazını temizleyip çay servisini gösterdi. "İçecek bir şeyler almak ister misin, Desmond?"

Billings başıyla onaylayarak Jane'in yanındaki koltuğa oturdu. Bakışları Julianne'e kaydı, elbisesinin korsesine uzun bir süre gözlerini dikti. Seth'in elleri iki yanında kıvrılıp yumruk şeklini aldı.

Billings bir kurabiye seçmek için öne eğildi. "Yengemin kusuruna bakmamalısınız." Geriye yaslanarak bütün kurabiyeyi ağzına atarken koltuğunun narin ahşap çerçevesi gıcırdadı.

Jane koltuğunda kaskatı kesildi ama elleri kucağında sıkıca kenetliyken kararlı bir şekilde ileri baktı.

Billings yan gözle ona bakıp gülümsedi. Dudakları yamuk dişlerinin üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde gerilmişti. "Korkarım, Jane ihmalkâr davrandı. Hâlâ yasta olduğunu açıklamadı mı?" Jane'in koltuğunun arkasına bir kolunu uzattı, parmakları neredeyse omuzlarına değecekti. "Ziyaretçi kabul etmiyor."

Pembe yanaklarla, "Bağışlayın bizi," diye mırıldandı Julianne. Kalkıp gitmeye hazır bir şekilde Seth'in kolunu bulmaya çalışırken sıkıntısı açıktı.

Billings'in gözleri fıldır fıldırdı. Seth'in çenesi kasıldı. Pislik herif rahatsız olmalarından keyif alıyordu.

Billings, "Zararı yok," diye güven verdi neşeli bir şekilde. Parmakları Jane'in omuzlarının tepesine değiyor, kolunun katı kumaşını sıyırıp geçiyordu. Parmakları ileri geri sürtünüp durdu. Elbisesinin devamlı siyahlığı üzerinde sürünen beyaz bir güve gibi sokuldu.

Seth genç kadını izledi. Bu önemsiz hareketi değerlendirdiği, Jane'in eğik başını izlediği sırada içi tuhaf bir şekilde sıkıştı. Hızlı bir sezgiyle anladı. Billings'in ipleri çekip onu bir kukla gibi kontrol ettiğini anladı.

İçi öfkeyle doldu. Jane'in sağlam karakteri neredeydi? Bu kasıla kasıla yürüyen tavus kuşunun kendisi adına konuşmasına neden izin veriyordu? Kendini idare etme hakkı yok muydu?

Billings, Seth'in çoktan kasılmış olan çenesini ağrıtan bir patavatsızlıkla düşünerek, "Belki bir yıl sonra Jane tekrar eğlenebilir," dedi. Pislik herif kaşlarını kaldırıp itiraz etmesi için ona meydan okudu.

Billings belli ki Seth'in, yengesinin eteklerinin dibinde dolandığını ve fazla ateşli bir erkek öğrenci gibi dersinin verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Seth tekrar Jane'e baktı ve onu parkta ilk gördüğü andan beri kendisine musallat olan arzu kıpırtılarını anında hissetti. Dürüst olmak gerekirse, Billings endişesinde çok da haksız olmayabilirdi.

Seth, Jane'de farklı bir şeyler olduğunu inkâr edemezdi. Şu rengi baktığınız yere göre değişir gibi görünen gözler, fındık rengindeki gür saçlar. Hatırladığı kıza dair izler. Seth inkâr etmek istese bile, içinde unutulmuş bir kısmı uyandırıyordu.

Jane, tek omzunu silkerek Desmond'ın elini üzerinden çekti. "Yanılıyorsun, Desmond. Sosyal ziyaretleri fazlasıyla kabul edebilir durumdayım."

Desmond'ın yüzü kızardı. Bakışları önce Seth'e sonra tekrar Jane'e kaydı.

"Belki de bir seneyi geçtiğini fark etmedin," diye ekledi kararlı bir sesle.

"Hayır," dedi Desmond sıktığı dişlerinin arasından. "Fark etmedim."

Seth gülmemeye çalıştı, cesaretini hâlâ koruyor olduğunu görmekten memnundu.

Jane de Seth'in gözlerine baktı ve bakışlarındaki aşinası olduğu bir kıvılcım genç adama tanıdığı Jane'i hatırlattı. *Tekrar tanımak istediğim Jane*, diye kendisine itiraf etti.

Ayağa kalkarak Julianne'in dirseğini tuttu. Başıyla selamlayarak veda etti. Dönüp kız kardeşiyle odadan çıkmadan önce bakışları Jane'in üzerinde gereğinden fazla gezindi.

Ayrıldığı sırada içinden, artan hayranlığını bastırıp Jane'i zihninden atacağını, bu düşüncelerin yerine bir eş bulmaya odaklanacağını söyledi. Zihnini karıştırıp onu allak bullak etmeyecek türden bir kadın bulmaya…

On Beşinci Bölüm

Lucy'nin malikânesinin geniş giriş salonundan kulaklarına sadece ara sıra yükselen kahkaha sesleriyle kesilen hafif bir konuşma uğultusu geliyor. Bir uşak pelerinini alıp ona müzik odasına kadar eşlik etti.

Jane, Desmond ve Chloris'in akşam evden ayrılmalarını bekleyerek dışarı çıkmak için gecikmişti. Belki korkakçaydı ama neden olay çıksındı ki? Sonuçta amacına ulaşmıştı. Arkadaşlar arasında geçecek hoş bir akşam. Kaliteli misafirler, eğlence. Önceki atılımlarından daha az dramatik olsa da bunun özgürlük alanındaki küçük bir tecrübe olduğundan emindi.

Portre sıralı koridorda ilerlediği sırada uğultular azaldı. Lucy'nin akşam için ayarladığı ünlü İtalyan kontralto gür sesiyle şarkı söylemeye başlamıştı.

Uzun, çift kanatlı kapıya ulaşınca Jane bir süre bekleyip iki düzine misafirle dolu olan kadife kaplı sandalye sırasına baktı.

Astrid, Lucy'nin yanında, önde oturuyordu, yanında boş bir sandalye vardı. Hiç şüphesiz Jane için ayrılmıştı. Gösterinin ortasında öne geçmek istemeyerek eşikten ayrılıp odanın arkasına ilerledi ve akşam eğlencesine yer açmak amacıyla duvara doğru itilmiş olan bir kanepeye oturdu.

İç geçirerek gözlerini kapadı ve hareketli tonların içine işlemesine izin verdi. Hüzünlü, vurucu kelimeler havaya ısı dalgası gibi yayıldı. Jane sözleri anlayabilmek için İtalyancasının daha iyi olmasını diledi. Hiç kuşkusuz bu bir çeşit trajik, yitik aşk hikâyesiydi. Kötü ruh hali için idealdi.

Kadın bütün varlığıyla şarkı söylüyordu, vücudunun cömert kıvrımları öne eğiliyor, avuçları yalvarırcasına kalkıyor, yüzü insanın kalbini burkan bir duyguyla geriliyordu. Çok etkileyiciydi. Öyle ki Jane gözlerinin kenarlarında yaşların toplandığını hissetti.

Hüngür hüngür ağlayarak dikkatleri üzerine çekeceğinden korkup şu anki ruh halinin bu gecenin gösterisi için hiç uygun olmadığına karar vererek odadan ayrıldı.

Rahatsız edici ses peşini bırakmadı ve adımlarını hızlandırıp galeriye giden koridora saptı. Ayakkabıları halının üzerinde hızlı ve sessiz bir şekilde hareket ediyordu. Duvar aplikleri yolunu loş bir şekilde aydınlatıyor, gölgesini sanki başkasına, hiçbir zaman ortaya çıkmayacak bir gecenin anısından kaçan başka bir kadına aitmiş gibi ürkütücü ve tuhaf bir şekilde önüne düşürüyordu.

Koridor galeriye açıldı; özenle hazırlanmış bir mozaiğin zemini kapladığı geniş bir odaya. Meryem Ana ve çocuğunun böylesi güzel bir temsilinin üzerinde yürüdüğü için kendini her zaman bir parça günahkâr hissederdi.

Lucy'nin merhum kocası Londra'daki her müzenin imrendiği bir koleksiyon toplamak için kıtayı fanatik bir şekilde gezmişti. Jane çeşitli parçalar arasında sürüklenip oyalandı, neredeyse her ziyaretinde yaptığı gibi görkemli sergiyi inceledi. Şarkının artık boğazını kalınlaştırmayacak şekilde hafif bir mırıltıya geçmesine minnettardı.

Tanrı Anteros'un[6] beyaz mermer büstünün önünde durdu. Karşılıksız aşk için intikam alan tanrı. Düşünceleri Seth'e kaydı.

Bir defa tadına bakmanın yeterli olacağını düşünmekle dalalık etmişti. Seth'i unutup artık yoluna devam edebileceğini, ne kadar kısa süreliğine olsa da onunla zaman geçirdiği için memnun olabileceğini düşünmekle.

Daha fazlasını istiyordu. *Onu* istiyordu. Sadece bir defalığına değil, tekrar tekrar. İç geçirerek parmak uçlarıyla alnını ovaladı. Kalp dediğin açgözlü bir canavardı. Her zaman olması gerektiğinden daha fazlasını istiyordu.

"Opera sevmez misin?" dedi arkasından bir ses.

Jane hızla arkasını döndü, kalçası büstün durduğu kaideye çarptı. Yüreği ağzında, parçayı düzeltmek için ellerini uzattı, Anteros durduğu sırada hissettiği panik duygusu yatıştı. Seth gülerek ilerledi, uzun uzuvlarıyla bir orman kedisi gibi gevşek ve güçlü bir şekilde hareket ediyordu. "Ortalık feci dağılacaktı."

Sessiz bir şekilde başıyla onaylayarak ellerini kaideden çekti ve etrafta Seth varken, bütün dikkati onun üzerinde toplanmışken herhangi bir şeyin bilincinde olacağı konusunda kendisine güvenmeyerek hem kaideden hem de değerli olan herhangi bir nesneden tamamen uzaklaşana kadar geri çekildi.

6 Yunan mitolojisinde Afrodit'in Ares'ten olan oğlu. (ç. n.)

"İnsanlara gizlice yaklaşmamalısın."

Seth gülümseyip omuzlarının ceketini germesini sağlayacak şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jane bir şeyin farkına vararak kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Davetliyim."

Lucy'nin ona söylemeden Seth'i davet edeceğine inanamayarak, "Kim tarafından?" diye sordu.

Gülümsemesi büyüdü. "Leydi Shillington, tabii ki."

Lucy mi onu davet etmişti? Ve bundan ona bahsetmeyi unutmuş muydu? İçine kuşku yerleşti.

Seth devam etti. "Kız kardeşimin bunun gibi küçük bir eğlenceden hoşlanabileceğini düşündüm."

"Kız kardeşin burada mı?"

"Evet. Kız kardeşime sosyeteye katılması için izin vermem gerektiği fikrinde değil miydin?"

Gözlerini kırptı. "Evet. Sadece fikirlerimin bu kadar önem taşıdığını düşünmüyordum.

Genç adam cevap vermek yerine, gözleri çeşitli parçaların üzerinde gezinerek odaya bakındı. "Etkileyici bir koleksiyon."

Jane başıyla onayladı.

"Birini akşamın gösterisinden uzaklaştırmaya yetecek kadar sanırım." Bakışları ona kaydı. "Hızla ayrıldığın için insan operaya karşı bir tiksinti beslediğini düşünebilir, Leydi Jane."

"Hiç de değil."

"Hımm." Adımları mozaiğin üzerinde keskin bir şekilde ses çıkararak yanına geldi.

Jane bir Afrodit heykelinin yanından geçti ve adımları tembel, elleri arkasında kavuşmuş bir haldeyken Seth de onu takip etti. Sanki parkta geziniyormuş ve onu sinsice izlemiyormuş gibiydi.

"Peki ya, Billings?" diye sordu tamamen kibar bir tavırla. "Bu gece katılmak istemedi mi?"

"Kayınbiraderimin ve eşinin başka planları vardı." Ayrıca Lucy de onları davet edecek değildi.

"Senin katılmana itiraz etmiyorlar mı?" diye ısrar etti Seth, gözleri bilmişçe parlarken. "Billings yasta kalman konusunda çok ısrarcı görünüyordu."

Jane derin bir iç çekti. "Ben de hayatımı canımın istediği şekilde yaşamaya çok kararlıyım. Kontrol edilebilecek tecrübesiz bir sosyete kızı değilim. Ailem hareketlerimi kontrol etmiyor. İstediğim gibi davranmakta özgürüm."

Seth tam önünde durmak için kayarak, "Gerçekten," dedi ağır bir şekilde. Jane genç adamın ateşli gözleriyle buluşmak için başını geriye yatırdı. "Peki, yapıyor musun?" Sesi bir kadeh rom gibi içinden süzülerek geçip bir ateş patlamasıyla karnına yerleşti. "Canının istediği gibi hareket ediyor musun?"

Bir an için sert erkekliğinin içinde gidip gelmesinin heyecanı genç kadını sarıp teninde dalgalandı ve onu Seth'in kulağına *Aurora* diye fısıldadığı ayla aydınlanmış bir bahçeye taşıdı.

Boğazı kuruduğundan sadece başıyla onaylayabildi.

"Öyle mi?" diye sordu Seth. Daha çok sokulup duvar halısı sıralı bir duvara doğru onu zorlarken sesi yumuşak ve alaycıydı. Duvar halısı Jane'in sırtına sert gelmişti.

Bakmadan bile manzarayı çok iyi biliyordu, Zeus'un Leda'ya gizli, mest olmuş bir şekilde sahip olması sahnesini incelemişti.

Kuğunun gökyüzünden Leda'nın üzerine konması, kadının sevimli yüzünün korku ve mest olmanın tuhaf bir karışımı halinde bulunması sanki hâlâ gözlerinin önündeydi.

Seth ellerini başının iki yanına dayadığında karnında derin bir hareketlenme oldu. Jane vücudu ve duvar halısı kaplı duvar arasında sıkışıp kalmış bir halde sert gözlerine bakıp düşüncelerini okumaya çalışıyor, av olan Leda'nın hissetmiş olabileceklerini hissediyordu.

Kontraltonun sesi hafifçe yükselti, odanın ağır sessizliğinde titredi.

Jane baştan çıkarılmaya boyun eğdi ve ellerini genç adamın boynundaki boğun bağıyla oynamak için kaldırdı.

"Artık okullu bir kız değilim," diye mırıldandı. Bunları söylediği anda kelimeleri hoşuna gitti, küçük bir parça hınzırlıktan zarar gelmeyeceğine karar verdiği anda *kendini* beğendi. "Olmaması gereken pek çok şey yapıyorum..."

"Sen mi?" diye sordu Seth.

Vauxhall'da bir ağaca karşı vahşice seviştiği kadının kendisi olduğunu bilse tepkisinin ne olacağını hayal ederek, "Bana inanmıyor musun?" diye sordu gücenik bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi. "Fazla terbiyelisin."

Genç kadın dudaklarını kararlılıkla ıslatarak, "Gözlerini kapa," diye buyurdu.

Genç adama bakan şaşkın gözleri parladı, Seth gözlerini kırpmıyordu, dudakları alayla kıvrılmıştı.

Alaycılığı yüzünden silmeye kararlı bir şekilde, "Gözlerini kapa," diye tekrarladı Jane.

Seth bir anlık tereddütten sonra itaat etti.

Genç kadın parmaklarını onun bileğine dolayıp elini başının yanındaki duvardan çekti. Canının istediği gibi hareket edebileceğini –ve ettiğini– göstermeye niyetli bir şekilde o eli dudaklarına götürdü.

Jane dudaklarını hafifçe ve şakalaşırca avucunun üzerinde gezdirdi. Teni dudaklarının altında titredi ve Jane gülümsedi. Genç kadın dudaklarını araladı ve dilini hafifçe tuzlu, ılık teninde gezdirerek ona bir öpücük verdi.

Geri çekilerek ıslak tenin üzerine doğru üfledi. Kapalı gözlerini seyrederek Seth'in tek parmağını ağzına aldı, dilini parmak ucunda gezdirip nasırlı kısmı hafifçe dişledi.

Seth dişlerinin arasından tıslarcasına nefes vererek gözlerini açtı. Göz bebeklerindeki kıvılcımlar onu olduğu yerde kavurdu. Parmağını ağzından enfes bir şekerleme gibi yavaşça çektiği sırada Jane'in içinde derin bir tatmin duygusu oluştu.

Utanmazca gülümsedi. "Gördün mü?"

Bileğini bırakarak etrafından dolanmaya çalıştı ama Seth'in kolları tekrar etrafını sardı. Çelik şeritler gibi iki yanına yerleşti.

Yüzünü gözlerinin parıldayan kızıl kahve merkezlerinde kendisini görebilecek kadar yaklaştırırken, "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye homurdandı Seth.

Seth'in çenesinde bir kas hareket etti. "Şimdi sıra bende. Gözlerini kapa."

Kafesinden serbest bıraktığı bu canavarın yanında mı? Hayatta olmazdı. Başını iki yana salladı.

"Adil oynama vakti," diye çıkıştı Seth.

Jane isteksiz bir şekilde gözlerini kapadı. Karanlık etrafını sardı, sonraki hareketini beklediği sırada bütün duyuları yoğunlaştı.

Fazla beklemek zorunda kalmadı.

Eteklerini kaldırdığı sırada bacaklarına serin hava değdi. Nefesi kesilerek hızla ellerini ellerine indirdi, bileklerini tutup hareketsiz kalmaları için zorladı.

"Bırak," diye buyurdu genç adam. Sesi sakin olmasına rağmen emrediciydi.

Jane her nedense itaat edip parmaklarını bileklerinden çekti. Ne de olsa, Aurora maskesi altında olsa bile eteklerini kaldırmaktan çok daha fazlasını yapması için bu adama izin vermişti.

Elleri bacaklarından yukarı okşayarak çıktı, çoraplarını ve jartiyerini geçip çıplak uyluklarına ulaştı. Dokunuşlarıyla genç kadının teni ürperdi ama hareket etmedi, gözlerini açmadı. Gözlerinin önüne kuğu aşığı birden üstüne indiği sırada dudakları soluk yüzünde kıpkırmızı, uzun bir kesik gibi görünen Leda geldi.

Seth'in parmakları iç çamaşırının içine kayıp muazzam bir yumuşaklıkla ipeksi buklelerini araladı. Hiç duraksamadan dosdoğru bacaklarının arasındaki sızlayan noktaya gitti. Başparmağının oradaki ilk dokunuşuyla Jane'in nefesi kesildi.

"İşte böyle," diye fısıldadı Seth. Sesi doğrudan genç kadının kulağının içindeydi. "*Bu* hoşuna gidiyor mu?" Başparmağını küçük yumruya bastırarak genç kadının nefesini kesip onu inletecek kadar baskı uyguladı.

Jane hiç düşünmeden bacaklarını araladı.

Seth işaret parmağını da kullanmaya başlayıp sıktı ve yumruyu hızlı, vahşi dairelerle ovaladı.

Jane tekrar inledi. Bacaklarının arası ıslanıp tatlı bir rahatlık onu sararken elleriyle iki yandan duvar halısını kavradı.

Seth'in hırıltılı soluması kulağını doldurdu. Parmakları ıslak sıcaklığını araştırdı. Dudaklarını ayırarak, tek parmağıyla içine girdi. Jane duvarda sallandı, nefesi hissettiği zevkle kesilirken parmaklarını Seth'in omuzlarına geçirdi.

"Tanrım, bahse girerim tadın da çok tatlıdır."

Bahse girerim tadın da çok tatlıdır.

Elini bacaklarından çekip kuşkusuz bunu öğrenmek niyetiyle aşağı indiği sırada Jane gözlerini açtı.

Alçak herif! Hovarda!

Bütün kadınlar onun için aynı mıydı? Kadınlarla yatıp sonra onları bir köşeye mi fırlatıyordu?

Aynı tutku sözlerini onlara da mı fısıldıyordu?

İçini karanlık bir öfke kapladı. Dudaklarında bastırılmış bir çığlıkla eteklerini aşağı indirip omuzlarını itti.

Seth sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri Jane'in şimdi ucuz ve alelade olduğunu bildiği bir arzuyla, mide bulandırıcı sıklıkta kadınlara uyguladığı bir şeyle yanıyordu.

Seth yüzünü görünce bir kaşı çatıldı. "Jane? Ne..."

Jane içi kızgınlık dolarak gürültülü bir şekilde Seth'e tokat attı. Seth yanağına dokundu, elinin beyaz izi esmer teninde iz bırakmıştı.

"Bağışla beni," dedi genç adam. Bakışlarındaki ateş aniden gitmiş, tekrar soğuk kahverengilerin arkasına çekilmişti. "Durumu yanlış yorumladım. Sırnaşmalarımın hoş karşılandığına inanmıştım.

"Yanılmışsın," diye yalan söyledi Jane. Görünüşe göre kadınların boyun bağları gibi değiştirilebilir olduğunu sanan bir adam tarafından az kalsın baştan çıkarılacağını düşününce boynuna ve yüzüne ateş bastı.

Aralarına saygılı bir mesafe bırakarak birkaç adım geri çekilip "Bir daha olmayacak," diye söz verdi Seth.

Hayır, olmayacaktı.

Çünkü Jane asla onunla yalnız başına kalacak kadar budala olmayacaktı.

"Sanırım gösteri bitti. Şarkıyı artık duymuyorum," diye mırıldandı genç kadın yanından geçerken.

"Ben de," dedi ağır ağır. O kadar sessiz bir şekilde söyledi ki Jane onu güçlükle duydu.

Jane durdu. "Burada bir süre beklesen iyi olur. İkimizin birlikte dönmesi uygun olmaz."

Seth başıyla sertçe onayladı. "Elbette."

Jane de aynı şekilde karşılık vererek döndü ve gerçek kişiliğini yeni tanımaya başladığı adama bakmamaya kararlı bir şekilde oradan uzaklaştı. Seth artık gençliğindeki sevgi dolu çocuk değildi. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse kalbi o kadar güvende olurdu.

Seth, Jane'in gidişini izledi. Neler olduğundan emin değildi, sadece terbiyeli hanımefendiyle fazla ileri gittiğini biliyordu.

Canı acıyacak şekilde zonkluyordu, erkekliği Jane için sızlayarak pantolonuna baskı yapıyordu. Yanağındaysa tokadın acısı vardı.

"Lanet olsun."

Başını iki yana sallayarak yüzündeki yanan tokat izine dokundu. Daha akıllı olmalıydı. Genç kadına sıradan bir fahişe

gibi davranıp eteklerini kaldırarak ne yapıyordu ki? Elbette Jane böyle kaba bir davranışı kabul etmeyecekti.

Düşünceleri Aurora'ya kaydı. Jane o kadar düşünmeden hareket eden birisi değildi, tutkuyla yönetilen bir yaratık da değildi. Bir an için unutmuş, Vauxhall'daki gibi hissederek kanının kaynadığı kadına sahip olmaya karar vermişti.

Bu olanları anlayamıyordu. İki kadın. İki çaresiz arzu. Bir kadın için bu şekilde hissetmeyeli yıllar olmuştu. İki kadın için bu şekilde hissederek ne yapıyordu?

Elini yüzünden çekerek Jane'i rahat bırakacağına dair yemin etti. Çabalarını eşini aramaya ve... Aurora'yı –daha ahlaksız tutkularını özgür bir şekilde üzerine salabileceği kadını– tekrar bulma umuduyla katılabildiği bütün maskeli balolara katılmaya harcayacaktı.

On Altıncı Bölüm

Jane gözlerini hafifçe şekilde araladı. Sabah güneşi hassas gözlerine battı ve ellerini tersine yüzüne götürüp ışığın zorla, sert bir şekilde sızmasına engel oldu.

Çok geçti. Karanlık aradığı güvenli cenneti ona vermedi, bulmasında yardımcı olamadı. Mide bulantısı şiddetli dalgalarla onu sarıp hareket etmeye zorladı. Yatağından sıçrayarak leğene doğru atıldı. Yanlarını elleriyle tutarak midesindekileri boşalttı. Baştan sonra titreyerek kuru kuru kustu ve gözlerinden yaşlar geldi.

Midesi günlerdir rahatsızdı. Lucy'nin müzikalinin ertesi sabahından beri.

"Kusarak uyandığın üçüncü sabah," dedi Berthe. Desmond'ın onun için tahsis ettiği hizmetçiydi. Sesi sabah sabah çok cırtlak geliyordu.

Jane irkildi. Hizmetçinin odaya girdiğini duymamıştı. Ama Berthe her zaman böyleydi. Jane, Guthrie hanesine ilk geldiği günden beri hizmetçi oradaydı, her zaman yakınında, kötü kötü

bakıyor, onu izliyor, sırıtıp Marcus'u *tanıdığını*, daha da kötüsü Marcus'un onu *tanıdığını* Jane'e ima ediyordu.

Jane ağzını elinin tersiyle silip Desmond'ın zorla yanına yerleştiği kadına odadan, evinden, hayatından temelli çıkması için bağırmak isteyerek kaşlarını çattı. Marcus yaşarken onu işten çıkarmaya çalışmış ama kocası buna engel olmuş, Berthe'nin Jane'in beceremediği şekillerde *ihtiyaçlarını* karşıladığını söylemişti.

Onu çok uzun bir süredir küçümseyen kadına seslenirken kibarlık etmeyi hiç düşünmeyerek, "Beni yalnız bırak," diye emretti titrek bir sesle. "Kendi kendime giyinebilirim."

"Pekâlâ." Berthe başıyla onaylayıp kapıya döndü. Eli kapı kolundayken durdu. "Doktor çağırtmamı istemediğinden emin misin?"

"Gerek yok."

"O halde belki aşçıyı?" Berthe'nin gözleri kinayeli bir şekilde parlıyordu. "Kocakarı ilaçları konusunda çok iyidir... Özellikle seni rahatsız eden şey konusunda."

Leğenden uzaklaştığı sırada Jane'in omurgasından soğuk bir ürperti geçti. "Neymiş peki bu, Berthe?"

Berthe sahte bir masumiyetle gözlerini kırpıp cevap verdi: "Hamilesin ya."

Midesi tekrar kalktı. Kusmadan önce çıplak ayaklarının üzerine düştü. Şiddetli tepkiyi dindirmeye çalışarak bir elini karnına bastırıp, "Bu mümkün değil. Yanılıyorsun," dedi.

Berthe başını yana doğru kaldırdı. "Bu konuda değil, hayır. On üç çocuklu bir aileden geliyorum. Bir kadının ne zaman hamile olduğunu anlayabilirim." Siyah gözleri Jane'i inceledi.

"Bundan kuşkulandım, o yüzden çamaşırcı kadını sorguladım. Âdetin çok gecikmiş."

Berthe'nin bu kadar mahrem bir şeyi, Jane'in fark etmesi gereken bir şeyi açığa çıkaran kişi olması yanaklarına ateş basmasına neden oldu. "Yanılıyorsun," diye tekrarladı, inkâr içinde dalga dalga ilerlerken. Zihnini çalıştırıp günleri hararetli bir şekilde saydı ve bunun aniden mümkün olabileceğini anladı.

Berthe omuzlarını silkti. "Bunu yakında zaman gösterir."

Berthe odadan çıktığı sırada, Jane başı dönüp midesi bulanırken tekrar leğene doğru eğildi. Fakat midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Birkaç dakika sonra, midesi ve boğazı kendini zorlamaktan ağrırken soluk soluğa başını kaldırdı. Ayakta duramayarak yere çöktü, geceliği bir süt birikintisi gibi etrafında toplandı. Kollarını dizlerine dolayarak küçük bir top haline geldi. Kışın ortasındaki kırılgan bir dal gibi titreyerek hafifçe sallandı.

Bir çocuk. Karnında bir çocuk vardı. *Seth'in* çocuğu. Korku ve mutluluk hisleriyle savaşırken, midesini bulandı. Bir çocuk. Seveceği biri. Onu sevecek biri.

Yıllardır bir bebeğin hasretini çekmiş, kısır olduğunu düşünmüştü. Kendisini biraz daha sıktı, sevinç göğsünde kabarıyordu. Ardından kendisini hatırladı. Dünyaya bir çocuk getirecek konumu olan evli bir hanımefendi değildi. Bu haber ortaya çıktığında mahvolurdu. O zaman çocuğunun nasıl bir hayatı olurdu?

Berthe biliyordu. Çamaşırcı kadın da. Hizmetkârların şu anda bile merdivenlerin altında onun hakkında fısıldaştıklarından kuşkusu yoktu. Yakında Desmond ve Chloris de öğrenirdi.

Çaresiz düşünceler onu ayağa kaldırdı. Giyindi, saçlarını atkuyruğu yapmak için güç bela vakit ayırdı. Hızlı hareket etmeliydi.

Aptalca olsa da gözünün önünde bir yüz belirdi. Seth'inki kalbinin atladığı yüz olmamalıydı fakat yine de oradaydı. Zihnindeydi. Kalbindeydi. Başını iki yana sallayarak kendine defalarca aptal dedi.

Aklına tek bir yol geliyordu. Arkadaşlarının tavsiyeleriyle bir çözüm bulunacağını umuyordu.

Seth'e gerçeği söylediğini hayal ettiğinde kalbinden soğuk bir esinti geçti. Aurora olduğunu. Çocuğunu karnında taşıdığını. Gözleri yakıcı yaşlarla doldu. İmkânsızdı. Böyle bir şeyi yapacak gücü hiçbir zaman bulamazdı.

***

"Ona söylemen gerektiğini biliyorsun."

Jane, Lucy'nin gri-mavi gözlerine zalimce baktı. Astrid, Lucy'nin yanında başını yukarı aşağı sallıyordu. İsteksizdi ama yine de ona katılıyordu.

"Hayır," dedi Jane titrek sesle. Seth'le yüzleşmenin düşüncesi kalbine doğrudan bir şok dalgası gönderdi. Kısa bir süre önce çöktüğü kanepeden kalkıp volta atmaya başladı. "Neden söylemem gerekiyor ki?" diye sordu, hızlı adımlarla.

Astrid zaten aşırı dolu olan tabağına bir bisküvi daha ilave ettiği sırada her zamanki sakinliğiyle, "Çünkü babası o," diye yanıtladı. "Bu onun sorumluluğu, Jane. Bunu tek başına götüremezsin."

"Öyle mi?" diye çıkıştı keskin bir sesle. "Benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yokken bu onun sorumluluğu mu?" dedi

ve pencereye doğru yürüdü. Kollarını sıkıca vücuduna sararak sokağa baktı. Meydana akşam karanlığı çöküyordu. Desmond şu ana kadar öğrenmiş olurdu. Chloris de. Berthe bununla ilgilenirdi. Eğer eve dönerse onlarla karşılaşırdı. Bu olasılık Seth'le yüzleşmekten daha da korkutucuydu.

Dudaklarını ıslatarak sakin bir ses tonuyla konuşmak için mücadele etti. "Ben onu kasıtlı olarak baştan çıkarmışken," diye sordu tekrar, "bu onun sorumluluğu mu? Benim kim olduğumu anlasaydı benimle hiç ilgilenmeyeceğini bildiğim halde?" Başını şiddetle iki yana salladı. "Bu onun için adil değil."

"Ya çocuğundan babasını esirgemek adil mi?" diye sordu Lucy. "Çocuğundan hem annesini hem babasını esirgemek? Aşağılamanın olmadığı bir hayatı?"

Jane sesli bir şekilde soluyup fiziksel bir darbe almış gibi gözlerini kapadı. Çocuk durumunu değerlendirmesi için Lucy'ye güvenmeliydi. Lucy iliklerine kadar anneydi.

Astrid arkasından, "Desmond'a ya da ailene güvenemezsin," dedi her zamanki gibi soğuk ve sakin sesiyle onu cesaretlendirerek. "Tek seçeneğini kullanma konusunda kendini *hatalı* hissetmemelisin."

Jane gözlerini açıp bir dadının bir çocuk arabasını kararan havada meydanın karşısına ittiğini gözlemledi. Çocuk arabasının güneşliğinin kenarlarındaki dantel rüzgârda sallanıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı, göğsündeki acı birden çok ağır gelmişti.

Lucy arkasında sessizce iç geçirdi ve Jane yaklaşmış olduğunu fark etti. Elini yere konan bir kelebek kadar hafif bir şekilde omzuna koydu. "Sen neye karar verirsen ver Astrid ve ben seni destekleyeceğiz."

Jane dönerek arkadaşlarına hafifçe gülümsedi. Dudaklarının kıvrımı neredeyse acı veriyordu. "Biliyorum. Size sahip olduğum için çok şanslıyım."

O sırada Anna elinde salatalık sandviçlerinin bulunduğu bir tepsiyi içeri geldi. "Takviyeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm." Anna bilmiş bir tavırla Astrid'e bakarak, tepsiyi masaya koymadan önce tabağına üç küçük sandviç ekledi.

Tabağındaki yemeği özenle yeniden düzenleyerek, "Benimle kalman çok hoşuma gider," dedi Astrid.

Jane teklifindeki gerçek cömertliği hissederek gülümsedi. Kocası hakkındaki ağır sahtecilik suçlaması yüzünden ülkeden kaçtığından beri Astrid'in yemek, giyinmek ve kalan birkaç hizmetkârın masraflarını karşılamak için çok az parası kalmıştı.

Jane derince bir iç geçirip nefesin ciğerlerini doldurmasına ve Astrid'in yürekliliğinden birazına sahip olmak için çabaladığı sırada kendisini güçlendirmesine izin verdi.

"Doğal olarak benimle de kalabilirsin," diye ekledi Lucy. "İsteğin buysa." Fakat bakışları bu kararı Jane'in vermesi *gerektiğini* düşünmediğini gösteriyordu.

İstek. Jane zamanı geriye çevirmek *istiyordu.*

Zihninde acı tatlı anılar belirdi. Geceyarısı bir bahçe, bir âşığın ateşli elleri, yakıcı dudaklar, *o*, Seth, içinde, sertliği ona sürtünürken...

Bu gecenin hiç gerçekleşmemiş olmasını gerçekten istiyor muydu? Yapabilse her şeyi geri alır mıydı?

Jane şakaklarını ovalayarak başının artık dönmemesini, bir karar verebilmeyi diledi.

Ona beklentiyle gözlerini diken, bir şey söylemesi, *bir şey* yapması için bekleyen üç kadına baktı. Tek bir buluşmanın bir çocukla sonuçlanabileceğini hiç tahmin etmemişti. Kısır olduğuna inandığı yıllardan sonra bunu tahmin edemezdi. Boğazında acı veren bir düğüm oluştu. "Marcus'un evlendiğimizden bir yıl sonra çabaya değmeyeceğini söyleyerek yatağıma gelmeyi kestiğini biliyorsunuz. Kısır olduğumu söylemişti."

"Lanet olası adam," diye homurdandı Anna.

"Sorunun onda olması daha muhtemel," diye mırıldandı Astrid.

Jane başını iki yana salladı. "İlk karısı balaylarında hamile kalmış."

"İlk karısını tanırdım," dedi Astrid küçümseyerek ağzına bir sandviç götürürken. "*Doğurganlığı* Hindistan'a giden bir subayla daha alakalı olabilir." Büyükçe bir lokma aldığı sırada koyu gözleri manidar bir şekilde parıldadı.

Lucy bilge bir tavırla bunu onayladı.

Jane, Astrid ve Lucy'ye bakakaldı. Böyle bir iddiayı ilk defa duyuyordu. Bu Marcus'un ilk evliliğinde daha fazla çocuk olmamasını kesinlikle açıklardı. Bir omzunu silkerek iç geçirdi. Ne olursa olsun bunun artık önemi yoktu.

Arkadaşlarının tekliflerini kabul edip onlardan birisiyle yaşamayı bir an için düşündü. Ama sadece bir an için. O kadar bencil olamazdı.

Astrid evinde yaşayanları güçlükle besleyip destekleyebiliyordu. Bir de Lucy. Jane onu bir skandala karıştıramazdı. *Sosyetenin* hanımları arasında sütun gibi sağlam bir duruşu vardı. Jane, Lucy'nin lekesiz itibarını kirletmeyecekti.

Arkadaşları beklentiyle ona baktılar. Ne gördüklerini çok iyi hayal edebiliyordu. Kanı çekilmiş bir yüz. Boşluğa bakan dalgın gözler. Çaresizce bir yanıt –esasında yapması gerektiğini bildiği şeyden onu koruyacak herhangi bir şeyi– arayan gözler.

Seth çalışma odasının kapısının çalınınca masasının üzerine yığılan kâğıtlardan bakışlarını kaldırıp kapıdakini içeri davet etti.

Sandalyesine yaslandı ve uşağının Jane'i odaya soktuğunu gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı gizlemek için yüz hatlarını ayarladı. Onu tekrar göreceğini düşünmemişti. Dul Shillington Düşesi'nin müzikalinden ve düşüncesiz sırnaşmalarının acımasız bir şekilde reddedilmesinden sonra.

Uşağına hızlıca başını salladı. Kısa süre sonra tek başlarına, birbirlerine sessizce bakarak duruyorlardı. Onu görünce kalbinde tehlike çanları çaldı. Onu rahat bırakacağını, unutacağını söylemesine rağmen Jane'i gördüğüne *memnun* olduğunu fark etmesiyle artan bir tehlike.

Bütün zamanını Jane'le geçirmişken neden kalbini Madeline'in çaldığını aniden merak eti. Birlikte at biner, yüzer, balık tutar, kırsalı keşfederlerdi. Yine de Madeline'i seçmişti. Güzelliğinin ve cesur bakışının etrafına zehirli bir büyü dokumasına izin vermişti. Toyluğundan olsa gerekti.

Tahminini daha da ileri götürüp Jane'e âşık olsaydı neler olacağını merak etti. Jane zengin ve itibar sahibi bir adam için ona ihanet eder miydi?

Gözlerini yavaşça kırparak kapadı ve böylesi mantıksız düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. İnsan geçmişini silemezdi.

Ayağa kalkarak, "Leydi Jane," diye selamladı. Elini sallayarak masanın karşısındaki koltuğa geçmesini işaret etti. "Bu bir sürpriz oldu."

Jane koltuğa iyice yerleşti, mavi damaskonun üstündeki siyah bir karga gibiydi.

Gelmesinin tek nedeninin bu olacağını farz ederek, "Sanırım kız kardeşim Rebecca'yla birlikte bahçede," diye devam etti.

"Aslında sizi görmeye geldim." Ellerini kat kat eteklerinin içinde sıkıştırdığı sırada hızla konuşmuştu.

"Beni mi?" Seth tek kaşını kaldırdı. Müzikalden sonra onunla bir daha asla konuşmayacağını düşünmüştü; bırakın ki özel bir konuşma istemesini. "Sizin için ne yapabilirim?"

Jane dudaklarını ıslatarak odaya bakındı, onun dışında her şeye bakarak etrafı inceledi. Seth burnunun zarif eğiminden hoşlandığını, onu parmağıyla okşamayı, ardından da parlak yanağının yumuşaklığını tecrübe etmek istediğini fark etti.

Bu ani istek onu sarstı ve başını sertçe iki yana salladı. Vücuduna *dokunarak* gereğinden fazla şey yapmıştı.

"Size karşı pek dürüst olmadım," dedi Jane kaçamak bir tavırla. Fısıldayarak konuşmak sanki darbeyi bir şekilde hafifletebilirmiş gibi sesi çok hafifti.

"Öyle mi?" Ensesinde buz gibi bir ürperti hissetmiş ve bu omurgasından aşağıya doğru yavaşça inmişti.

"Evet." Bakışlarını indirerek başıyla onayladı. Uğursuz siyah kumaş tarafından büyülenmiş, olduğu yere mıhlanmış gibi gözlerini eteklerine dikmişti.

"Jane?" diye sordu, uzun bir süre geçtikten sonra.

Tek kelime sesli bir hıçkırığa dönüşürken, "Tanrım," diye nefesi kesildi "Bunu yapamayacağım." Ayağa kalkarak zarı olmayan bir sendelemeyle kapıya doğru tökezledi.

Seth kısa sürede ayağa kalkıp hareket etti. Elleri genç kadının omuzlarını kavradı ve odanın yarısına gelmeden önce onu dönmeye zorladı.

Jane'in hüzünlü bakışları genç adamın yüzüne kaydı ve Seth yıllar önceki bir öğleden sonrasına gittiğini hissetti. Tepesi parçalara ayrılmış bir çit. Kız kardeşinin hareketsiz vücudunun üzerine çömeldikleri sırada etraflarını saran çimenler uzun ve gürdü. Jane'in korku dolu bakışı onun içinde derin bir şekilde yankılanmıştı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam. Yıllardır hissetmediği kadar paniklemişti. Tekrar hissedeceğini düşünmediği bir şekilde.

Jane'in ela gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Başını sertçe salladı. Fındık rengi bir saç tutamı düşüp, gözünün üzerinde dağıldı, aniden genç ve acı verici şekilde tatlı görünmesine neden oldu. Son derece çekici.

Elleri gerilip yumuşak teninde kasıldı. Onu daha yakınına çekti. Jane'in dudaklarından tuhaf, hafif bir ses çıktı. Tam olarak bir çığlık değil, daha çok bir inleme gibiydi.

"Şşş," diye sakinleştirdi onu. Alnını alnına indirip kokusunu içine çekerek kendisini sarmasına izin verdi. Elma. Taze meyve bahçesi. Rüzgârlı sonbahar. Evinin kokusu. Jane'in kokusu. Ve...

Geri çekildi, yüzünü incelediği sırada kalbi göğsünde şiddetli bir şekilde atıyordu.

Tamamen aynı şekilde kokan iki kadın. Uzun zaman önce unuttuğu şekilde aklını karıştıran. Hiç bilmediği bir arzuyla içini dolduran. İhtimal neydi ki?

Jane onu izliyor, korku gözlerinde parlamakta olan endişeyi kenara itiyordu.

"Aurora," diye fısıldadı Seth. Jane'in gözleri şaşkınlıkla açılırken genç adam soğuk bir anlayış dalgasıyla sarılana kadar bu çılgın fikirden emin değildi. Yanılmadığını da biliyordu.

Jane'in beti benzi attı.

Seth aniden ellerini ondan çekti, midesi bulanıyordu.

Jane geriye doğru tökezleyip bir sehpaya çarptı. Bir vazo yere düşüp parçalandı ve gürültüsü Seth'in kulaklarında uğuldayan sesle uyum sağladı.

Seth'in elleri iki yanında kıvrıldı. Bir şeyleri yok etme, yıkma, başka bir vazoyu parçalama dürtüsü çok yoğundu. Her şeyi bir silah dumanı kadar keskin bir şekilde fark etti. Zihninden atamadığı kadın, çaresiz bir hevesle Vauxhall'da kalabalığın arasında aradığı kadın, rüyalarından çıkmayan kadın tüm bu zaman boyunca burnunun dibindeymiş. İsteyerek onun yüzünden ıstırap çektiği terbiyeli, soğuk dulmuş; o türden bir kadın olmadığı için direnmeye çalıştığı *hanımefendiymiş*. Gerçekliği, kabul etmek istemediği hakikati zihninden atabilirmiş gibi başını iki yana salladı.

"Çok gülmüşsündür," dedi Seth.

"Hayır." Jane başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. Masayı tuttuğu yerde ellerinin eklem yerleri beyazlamıştı. Masanın üzerinden su akıyor ve halıya damlıyordu. "Öyle değildi..."

"Sen bu şekilde mi eğleniyorsun?" diye çıkıştı. "Kimliğini gizleyip kiminle istersen yatarak mı? Başka kaç kişi oldu?"

Altın benekli yeşil bakışları alev aldı. Elini havada savurarak, "Başka kimse olmadı," dedi.

Genç adam elini saçlarında gezdirerek, "Ah, eminim," diye alay etti. "Sadece *ben* eteklerini rüzgâra kaldırman için sana ilham verdim."

Kızgınlıkla yüzü kızarıp tenindeki solukluk gitti. "Dur," dedi dudakları titreyerek. "Öyle değildi!"

"Buraya neden geldin?" diye sordu Seth ona doğru öfkeli bir şekilde yürüyerek. "Böbürlenmek için mi?"

Gözleriyle onu taradı; siyah, çirkin elbisesinin ardındakini, ondan önce gelen bütün kadınların anısını silerek genç adamı içine alan, kucaklayan ve eriten sıcak vücudunu gördü.

Bu hatıra ona ihanet edip tutuşturdu. Kendisine mâni olmayarak onu bedenine doğru çekti. Mücadelesine karşı kayıtsızdı.

Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Ve şimdi karşısındaydı. Aurora. *Jane*. İçindeki öfke ve arzu kabardı, bu damarlarında alev alev yanan uyuşturucu bir zehir gibiydi.

"Bunca zamandır senin çok farklı olduğunu, değiştiğini düşünmüştüm." Parmaklarını genç kadının saçlarına gömdü. Tokaları çözülüp, yere düşerlerken ellerinin üstüne süründü.

Saçları omuzlarından gür bir örtü gibi aktığı sırada, "Lütfen," diye inledi Jane.

"Çok soğuk, çok terbiyeli, buz gibi," diye homurdandı titreyen dudaklarına karşı. Parmakları saçlarının ipeksi tellerini avuçluyordu. "Bana sadece bunu istediğini söylemeliydin."

Genç adam dudaklarıyla onunkileri ezerek, çığlığını bastırdı ve zalim bir öpücükle dudaklarına saldırdı. Elleri belini kavrayıp

sert bir hareketle onu ıslak masanın üzerine kaldırdı. Seth bir dizini kullanarak, bacaklarını zorla açıp kendisini genç kadının uyluklarının arasına yerleştirdi.

Sertleşen erkekliği dar pantolonuna baskı yapıyordu. Jane'in tatlılığına, kuytu sıcaklığına açtı, onun için ağrıyordu. Elini tutarak erkekliğine dokunmaya zorladı. Uzunluğunda küçük parmaklarının titrediğini hissederek inledi. Bir dokunuşla cennetle cehennem arasında gidip gelmişti. Kendi başına devam edene kadar parmaklarını yönetti.

Onu cezalandırarak dudaklarını sertçe öptü.

Jane boyun eğdi, razı oldu, ateşli darbelerle onu okşadı. Seth onu öperken, vahşi dudaklarının istilasına, dişlerine ve diline maruz kalırken ağzından tek bir ses çıkmadı.

Mücadele etmiyor ama yanıt da vermiyordu. Vauxhall'da yaptığı gibi kollarında hayat bulmuyordu. Ya da suratına tokat atmadan önce müzikaldeki gibi....

Seth iğrenerek lanet okudu ve teması bozdu. Kesik nefeslerle göğsü inip kalkarken ona olan arzusuna karşı mücadele etti ve sordu: "Neden geldin?"

Jane parmaklarını öpüşünden ıslak ve şişmiş olan dudaklarında gezdirdi.

Seth, "Neden?" diye gürledi.

Jane tedirgin ve hüzünlü gözlerle ona baktı. Gözleri soluk yüzünde ve parlıyordu. Güzel. *Tanrım*, şimdi bile içine işliyordu.

Seth'in safrası boğazına geldi. Geri çekilip döndü. Masanın üzerinde, etekleri bacaklarının arasında toplanmış görüntüsü dayanılacak gibi değildi.

Aralarında masa varken homurdandı, "Bir şey söyle, lanet olası."

"Başka... başka seçeneğim yoktu."

Seth o sırada Jane'in sesinde, zorlukla duyulabilen ve kalbini mühürleyen taze bir korkuyla ona bakmasına sebep olan kelimeleri içinde bir şeyler duydu.

Gözlerindeki acılı bakış, sonraki kelimelerinin hayatını sonsuza kadar değiştireceğini söylüyordu.

"Hamileyim."

On Yedinci Bölüm

Jane eteklerini aşağı indirip masadan kaydı. Dizleri tutmadığı gibi hemen bu kararı verdiği için pişman oldu. Genç kadın masanın kenarına son anda tutarak, vazonun halıya düşüp yanında parçalara ayrılmasından kendisini korudu.

Seth kımıldamadı. Sadece ona bakıyordu. Bakışları onu delip geçiyordu. Yarası esmer yüzünde çok sert, bembeyazdı. Jane'in midesi kalkıp indi ve bir an için kaliteli İran halısının üzerine kusacağından korktu. Şiddetli tepkiyi durdurabilirmiş gibi elini karnına bastırdı.

Seth'in kahverengi gözleri karardı, genç kadının elinin hareketini izlediği sırada gözbebeklerindeki kehribar rengi ışık kayboldu. Yüzündeki sert maske aralandı ve duyguları taştı. Öfke. Şaşkınlık. Başını iki yana salladı ve dudakları dişlerinden acı bir kahkahayla geri çekildi. "Ah, bu çok komik."

Kahkahasında keskin bir öfke vardı. Jane bunun çok iyi bilenmiş bir ustura gibi kalbinde açtığı kesiği hissetti. Elini indirip omuzlarını dikleştirdi. "Bilmeye hakkın olduğu için geldim..."

Seth daha çok güldü. Bu ses Jane'i mahvediyordu. "Sen de neyin doğru olduğuyla çok ilgilisin zaten, değil mi?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Sadece bana bunu haber vermek için geldin. Hiçbir şey istemiyorsun."

Jane bakışların indirip halıdaki sarmalları büyük bir dikkatle incelemeye başladı. "Bilmiyorum," diye yanıtladı. Yanıtındaki zayıflık yüzünden utanç içinde gözlerini yavaşça kırparak kapadı.

Seth gözlerini kısarak, "Vauxhall'da beni aradın," dedi. "Neden? Bu senin entrikan mıydı?" Bakışları tekrar midesine indi. "Çocuk benim mi ki?"

Jane'in elleri yumruk olup parmakları yumuşak avuçlarına battı. "Sanırım bu soruyu sormayı hak ediyorum." Jane kuru dudaklarını ıslatıp bunun kadar utanç verici bir şeye daha fazla katlanıp katlanmayacağını merak etti. "Evet, senin. Bana inansan da inanmasan da."

Genç adam onu uzun bir süre inceledi. Sanki içinde sakladığı her şeyi görmek için etini kemiğini soyup atıyormuş gibi sıcak bakışları yüzünde geziniyordu.

"Şüphesiz bir evlenme teklifi bekliyorsundur?" dedi Seth. Sesindeki sakinlik korkutucuydu. Jane önünde durup bakışlarının ateşli suçlamasına katlanırken buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Bazı utançların, gerçekten de katlanılmayacak kadar fazla olduğuna karar verdi.

Dönerek kapıya ilerledi. "Buraya gelmemeliydim. Buraya gelerek ne elde etmeyi düşündüğümü bilmiyorum..."

Seth'in elleri omuzlarına kapanıp onu döndürdü. "Bilmiyor musun?" Parmakları kasılıp elbisesinin kumaşından onu yaktı. "Buraya girdiğinde benden ne istediğini çok iyi biliyordun."

Jane kollarında çırpındı. Sözlerinden deliye dönmüştü, çünkü bunu inkâr edemezdi. "Bırak beni."

"Sorun nedir, Jane? İnsan müstakbel kocasına bu şekilde mi davranır?"

Jane yanlış anladığından emin bir şekilde, ona şaşkın, acı dolu gözlerle bakıp donakaldı.

"İstediğin bu değil miydi? Bunu kabul edecek cesaretin yok mu?" Onu kendisine çekti. "İronik, değil mi? Bir zamanlar bir Spencer'la evlenmeye layık değildim."

Birbirlerine sıkıca yapışmışlardı. Seth, Jane'in yanağına dokundu ve o geniş elin sıcaklığı, tenine değen sert nasırları derinlerde bir yerde bir kıvılcım yarattı. Mırıldayan bir kedi gibi avucuna yaslanmamak için kendisini durdurması gerekti.

"Neden?" Seth'in gergin sesi neredeyse Jane'in kulaklarına acı çekiyormuş gibi geldi; bu vicdanının dayanamayacağı bir şeydi. Hiçbir zaman onu incitmek amacıyla hareket etmemişti. Sadece uzun süre dayanacak bir şeye sahip olmayı düşünmüştü. "Bana sadece bunu söyle."

Jane boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. "Ben... bizim birlikte olmamızı istedim. Bir zamanlar sana karşı hissettiklerim yüzünden." İşte, söylemişti. Tam anlamıyla gerçek olmayabilirdi ama yeterince yakındı.

"Eğer bana karşı bir şeyler hissettiysen, bunu göstermek için tuhaf bir yol seçmişsin." Genç kadının yüzünü daha sıkı kavradı. "Muhtemelen tek gördüğün yolunacak hazır bir kazdı. Billings'ten ve seni yönlendireceği hayattan elverişli bir kaçıştı. Özgür kalmak için her şeyi yaparsın. Kendini bana bile bağlarsın." Onu güçlü bir şekilde kendinden uzaklaştırdı.

Jane tökezleyerek uzaklaştı. Elinin yakıcı izini hâlâ hissederek yüzüne dokundu. Terslenmesi canını acıtmıştı. O kelimeleri söylemek, bir zamanlar ona karşı hissettiği sevgi yüzünden Vauxhall'a gittiğini, bunun bir serap olduğunu itiraf etmek hiç kolay olmamıştı.

Ağzını acı bir tat doldurdu. Yıllar içinde pek değişmemişti. On yedi yaşındayken aşka dair hiçbir şey bilmiyordu. Olgun bir kadın olduğunda bile az şey biliyordu.

Gururundan kalan parçaları toplayarak kapıya döndü. "Ne istersen onu düşün."

Jane'i Vauxhall'da kollarına iten şeyin bir entrika değil, ahmak kalbi olduğuna onu ikna etmek için bir dakika daha durmayacaktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Jane peşinden şeytan kovalıyormuş gibi odadan hızla çıkarken "Eve," diye yanıtladı.

Giriş salonuna çıktığı sırada Seth'in haşin sesi, çizmelerinin ağır sesi gibi, "Buraya geliyor, karnında çocuğumu taşıdığını söylüyor ve gitmeyi düşünüyorsun," diye peşinden geldi.

"Sana gerçeği söylemeliydim," dedi omuzunun üzerinden. Etrafta gezinen herhangi bir kâhya ya da uşak olmadığını görünce titrek, minnet dolu bir soluk verdi. Kimse olmadan da zaten yeterince zordu.

"Yüzüme bakıp tek dizimin üzerine çökmemi beklemediğini söyleyebilir misin?"

Jane yavaşça ona döndü, içini tuhaf bir sakinlik kaplamıştı.

Yüzünü inceleyip sert hatlarını hafızasına kaydetti. Sert ağzını kesen derin yara üzerinde kısa bir an durdu. Çarpıcı. Kasvetli. Yeni yağmış kar üzerindeki kan gibi.

Seth'in soğuk mermer zeminde tek dizinin üzerine çöküp ona evlenme teklif etmesini gözünün önüne getirdi. Görüntünün kenarları bulanıktı, belirgin bir şekilde görmek imkânsızdı. Marcus bile ona bu nezaketi göstermemişti. Babası çalışma odasında, o yokken evliliğini görüşmüştü. Bu en başından beri duygusuz bir şekilde hesaplı bir birliktelikti. Seth'le evlenmenin bir nebze daha iyi olacağını fark etti. Gereklilikten doğduğundan bu da önceki evliliği kadar duygusuz olacaktı. Onun kadar boş. Şimdiden bunu görüyordu.

Sakinliğini kaybetme tehdidiyle karşı karşıya geldi. Soğukkanlılığının yok olup, Seth'in ayaklarının dibine paramparça dağılmadan önce kaçması gerektiğini biliyordu. Daha sonra, genç kadın tek başınayken, o yokken sis kalkacak ve zihni açılacaktı. Sonra netlik içindeyken her şeyi kusursuz bir şekilde görecekti; yaşayabileceği bir çözümü fark edecekti.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum, Seth. Hem de hiçbir şey." Beklentiler başka insanlar içindi. Masumiyetlerine ve ruhlarına dokunulmamış genç kızlar içindi. Öyle bir kız olmasının üzerinden yıllar geçmişti. Buraya gelmemeliydi. Böyle biriyle karşılaşma şansını elinden zorla almaya çalışmamalıydı.

Gerçi Seth'in de böyle bir genç olmasının üzerinden yıllar geçmişti.

Kendini birbirlerini hak ettikleri konusunda ikna edemeden önce, Seth'in onu durduracağı korkusuyla ön kapıdan çıktı. Ona mâni olamadığındaysa genç kadının bütün vücudu ıstırapla titredi.

Seth, Jane'in arkasından baktı, arabasına bindiği sırada omurgasının sert çizgisini, siyah elbisesinin alaycı bir hızla biloklerinde hareket etmesini izledi

Nasıl bir oyun oynuyordu? Sanki aralarındaki mesele çözülmüş gibi ayrılmak istememişti elbette.

Ellerini yanlarında yumruk yapıp açtı, sağ işaret parmağı merdivenlerden inip onu kollarına çekme dürtüsüyle seğiriyordu. Onu kucaklamak mı yoksa sarsmak için mi olduğunu bilmiyordu ama direndi. Bu kadın onu çok fazla etkiliyor, bir daha asla kaybetmemeye yemin ettiği kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu.

Genç adam sanki gemideymiş gibi bacaklarını yerleştirip taş gibi hareketsiz durarak arabanın sokakta gürültüyle ilerlemesini izledi.

"Seth?" Julianne arkasından yaklaştı.

İçgüdüsel olarak dönüp, sıcak öğlen havasına karşı ona kalkan oldu. Genç kadının dirseğinden tutarak kapıyı kapadı ve onu çalışma odasına yönlendirdi.

"Jane'in sesini duyduğumu sandım."

Sesindeki umudu duyunca göğsü sıkıştı.

Julianne, Jane'den hoşlanıyordu. Bundan kaçış yoktu. "Evet, buradaydı. Gitti."

Kardeşinin suratı asıldı. "Ah, anlıyorum." Julianne kanepeye oturdu. Bir çıkıntı, güven arıyormuş gibi kolçakta gezindi. "O halde beni görmek istemedi."

"Konuşacak meselelerimiz vardı."

Kaşları çatıldı. "Konuşacak neyiniz olabilir ki? Ondan fazla hoşlanmadığını sanıyordum."

Jane'in boyun eğen sıcaklığının anısıyla sarılıydı. Bu, Seth'i ipeksi teller gibi bağlayıp ona işkence ediyordu. Geceler boyunca ettiği gibi. Kimliğini öğrenmek hiçbir şeyi değiştirmemişti.

İki farklı kadına duyduğu açlık haftalardır kafasını karıştırmıştı. İkisine de sahip olma isteğiyle yanıp tutuşmuştu. Aynı kadın olduklarını öğrenmek tuhaf bir şekilde mantıklı geliyordu.

Gözlerini kapatarak kokusunu –elma ve köy havası kokusunu– alabildiğini hayal etti. Jane'e beslediği hisler hoşlanma ya da tiksintiden çok daha karmaşıktı.

"Julianne," diye başladı Seth dikkatli bir şekilde. Sormadan bile sorusunun cevabını biliyordu. "Jane'den hoşlanıyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı.

Başını iki yana sallayarak derin bir iç geçirdi ve eliyle yüzünü ovaladı. "Sanırım bunun yeterli olması gerekecek," diye mırıldandı.

Jane çocuğunu taşıdığını iddia etmişti. Ondan şüphelenme riskine giremezdi. Çocuğunun onsuz yetiştirilmesi riskine *giremezdi*. Kendi çocuğu. Bu ihtimal tahmin ettiğinden daha büyük bir önem taşıyordu. Baba olmak –kendisinin hiç sahip olmadığı türden bir baba–, doğru bir şey yapmak fırsatı tuhaf bir şekilde göğsünü sıkıştırıyordu. Bu his kendisini kandıran aciz kadını düşündüğünde hissettiği öfkeden daha güçlüydü.

"Eğer," kelimeler ağzından çıktığı anda geri dönüş olmayacağını bilerek yutkunmak için duraksadı. "Jane'le evlenseydim ne derdin?"

Kanepenin kenarına sıçrayarak, "Jane mi?" diye çığlık attı Julianne. Yanaklarında bir ışık parlıyor, kazadan önce nasıl göründüğünü ona hatırlatıyordu. Mutlu, tasasız. Önünde koca bir dünya olan bir kız. "Jane'le evlenmek mi istiyorsun?"

İstemek. Kelime genç adamın zihninde dolandı. Jane'i *istemenin* bununla hiçbir ilgisi yoktu. Zorunluluk ve hiç peşini bırakmayan, işleri yoluna koymaya mecbur eden şu melun vicdan ve sorumluluk hissi onu yönlendiriyordu.

Bir gün geçmiyordu ki altında hareket eden ve çitin üzerinden atlayan, çırpınan atı hissetmesin. Julianne'in sert toprağa düşmeden önce belinden kayan kollarının hissini de unutmuyordu.

Daha fazla pişmanlıkla yaşayamazdı.

"Evlenme mi teklif ettin? Kabul etti mi?" Julianne tekrar ileri fırladı. Kanepeden düşmeye tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu.

Kız kardeşinin canlı yüzüne bakınca, bu evliliğin en azından onu mutlu edeceğini anlayıp göğsündeki sıkıntıyı hafifletti. "Henüz değil."

"Ama evlenme teklifi etmek niyetindesin?"

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Evet."

Karısının asla yapmayacağı konusunda kendisine yemin ettiği şekillerde kendisini etkileyen bir kadınla evlenme fikrini kabul etmesi gerekecekti. Jane şehvetle dikkatini dağıtıyordu. Direnebilirdi. Şehvetini başka kadınlarla dindirebilirdi. Kalbinin etrafına ördüğü duvarları tehdit etmeyen kadınlarla.

On Sekizinci Bölüm

Jane eve döndüğünde hava kararmıştı. Hizmetkârların merdivenlerinden girip hızla odasına gitti. Sessizlik gürültülü, ezici, sis kadar yoğun bir şekilde basık geldi. Neredeyse hiç hizmetkâr yoktu, ev bir mezar kadar sessizdi. Olağandışı şekilde sessizdi. Jane bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu düşünmeden edemedi. Odasının verdiği güven hissiyle rahatladı… ta ki bakışları odadaki diğer kişilere konana kadar. Dahlia, Iris ve Bryony.

Bryony, Jane'in masasında oturuyor, açık bir çekmeceyi karıştırıp eski bir mektubu okuyordu. Jane odaya girdiği sırada bakışlarını kaldırdı. Julianne'in pek çok mektubundan birini tutarak, "Julianne kim?" diye sordu nazikçe.

Jane uzun adımlarla odada ilerleyip Bryony'nin parmaklarından mektubu aldı. "Onu alayım." Mektubu tekrar çekmecesine tıkarak kızlara baktı.

"Bütün gün neredeydin? Derslerimizi unuttun." Dahlia ellerini sıska kalçasına dayadı, gözleri suçlamayla yanıyordu.

Yatakta yattığı yerden, "Babam öfkeden deliye döndü," diye alay etti Iris. Çocuk ayağındaki ayakkabılarıyla daire çizdiği sırada sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı.

Jane, babalarının *neden* ona kızgın olduğunu bilip bilmediklerini anlayabilmek için ölçüp değerlendiren bir tavırla kızları dikkatli bir şekilde inceledi.

"Öyle mi?" diye sordu hissetmediği bir yumuşaklıkla.

"Gerçekten. Korkunç bir şey yapmış olmalısın. Annem ağlıyordu. Bizi bütün gün ihmal ettiler."

Tozpembe renkli fırfırlar yumağı içinde ayağa kalkarak, "Her zamanki gibi," diye araya girdi Iris. "Oturma odasındalar." Gözleri hınzırca parlıyordu. "Eve döndüğünü duymaktan mutlu olacaklarını biliyorum."

Jane onu durduramayacağını ve Iris onlara geldiğini haber vermeden önce çantasını hazırlayıp kaçamayacağını bilerek odadan hızla uzaklaşmasını üzüntüyle izledi.

Bütün içgüdüleri ona kaçmasını, saklanmasını söylerken kendisini Iris'in peşinden gitmeye zorladı. Omuzlarını dikip ellerini arkasında kenetledi.

Iris'ten birkaç dakika sonra oturma odasına girdi. Celladın ilmiğine yaklaşan bir mahkûm gibi hissediyordu. Açık balkon kapılarından serin bir akşam rüzgârı esiyor, kızarmış yanaklarını serinletiyordu.

Yanıp kaşınan gözlerini kırptı. Gözlerinin arkasında yanan yaşlar olduğunu keşfedince dehşete düştü. *Yaşlar.* Hem bu Desmond'la yüzleşmek zorunda olduğu için değildi. Hayır, yanan gözleri daha çok Seth'in bugünkü ifadesiyle alakalıydı. O bakışı daha önce, çok uzun zaman önce görmüştü. Madeline buz gibi,

kendinden emin, memnun bir gülümsemeyle onu izlerken, yanı
düzine uşak onu evden dışarı çıkardıklarında.

Söyle onu, Maddie. Benimle evleneceğini söyle!

Boğuk çığlığı hâlâ ruhunu yakıyordu. Jane hiçbir şey söylememiş, sadece can acıtan bir sessizlikle izlemişti. İncindiğini görmeyi hiçbir zaman istememişti. Ne o zaman ne de şimdi. Seth'i kendisi için ne kadar çok istemiş olsa da mutlu olmasını da o kadar istemişti; bu Madeline'le evlenmesi anlamına gelse bile böyleydi. Kız kardeşinin ihanetini anladığı andaki yüz ifadesi aklından hiç çıkmıyordu. Peşini bırakmamıştı ve tekrar onun karşısına çıkmıştı. Bugün. Fakat bu defa onu görmesinin nedeni kendisiydi.

Seth'in onun hakkında en kötüsünü düşünmesine ve onu tuzağa düşürmek için plan yaptığına, kız kardeşi kadar çıkarcı ve sosyal açıdan hırslı olduğunu düşünmesine dayanamıyordu.

Sanki onu bulmak için şehri köşe bucak aramış gibi eliyle Jane'i işaret ederek, "Gördünüz mü? Geldi," diye çığlık attı Iris.

Desmond'ın başı onun bulunduğu yere çevrildi. "Bizi yalnız bırak, Iris."

"Ama bab..."

"Şimdi!" diye gürledi Desmond.

Jane durduğu yerde sıçradı, birbirine kenetlenmiş elleri daha çok sıkıldı. Bryony dönüp gürültülü bir hıçkırıkla odadan çıktı.

Desmond tükürürcesine, "Demek küçük fahişe dönmüş," derken dudakları yamuk dişlerinin üzerinde geriye kıvrıldı.

İrkildi. Berthe şüphelerini dile getirme konusunda hiç vakit kaybetmemişti.

"Otur." Chloris'in oturduğu kanepeyi gösterdi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Jane, Chloris'in yanına oturmak istemeyerek temkinli bir şekilde kanepeye baktı.

"Haydi, Jane. Ürkek olma. Belli ki içinde daha maceraperest bir insan var." Ateşli bakışları onu taradı. "Keşke bilseydim," diye mırıldandı.

Bariz yorumu üzerinde Jane'in yüzü kızardı.

Chloris yüzünün haşin hatları gerilerek kaskatı kesildi.

"Doğru mu?" diye sordu Chloris. "Hamile misin?"

"Sanırım öyle. Evet."

Desmond küfredip döndü, balkona doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Pekâlâ," diye söze başladı Chloris, sesi tüyler ürpertici şekilde sakindi. "Başımıza bir skandal daha açmana şaşırmadım."

Bu yoruma boş vermeyerek, "Bu ailenin üzerine asla bir skandal getirmedim," diye inkâr etti Jane. Eteği olan her canlının peşine düşen Marcus'tu. Ağzına ekşi bir tat geldi.

Chloris iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Eh, sen de uygun bir eş olsaydın Marcus'un başka bir yere bakmasına gerek kalmazdı."

Desmond hışımla içeri girdi. "Kim?" diye sordu. Sesi paslı bir bıçak gibi içini sıyırdı.

Chloris iç geçirerek eteğindeki hayali bir kırışıklığı düzeltti. "Bu önemli mi, Desmond? Sanırım asıl soru şimdi ne yapacağımız."

Desmond kara bakışlarıyla Jane'e dalıp gitti. Jane, karısının söylediği bir tek kelimeyi duymadığından güçlü bir şekilde şüphe duyuyordu.

"Kim?" dedi Desmond tekrar o konuya dönerek.

"Galiba Jane'i taşraya göndermeliyiz." Chloris kaşları kat kat kırışarak kocasına imalı bir şekilde gözlerini dikti. "Kimse bu konu üzerine düşünmez. Ne de olsa yasta."

Desmond karısına bakmadan en sonunda, "Ya bebek geldiğinde?" dedi. "O zaman ne olacak?"

Jane'in bakışları Desmond ile Chloris arasında gidip geldi. Kendisinin ve doğmamış çocuğunun kaderi hakkında, sanki o odada değilmiş, hiçbir söz hakk yokmuş gibi tartışmalarını şaşkınlıkla izlemişti.

"Bebeği terk edilmiş çocukların bulunduğu bir eve gönderebiliriz. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Omurgasından aşağı buz gibi bir soğukluk yayılıp, onu ürpertti. Jane kanepenin koluna sımsıkı yapışıp ayağa kalktı. "Hayır," dedi. "Çocuğumu vermeyeceğim."

İçinden öfke yayılıyor, soğuğu kovalayıp onu canlandırıcı bir sıcaklıkla dolduruyordu. Taşıdığı çocuk hakkındaki hislerini düşünmek için çok az zamanı olmuştu. Bu gerçeği henüz kabullenmeye başlamıştı. Bu onun çocuğuydu. Onun ve Seth'in. Kimse bu çocuğu ondan alamayacaktı. Jane nefes aldığı sürece kimse çocuğunu alamazdı.

"Hayır mı?" dedi Chloris. Yüzünün keskin hatları inanmazlıkla gerildi. Jane'in reddetmesini doğrulamasını istermiş gibi kocasına baktı.

"Kim o?" diye bağırdı Desmond. Yavaş yavaş üzerine yürüdüğü sırada yüzü kırmızı ve morun çeşitli tonlarına giriyordu.

"Kim?" Ellerini Jane'in kollarına kenetledi. "İsmini öğreneceğim." Gerçeği sarsarak alabilecekmiş gibi onu salladı.

Chloris öfke ve başka bir duygu daha taşıyan bir sesle "Desmond," dedi tıslarcasına. Alnında bir damar şişerek Jane'i tartaklamaya devam ettiği sırada Desmond'ın hiç kulak vermediği bir duygu.

"Bırak beni," dedi Jane.

Parmakları iyice batıp canını acıttı. "İsmini öğreneceğim."

Desmond'un onu tutuşunun verdiği acı genç kadını ateşledi, kavrulan ruhuna lav misali dökülerek vücuduna bir cesaret gücü verdi. Burunları neredeyse birbirine değerken yüzüne doğru tıslayarak, "Asla," dedi Jane.

Desmond'ın göz bebekleri büyüdü; kara, ruhsuz bakışı kendisini dövmek istediğinden emin olana kadar onu delip geçti. Boğazı kalınlaştı ama çenesini zorla daha yukarı kaldırdı, artık boyun eğmeyecekti.

"Bırak onu."

Jane'in bakışları kapıya döndü, Seth'in eşikte durduğunu görünce soluğu kesildi. Kalbi küt küt atmaya başladı ve boğazındaki yumru onu boğarcasına büyüdü.

Seth bütün görkemiyle kapıda belirdi. Bütün enerjiyi kendine çekiyormuş gibi görünüyordu. Desmond, Jane'i bıraktı ve genç kadın dengesini yitirerek kanepeye düştü. Seth onu izledi, kare çenesi sımsıkı kenetliydi, bakışlarını okumak olanaksızdı, yanağından aşağıya inen yara kızarmış yüzünde daha belirgin görünüyordu. Hiç bu kadar tehditkâr ya da güzel görünmemişti.

Seth, "Eğer o kadar bilmek istiyorsan," dedi ağır ağır. Eldivenleri çıkarıp ceketinin cebine koyarken soğukkanlıydı. "Sana söylemekten mutluluk duyarım."

Jane başını iki yana salladı, dudakları sessiz bir nefesle aralandı.

Barclay birden gelerek, "St. Claire Kontu," diye söze katıldı. Seth'in yanından geçmeye çalıştığı sırada hem bitkin hem de sinirli görünüyordu. "Affedersiniz, Bay Billings. Misafirimiz kendilerini takdim etme konusunda ısrar ettiler."

Uşağa seslendiği sırada Desmond'ın kara bakışları Seth'ten hiç ayrılmadı. "Bizi yalnız bırak."

Barclay gitti. Kapı bir klik sesiyle kapandı, ses odadaki ani sessizlikle uyumsuzdu. Kimseden tek bir ses çıkmıyordu.

Desmond ve Seth birbirlerine sessizlik içinde baktılar. Seth'in çenesinde bir kas çılgınca oynuyordu. Jane'in fazlasıyla sıkışmış göğsünde kalbinin atması kadar çılgınca.

Dilinin ucunda kelimeler yanıyordu.

Burada ne yapıyorsun?

Neden geldin?

Fakat hiç ses çıkmadı. Sadece gözlerini dikip baktı, izledi, bekledi. Kanı boynundaki damarlarda çılgınca dolaşıyordu. Jane elini oraya götürüp çılgın tempoyu durdurabilirmiş gibi sıcak tenine bastırdı.

İlk konuşan Chloris'ti. Boğazını temizleyerek sahte bir neşeyle selamladı. "Lord St. Claire. Bizi ziyaret etmeniz ne hoş."

Seth bakışlarını çevirdi ve yakıcı bir yoğunluktaki bakışı, genç kadının nefesini göğsünde hapsederek onu olduğu yere çiviledi. "Jane'i almaya geldim."

Jane'i almak. Jane'in tüyleri diken diken oldu. O alınacak bir paket değildi. Çenesini kaldırdı. Seth bu hareketi kaçırmadı. Gözleri kararttı, göz bebeklerinden ateş çıkıyordu. Dudaklarının köşesi bir gülümsemeye benzeyerek kıvrıldı. "Öyle değil mi, Jane?"

Chloris onu cevap vermekten kurtardı. "Gerçekten mi?" Aynı anda Jane'in elini kavrayıp bir avuç dolusu muslin kumaşını tutarak kalktı. Soğuk parmakları Jane'in bileğine sarılıp onu Desmond'dan çekti. "Siz beyefendileri yalnız bırakacağız. Haydi, gel Jane."

Jane kalmaya kararlı bir şekilde kolunu çekip ondan kurtuldu.

"Jane," dedi Seth. Derin ve etkileyici sesi ruhunun derinliklerinde bir yeri okşadı. Jane bunu yapmanın önemini kavrayıp görünmez bir iple çekilmiş gibi yanına gitti. Artık kaçmayacaktı. Ne ondan ne de kendisinden.

Ne olursa olsun onlar birbirine bağlıydılar. Bahçedeki geceden önce bile. Bunu şimdi görüyordu. Şimdi anlıyordu. Seth asla onu terk etmemişti, içine işlemişti.

Jane yanında durup titremesini durdurmaya çalışarak avuçlarını iki yanına bastırdı. Seth elini onun sırtına götürdü ve Jane bu temasla sıçradı. Parmaklarının tüy hafifliğindeki dokunuşu onu giysisinin üzerinden yakıp Jane'e okşamalarında bulduğu ateşi hatırlattı.

Desmond düşüncelerini bölerek, "Bebeğin babası o," dedi nefes alamıyormuş gibi sert ve boğuk bir sesle. Kıpkırmızı yüzünden tek kaybettiği şeyin nefesi olmadığı anlaşılıyordu. Ağzından öfkeli sözler döküldü. "Eteklerinin altına girmesine izin verdiğin kişi o."

Chloris, başını iki yana salladığı sırada parmaklarının arasından hafif bir çığlık duyuldu.

Seth'in dudakları gerildi. Yanağında bir kas oynayıp yarasının canlıymış, nefes alıyormuş gibi, sıçramasına neden oldu. Yara Seth'in yüzünde kıvrılan bir yılan gibiydi. Gözlerindeki ifade değişip dipsiz bir mağara gibi karanlık bir şekilde parladı.

"Dikkat et, Billings," diye uyardı onu. Kelimeleri ağır havaya bir taş gibi düştü. "Bu iş kolay ya da zor olabilir. Her iki şekilde de Jane benimle gelecek."

Jane'in kanı kulaklarında o kadar gürültülüyle akıyordu ki odadakilerin de bunu duyabileceklerinden emindi.

Desmond, "Bekle, geliyor," deyip incecik parmağını yan tarafına uzatarak, "Jane, gel," diye buyurdu. Sanki Jane'e emirler verilecek bir köpekmiş gibi davranıyordu.

Karanlık bir öfke Jane'in içini sardı. Bütün hayatı boyunca diğerlerinin beklentilerine, isteklerine göre yaşamıştı. Bu ona ne sağlamıştı? Kendisine hiç değer vermeyen bir anne baba mı? Sadakatsiz bir koca mı? Hakkını yiyen akrabalar mı? Başını hafifçe salladı. Bu kadarı yeterdi.

Burun deliklerinden nefes alarak havayı iyice ciğerlerine çekti. Seth'le geçirdiği bir gece onun tek zevki olmuştu. Bunun için bir zerre pişmanlık duymayacaktı. Zihni ona çok utanması gerektiğini söylerken bile kalbi bunu yapamıyordu.

Artık başkalarının istediklerini yapmayacaktı, kendini en sona atmayı bırakmıştı. Önce kendini düşünseydi belki ona karşı olan hislerini Seth'e yıllar önce söylerdi. Madeline pençelerini ona geçirmeden önce. Seth denize açılmadan önce. Marcus'la evlenmeden, aşk ve sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşama hayallerini öldürmeden önce.

Başını iki yana sallayarak *keşke*leri zihninden uzaklaştırdı. O yol sadece deliliğe giderdi.

Kendi başına ayakta durmak ve kendisi için yaşamaya başlamak zorunda bırakılarak Seth'in yanından uzaklaşıp Desmond'a yaklaştı.

Kollarını bir hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde göğsüne kavuşturup, "Gelmeyeceğim," dedi.

Desmond yaklaştı. Jane yine de büzülüp kaçmadı. Kırpıştırmadığı cam gibi gözleriyle önünde durduğunda bile.

"Jane," dedi Desmond. Sesi uyarırcasına alçak, tehdikârca çıkıyordu. "Pişman olacağın bir şey yapma. "Söyle buna," şeytani bakışları Seth'i kesti, "söyle St. Claire'e, onunla hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Tek pişmanlığım bu çatı altında bir gece daha kalmak olur."

Desmond'ın gözleri çaresiz bir öfkeyle parladı ve Jane'in kolunu yakaladı. Jane yüzünü buruşturmamayı başardı.

"Onu duydun," diye araya girdi Seth. "Bırak onu."

Chloris kocasının kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu anlamış olmalıydı. "Tanrı aşkına, Desmond, bırak onu," dedi tıslarcasına.

Desmond başını vahşi bir inkârla iki yana salladı.

"Karını dinlemeni tavsiye ederim," dedi Seth. Vücudu gerginlikle uğuldarken yanına geldiği sırada, sesindeki sertlik Jane'in yıpranmış sinirlerine dokundu.

Desmond tek kelime duymamış gibi parmaklarını iyice Jane'in koluna batırdı. "Fahişe," dedi tıslayarak, "bu..."

Seth, Jane'in yanından fırladı. Yumruğu Desmond'ın yüzüyle bulanık bir hareketle buluştu. Desmond gürültüyle halının üzerine çöktü, sıska bacakları önünde uzanıyordu.

Gözleri yuvalarından fırlayarak burnunu tuttu. Yerde sere serpe uzanırken parmaklarının arasından da düzenli bir şekilde kan damlıyordu. Chloris çığlık atıp kocasının yanına çömeldi.

"Bitti," dedi Seth. "Anlıyor musun?"

Desmond ses çıkarmadan başıyla onayladı. Sersemlemiş ifadesi Jane'e gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettirdi.

Chloris homurdanarak onu ayağa kaldırdı. Gözlerini Seth'e dikerek, "Seni hayvan! Al onu. Al onu ve git," diye haykırdı. Desmond'ı yanına çektiği sırada gözleri Jane'i nefretle süzüyordu. "İsabet oldu!"

Seth, Chloris'in aşırı duygusallığından etkilenmeyerek tekli, pelüş bir koltuğa oturdu. Sarsak hareketlerle odadan çekilmelerini izlediği sırada parmaklarıyla koltuğun kolçağına hafif hafif vuruyordu.

Jane titreyen ellerini eteklerinin katlarının içine gömdü, bu gerginlik onu kabul edeceğinden daha fazla tatmin etmişti.

"Sevimli bir aile," diye mırıldandı Seth.

Jane, "Benim ailem değiller," diye düzeltti aceleyle. Ardından gerçek ailesinin sadece birazcık daha iyi olduğunu fark ederek kızardı.

"Galiba onları ailem olarak kabul etme konusunda pek acele etmeyeceğim."

Jane omuzlarını geriye çekerek Seth'e baktı, vücudundan yayılan gerginlik dalgalarına rağmen ayağını dizinin üzerine koymuş, rahat bir duruş sergiliyordu.

"Neden geldin?"

"Beni duymadın mı? Oldukça açık olduğumu sanıyorum." Ona baktığı sırada gözleri ısındı. O kehribar ateş geri dönmüş, göz bebeklerini aydınlatıyordu. "Senin için geldim."

"Evet, seni duydum," dedi Jane hızlı bir şekilde. Yüzündeki sıcaklık artıp, kulaklarının ucuna kadar kızardı. "Ben... ben..."

"Evime daldın," diye araya girdi Seth. Ayağa kalkıp etkileyici boyuyla ona yavaş, ölçülü adımlarla yaklaştı. "Sonra çocuğumu taşıdığını söyledin." Tam önünde durdu, göğsünün ve omuzlarının genişliği Jane'in görüş alanını dolduruyordu. "Bunun benim son görüşün olduğunu mu düşünmüştün?"

"Durumumu... itiraf etmenin ötesinde fazla bir şey düşünmemiştim."

Seth topuklarının üzerinde geri sallandı, gözlerini kıstı. "İşin bu noktaya geleceğini bilmen gerekirdi."

Jane ona gerçeği söylerse ne olacağını düşündüğünden emin olmayarak başını salladı. Zaten artık bunun önemi olup olmadığından da emin değildi.

"Ama ne de olsa," diye devam etti Seth, bakışlarıyla Jane'in teninde karıncalanma yaratarak. "Seni tanıdığımı söyleyemem." Seth bir adım daha yaklaştı ve nefesleri birbirine karıştı. "Değil mi?"

Gözlerini içine işleyen bakışlarından kaçırıp, "Bir zamanlar tanıyordun," diye mırıldandı Jane. Başka tarafa bakmasa bu bakışlarından her şey belli olurdu. Jane'in kalbindeki gölgeler, zihninin karanlık köşeleri, yıllar önce fırsatı varken hislerini itiraf etmediği için onu yiyip bitiren, ruhunda yaşayan derin pişmanlığı.

Jane, genç adamın dudaklarına baktı, geceler boyu onu uyanık tutan o dudaklara. Üst köşesini işaretleyen yarayı okşama isteğiyle parmakları sızladı.

O kadar çok değişmediğini –en azından ona karşı beslediği budalaca takıntısının değişmediğini– itiraf etme dürtüsü göğsünde için için yanıyordu.

Bir parmağını umut verici bir okşamayla yüzünün yanından indirirken, "Evet," dedi Seth düşünceli bir şekilde. Jane dokunuşuyla acı çekerek gözlerini kapadı. Seth, Jane'in alt dudağına koyup gezdirdi, başparmağının sert yüzeyi bir sıcaklığı hassaslaşmış teninde yavaş bir şekilde sürüklüyordu. "Ama artık o kız değilsin, değil mi?" Bunu dedikten sonra elini indirdi ve yüzüne tokat atmış gibi aniden geri çekildi.

"Ve sen de o çocuk değilsin," diye yanıt verdi Jane, dudaklarının okşanan yerleri karıncalanmıştı.

Zalimce bakışı Jane'i sinirlendirdi. Tanıdığı o çocuk kadınlarla asla oynamazdı. Asla birini baştan çıkarıp nefes almadan diğerine geçmezdi. *Her ikisinin* de kendisi olması önemli değildi. Bu yine de onun bir hovarda, tek bir kadına derin hisler besleyemeyecek biri olduğunu gösteriyordu. Merhum kocasından çok da farklı olmayan bir erkek olduğunu fark etti. Sevmekten aciz ya da en azından onu sevmekten.

Ama ne de olsa Jane artık yoktu. Seth'in tanıdığı Jane. Bir zamanlar olduğu kız. Eğlenip güldükleri günlerin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. O gün dışında. O gün hâlâ peşini bırakmıyor, bir rüyanın bulanıklığıyla onunla alay ediyordu. O öğleden sonra diğerlerinden farksızdı. Madeline'e âşık olmadan öncekiler gibi.

Az raslanır güneşin altında yüzüyorlar, suyun içinde birbirlerine su sıçratıp boğuşuyorlardı. O şeyi yaşayana kadar böyleydi. Karanlık bir gökyüzündeki bir parıltı. O an birden gelmişti ve durmuşlar, onun daha önce orada olmadığını aniden fark ederek donakalmışlardı.

Yüzüne, kaslı ve çıplak tenine yapışan su damlalarını hatırlayabiliyordu. Kasları teninin altında oynuyordu. Genç adamın geriye yatırdığı saçları güneşin altında kara kara parlıyor, genç kadının parmaklarını çağırıyordu. Seth o esnada ona bakmıştı. Gerçekten hissederek bakmıştı.

Şaşkınlıkla birbirlerine dolanmış haldelerken, Jane'in bütün hücreleri Seth'in arayı kapayıp buna bir son vermesi –ya da daha doğrusu başlatması– için çığlık atmıştı. Seth bunun yerine ondan ayrılmış ve uygunsuz hiçbir şey olmamış gibi onu ıslatarak birkaç kulaç geriye gitmişti.

Bu anı hiç aklından çıkmamıştı. Yıllar boyunca bunu birçok defa düşünmüş, ona biraz yaklaşsaydı Seth'in ne yapacağını merak etmişti. Kalbini düşen elma ağacı çiçeklerinin altında yine Madeline'e mi verirdi? Yoksa sevgisini kazanan Jane mi olurdu?

Haşin bir sesle, "Hayır," diye ona katıldı. "O çocuk değilim. İkimiz de eskisi gibi değiliz."

Jane dönüp pencereye gitmeden önce başıyla sertçe onayladı. Seth de peşinden geldi, iri bedeninin sıcaklığı sırtına çarpıyordu. Orada olduğunu hissetmiyormuş gibi yapmaya çalışarak camın üzerinde görünmez küçük bir daire çizdi.

Doğru, birlikte büyüdüğü Seth ona şefkatle davranırdı, sırları konusunda ona güvenir, hayallerini paylaşırdı. Arkasındaki sert adamsa bunları asla yapmazdı. Bunu aklından çıkarmayacaktı.

"Görünen o ki yeniden tanışacağız." Kısık sesiyle genç kadının omurgasını ürpertti. "Belgeleri ayarlayacağım. Yine büyük bir düğün isteyeceğini sanmıyorum..."

Kendisinin bile zorlukla duyabildiği yavaş bir sesle, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. "Gerçekten evlenmek *istediğini* sanmıyorum..."

Jane, Seth'in arkasında iç geçirdiğini hissetti. "Çocuğumu taşıyorsun. Vârisimi."

Midesi kasıldı. Onu yönlendiren onur duygusu için müteşekkir olmalıydı ama sadece içini kemiren bir kasvet hissediyordu. Çocuk için evleneceklerdi. Yüzünü buruşturdu. Sevginin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir zaman olmayacaktı.

Jane dönerek genç adama baktı ve bakışındaki korkunç kararlılıkla kalbi sıkıştı. En kötü ihtimalle, sessiz suçlamasıyla yaşayacaktı. En iyi ihtimalleyse kayıtsızlığıyla.

"Çocuk sebebiyle evleneceğiz," dedi genç kadın ona katılarak. Parmakları karnına, içinde gizlenen hayata gitti. "Daha iyi bir neden düşünemiyorum."

"Yanlış şeyler düşünme, Jane. Bizimkisi mantık evliliği olacak. Bundan daha fazla şey çıkarmaya çalışma. Sevgi bekleme."

Sevgi bekleme. Uyuşmuş bir halde başıyla onayladı.

"Sadece tek bir şey istiyorum."

Jane kendisini gülümsemeye zorladı, bu çabadan dolayı yüzünün parçalanmayacağını umarak, "Elbette," dedi.

"Eğer bana bir şey olursa kız kardeşime bakmanı istiyorum."

Seth'in gözleri ruhuna ulaşana kadar Jane'i delip geçti. "Bana söz ver, sana inanacağım." Bakışları omuzunun üzerindeki bir yere kaydı. "Onu en azından bu konuda hayal kırıklığına uğratmadığımı bileceğim."

"Elbette," diye kabul etti. "Sormana bile gerek yok."

Seth'in bakışları hızla ona çevrildi. "Ayrıca ismimi taşıya-
caksın." Başını eğip gözlerini aynı seviyede tuttu. Arasında altın
sarısı çizgiler olan bir tutam kahverengi saç alnına düştü. Jane
uzanıp bunu geriye itmemek için kendisine engel olmak zorunda
kaldı. "Daha fazla şey isteme."

Jane yüzünü buruşturup Seth'in kalbini parçalayan kelimeleri
karşısında gözlerine bakmaya devam etmeye çalıştı. "Anlıyorum."

Seth başıyla onaylamadan önce uzun bir süre boyunca ona
baktı, yanıtından tatmin olmuş görünüyordu. "Sanırım evlilik
yeminlerimizi etmeden önce konutuma taşınman yakışık almaz."
Genç adamın dudakları alayla kıvrıldı. "Fakat burada da kala-
mazsın. Annen ve baban Londra'da mı?"

Jane, Eldermont Dükü'nün pek çok evinden birisinde daimi
olarak yaşamalarına rağmen, annesi ile babasını son gördüğü
zamanı hatırlayamıyordu. Madeline'in kocası tarafından verilen
harçlığı harcamakla fazla meşgul olduklarından onun hayatlarına
sokulmasını hoş karşılamazlardı. "Seninle geleceğim."

Çenesini inatçı bir şekilde kaldırmasını izledi. Tartışmaya
hazır görünüyordu ama ardından başını iki yana salladı. "Pekâlâ.
Eşyalarını toplarken burada bekleyeceğim."

"Uzun sürmez."

Jane hızla merdivenlerden çıkarken kimseyi görmedi. Odasına
girdiğinde acele etti ve konacak çok az şeyi olduğunu fark ederek
bir valiz hazırladı. Altı yıl geçmişti ama sahip olduğu pek az şey
vardı. Düşünceler zihninde hızla dönerken bu çatının altında ge-
çirdiği zaman için bir şeyler, herhangi bir şey hissetmeyi umarak
odaya son bir defa baktı. Yalnızlıkla harcanan yıllar için derin bir
mutsuzluk hissi dışında hiçbir şey kalbini hareketlendirmedi.

Gitmeye hevesli bir şekilde hızla aşağı kata, Seth'in yanına
indi.

Gelecekte onu her ne bekliyorsa şimdi terk ettiğinden daha
iyi olmak zorundaydı. Seth, Jane'e genç bir kızken hissettiklerine
çok yakın hisleri onda uyandırıyor olabilirdi. Bunlar kendisini
onunla asla paylaşmayacağına –ona asla dokunmayacağına–
yemin etmiş bir adamla evlenecek bir kadın olarak hissetmeye
hakkının olmadığı hislerdi.

Ama bunun üstesinden gelecekti. Zamanla. Gelmek zo-
rundaydı. Artık saf bir kız değildi. Seth onu asla sevmeyecekti.
Sevebileceğine inanacak cesareti yoktu.

"Hazır mısın?" diye sordu Seth. Yüzü taş gibi duygusuz,
dudağı sert ve ciddi bir şekilde, onu merdivenlerin altında bek-
liyordu. Her daim korkunç savaşçı.

"Evet," diye mırıldandı genç kadın.

Bekleyen arabaya doğru basamaklardan inerken burayı ge-
ride bırakarak yalnızlığını da arkasında bırakıp bırakmayacağını
merak etti ve üzerine akşam karanlığı çökmüş eve omuzunun
üzerinden bakma riskine girdi.

"Jane."

Jane döndü. Seth elini uzattı ve elini tutan sıcak eli hissetti-
ğinde kalbi haince çarpmaya başladı.

Arabaya bindiklerinde Jane parmaklarını çekerek genç
adamınkilerden ayırdı. Sıcaklığı kaybedince hem bir rahatlama
hem de bir pişmanlık hissetti. Arkasına yaslandı. Araba kapısı-
nın kapanırken çıkardığı ses zihninde büyük demir bir kapının
madeni sesi gibi yankılandı.

Pencereden dışarı bakarken hareket etmeye başladılar ve Seth'in eşi olarak geleceğin ona ıstırap mı yoksa kurtuluş mu sağlayacağını merak etmeden duramadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Seth, kız kardeşinin karısını kucaklayıp karı koca ilan edildikleri anda kendisinin gösterdiğinden çok daha büyük bir coşkuyla Jane'i öpmesini seyrederken göğsü tuhaf bir şekilde sıkıştı.

Seth'in elinde Jane'i sadece bir kez öpmek gelmişti. Bundan fazlasını verecek güveni yoktu. Evliliklerinin kurallarını kendisi koymuştu. Daha ilk günde çöküp kendisini güçsüz göstermeyecekti. Jane onu kontrol etmeyecekti. Seth ona olan arzusuyla kendisini köle etmesine izin vermeyecekti.

Jane, Julianne'in omuzunun üzerinden Seth'le göz göze geldi. Jane bakışlarını hemen kaçırdı ama Seth bakışlarında ne görmüş olabileceğini merak etti. Kandırıp kapana kıstırdığı kocayı mı? Ne kadar denerse denesin, önceki kadar hınçlanamıyordu. Jane tüm bunları Billings'ten kaçmak için yaptıysa ona kızamazdı. Jane'i o pislikten uzaklaştırdığı için memnundu.

Büyük bir kilise düğünü yapmamışlardı. Sadece bir salon töreniydi. Çiçek yoktu. Mum yoktu. Aile fertleri ve arkadaşlarla dolu sıralar yoktu.

Seth'in gözleri ona kaydı. Jane odaya girdiği anda hâlâ siyah giydiğini görüp başka bir erkek için yas tutan bir kadınla evlenecek olmasına mantıksız bir şekilde sinirlendi. Tiksintiyle yüzünü buruşturmuştu. Ona siyah dışında bir şey almayı düşünmediği için, onu hiç düşünmediği, sadece normalde seçmeyeceği bir kadınla evlenmeye zorlanmasındaki adaletsizlik hissini düşündüğü için kendine lanet okudu.

Seth bir gözünü kız kardeşiyle sohbet eden Jane'den ayırmadan iç geçirmemek için kendini tutup papazla eşinin iyi dileklerini kabul etti.

Açık teras kapılarından sabah güneşi akıyor, bağlı oldukları topuzun içinde kahverengi saçlarını güzel bir şekilde parlatıyordu.

Kız kardeşi mutlu görünüyordu. Kalbindeki ağırlık hafifleyip daha rahat nefes almasına izin verdi. En azından giriştiği işi başarmıştı. Hiçbir şey için olmasa da Jane'e Julianne konusunda güveniyordu. O bir Spencer olsa bile. Jane'in ailesini aniden hatırlayıp nahoş yüzlerinin belirdiğini görmeyi beklercesine odaya baktı.

Shillington ve Derring Düşesleri ona bakıyorlardı. Leydi Derring'in açık renk saçlarının tam zıttı olan kara gözleri üzerinde geziniyordu. Gözleri samimi, dürüst ve tehditkâr bakıyordu.

Leydi Shillington biraz daha tedbirliydi, onu yan gözle, kuşkulu bakışlarla inceliyordu.

Karısının yanına gitti. Kısık bir sesle, "Ailen törene katılamadı mı?" diye sordu.

Jane derince iç geçirdi ve göğsü korsesinin içinde yükselip Seth'in dikkatini kaşlarını çattıracak şekilde çekti. Onun vücut hatlarını fark etmek, ellerindeki dolgunluklarını –tatlarını– hatırlamak istemiyordu. Büyüsüne tekrar kapılmayacaktı. Buna izin veremezdi.

Jane hafifçe gülümseyerek, "Onları davet etmedim," dedi.

Seth, "Umarım bunu benim için yapmadın," diye mırıldanmadan önce onu uzun bir süre inceledi.

Jane'in kırılgan gülümsemesi kayboldu. "Böyle olmasını istedim," diye yanıtladı sakin bir sesle.

Seth kalbinde bir hareketlenme hissetti. Belki de rahatlamaydı. Jane onu nedeni her ne olursa olsun kendisini yıllar önce aşağılamış insanlara katlanmaya mecbur etmemişti. Jane'i artık onlarla aynı kefeye koymadığını fark etti. Ne olursa olsun artık onlardan biri değildi. Artık bir Spencer değildi. Onundu. Bir sahiplenme hissi yaz yıldırımları gibi içinde çaktı. *Onun*. Jane'in bu tarz hisleri ortaya çıkaracağını kim düşünebilirdi ki?

İçindeki buzlar tamamen erimeden önce döndü ve bekleyen uşağa sordu. "Yemek odasına geçmeye hazır mıyız?"

"Evet, Lordum. Düğün yemeği hazır."

"Çok iyi." Eşinin bakışlarından kaçınarak ona kolunu uzattı. Kalbinin daha güçlü atmasına, kanının daha hızlı pompalanmasına neden olmasına rağmen kendine Jane'in öz iradesiyle seçmediğini hatırlatıp o parlak gözlerin derinliklerinde dolanan şeyin çekimine karşı direndi.

Jane'in parmakları düşen bir yaprak gibi hafifçe koluna kondu. Küçük davetli grubunu birlikte salona, Julianne'in vermekte ısrar ettiği düğün yemeğine götürdüler. Seth geleneksel bir kurlaşmayla

oluşmuş mutlu bir evlilikleri varmış gibi yapmak için bir neden göremese de yumuşadı. Bir düğün yemeği kız kardeşini mutlu etmeye yetecek kadar basit bir şeydi.

Julianne ve Shillington Düşesi konuşmanın bütünüyle kesilmemesini sağlayarak hareketli bir şekilde muhabbete devam etti. Gelin ve damadın kasvetli sessizliklerini düşününce bu kolay bir görev değildi.

Soğuk tavırlı ve ağırbaşlı Derring Düşesi kendisini yemeğine verip Seth'in bir hanımefendide hiç görmediği türden doymak bilmez bir iştahla beslendi. Buz gibi tavırlarındaki tek doğallık buydu. Esrarengiz kara bakışlarıyla ona bakmak için ara sıra duruyordu. Seth de korkusuz bir şekilde karşılık veriyordu.

Bardağını havaya kaldırdığı sırada kara gözlerini ona dikerek, "Lord ve Leydi St. Claire'e," dedi hanımefendi. "Lord ekselansları ne kadar değerli bir karısı olduğunu bilsin."

Çatal bıçağını bırakıp ellerini masanın altına sokarak, "Astrid," diye fısıldadı Jane.

Shillington Düşesi de içtenlikle kadehini kaldırdı.

Seth bir süre tamamen hareketsiz bir şekilde oturdu, ardından başını şiddetli bir kahkaha atmak için geriye yatırdı. Elleri sandalyesinin kollarını tutarken misafirlerini inceledi.

Peder ve karısı rahatsız bir şekilde birbirlerine baktı. Belli ki bu tek taraflı kadeh kaldırmada isteğine katılmak konusunda kararsızdılar.

Jane'in yanakları kızardı.

Arkadaşları kadehlerini havada tutup yakıcı bakışlarıyla ona bakarak, kadehini kaldırmazsa sanki Seth'in kalbini sökecekmişçesine şekilde beklediler. Seth yavaş dairelerle bardağının

kenarlarıyla oynadı. Jane gözlerinin önüne bir gölge düşerken parmaklarının hareketini izledi.

Seth omuz silkerek kadehini şerefe kaldırdı.

Jane'in yanakları al al oldu. Seth ona kadeh kaldırırken kendi bardağından çok uzak bir şekilde ellerini masanın altında tuttu.

Yemeğin sonuna yaklaştıklarında, Knightly yanına geldi. "Her şey hazır. Akşam vakti oraya varmak istiyorsanız şimdi gitmeniz en iyisi."

"Teşekkürler, Knightly." Seth ayağa kalktı. "Bizi bağışlayın lütfen. Jane ve ben acele etmek zorundayız."

Jane bakışlarını sertçe Knightly'den ona çevirdi. "Nereye gidiyoruz?"

Peçetesini bırakırken ışık saçan bir yüzle, "Bu bir sürpriz," dedi Julianne. "Gerçi bunda benim de parmağım var." Neşeyle gülümsedi, kızarmış yanağında bir gamze belirdi. "Döndüğünüzde bana teşekkür edebilirsin."

Seth kız kardeşinin saflığına başını salladı. Balayının doğal sürecin parçası olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. Jane'le evlenmesi beklenen bir olaymış gibi.

Julianne'e Jane'in daha önce evlendiğini ve hayranlıkla bakan, genç bir gelin gibi beklentileri olmayacağını hatırlattığında bile bu önemli olmamıştı. Seth, Julianne'i üzmemek için bunu kabul etmişti.

"Gel, Jane," dedi elini uzatarak. "Gidelim."

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattığı sırada onu izlerken ruhu daraldı. "Ama eşyalarım..."

"Çoktan paketlenip arabaya kondular."

"Anlıyorum." Jane ona bir düşman gemisinin toplarına karşı kendilerini hazırlayan adamları hatırlatarak omuzlarını dikleştirdi ve başıyla çevik bir şekilde onayladı.

Hâlâ rahatsız görünen Jane, Seth'in elini tutmayı kabul etti, avucuna değen avucu yumuşak ve sıcaktı. Seth, Jane'in elinin küçük olduğunu fark etti. Bu kuvvetli görünüşüyle bir parça zıt düşüyordu.

Misafirleri ayak sesleri parke zeminde yoğun bir gürültü çıkarırken onları giriş salonuna kadar takip ettiler. Jane veda ederken Seth sabırlı bir şekilde bekledi.

Jane pelerinini giyerken Seth'in olduğu tarafa bir bakış atarak, "Anna'ya endişelenmemesini söyle," dedi. "İyi olduğumu bilsin."

Leydi Shillington bakışlarını Seth'ten ayırmayarak, "Elbette," diye güvence verdi. Gri mavi gözlerinin derinliklerinde hata yapmamasını söyleyen bir uyarı ışığı vardı. "Harika vakit geçir. Döndüğünde haber gönder. Bu gizli balayı hakkındaki her şeyi öğrenmeliyim."

Jane başıyla onaylayarak Seth'in onu evden alıp bekleyen arabaya götürmesine izin verdi.

Kadife minderlere yerleşerek simsiyah eteklerini düzeltti ve önceki sorusunu tekrarladı. "Nereye gidiyoruz?"

Jane ilgisini eteğinden çekip bakışları buluşana kadar cevap vermek için bekledi. "Julianne sürprizi bozmamı istemez. Nereye gittiğimizi öğrenirsen romantik olmazmış."

"Alay etme," diye fısıldadı Jane. Şu parlak gözleri o kadar yaralıydı ki Seth tam bir pislik gibi hissetti. Jane başını sallayarak pencereden bakmaya döndü. "Oyunu bırakalım, olmaz mı? Kız

kardeşin burada değil. Hem evliliğimizin tam doğası hakkında beni bilgilendirmiştin. Romantizmle ilgili hiçbir beklentim yok."

Seth, dudaklarının sert duruşunu fark ederek eşinin profilini inceledi.

"Bu seni üzüyor mu Jane?" Sorduğu anda sorusuna pişman oldu. Üzülüp üzülmemesi önemli değildi. Evlilikleri böyleydi. Daha fazlası olamazdı. Buna izin veremezdi.

"Hiç de değil." Genç kadının kesik kesik kelimeleri buz parçaları gibi döküldü. "Bana inanmadığını biliyorum ama sana hiçbir zaman tuzak kurmak niyetinde değildim." Küçük, yuvarlak çenesi inatçı bir şekilde kalktı. "Senin asla... onun ben olduğumu öğrenmeni amaçlamamıştım. Hayatında bir pürüz haline gelmeyi hiç istemedim."

Bir *pürüz*. Bu kelime Jane'i tarif etmek için yetersiz görünüyordu. Onun için hissettiklerini isimlendirebileceğinden kuşkuluydu ama Jane sadece bir pürüzden çok daha fazlasıydı.

"Birbirimiz için yanlış insanlarız," diye devam etti Jane. "Her açıdan uyumsuzuz. Londra'ya bir eş bulmak için geldiğini biliyorum. Beni asla tercih etmeyeceğini de biliyorum." Parmaklarını dudaklarına düşünceli bir tavırla vurarak tekrar pencereden baktı. "Bunun için, özür dilerim. Tercih şansını elinden aldığım için üzgünüm."

Bu kelimeleri söylerken bile, Seth'in zihninde gece vakti içine girip çıktığı sırada maskesinin içinde kor taneleri gibi parlayan gözlerinin hayali belirdi. Vücudu anında yanıt verdi ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Onu seçmişti. Sadece o sırada karşısındakinin Jane olduğunu bilmiyordu.

Ve Seth'in kendine karşı dürüst olması gerekirse, o da Jane'i seçmişti. Leydi Shillington'ın galerisinde peşinden gitmiş, birilerinin onları her an bulabileceğini umursamadan, riski önemsemeden, ellerini eteklerinin altına kaydırdığında hiçbir huzursuzluk hissetmemişti. Yakalansalardı onurlu şeyi yapıp onunla evlenirdi.

"Tercih şansım olmadığını söylemeyeceğim. Tuhaf maskeli kadınlarla yatmak gibi bir alışkanlığım yok. Daha tedbirli olabilirdim. Bütün kabahat sende değil."

Seth bu konuda neden onu düzeltme ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordu.

Jane ona baktı. Parmakları dudaklarının üzerinde durmuş, gözleri umutla dolmuştu. Seth'in büyütmeye cesaret edemediği bir umut.

"Görevimi biliyorum," diye ekledi Seth kaba bir tavırla. Hint Denizi üzerinde batan güneş gibi umudun gözlerinin önünde yavaş yavaş kaybolmasını izledi. "İyi bir baba ve uygun bir koca olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Adil bir koca. Bu ikimiz için de yeterli."

Kelimeleri cenaze çanı kadar kasvetli bir şekilde kulaklarında çınladı. *Lanet olsun.* Kimi ikna etmeye çalışıyordu? Onu mu? Yoksa kendisini mi?

Seth içinden küfrederek başka yöne baktı. Görmeyen gözlerle dışarı bakıp kalbinin bir parça bile erimemesini diledi. Jane için değil. Onunla olan ilişkilerinde hiç dürüst olmadığını kanıtlamış olan bir kadın için değil. Ciğerlerine çektiği havayla kendini toparlamayı umdu.

Jane'in sakin sesi rüzgârda karışan yapraklar gibi sessizce Seth'e ulaştı. "Şimdiden bana bugüne kadar sahip olduğumdan

fazlasını verdin. Son evliliğim bana hiçbir şey beklememem gerektiğini öğretti. Şimdi beklemeye başlarsam budalalık etmiş olurum."

Seth ona baktı. Yüzündeki soğukkanlı ifade söylediklerini doğruluyordu. Genç kadının onun sunduğu azıcık şeyi kabul edecekti.

Seth de ondan daha fazla bir şey istemediğine dair kendisini ikna edecekti.

Yirminci Bölüm

Tudor tarzı malikâneye bakmak için arabadan indiği sırada keskin bir rüzgâr Jane'in saçlarını yüzüne savurdu. Yeşil kadife gibi görünen, iyi budanmış porsuk ağacından çitler evi çevreliyor, açık renkli Caen taşlarına[7] tezat oluşturuyordu. Martılar yakınlarda ötüşüyorlardı. Yün gibi kabarık bulutlar açık gökyüzünde savruluyordu.

"Bu mu?" Kalbinde umut kıpırdandığı sırada, bakışları hızla Seth'in yüzüne kaydı. "Kulübe mi?"

"Evet," diye yanıtladı dirseğini tutarak.

Heyecanlı bir aceleyle nefesini bıraktı. Julianne'in kazasından önce, Seth'in ailesi her yaz on beş günü köşkte geçirirdi. Genç bir kızken yaşadığı evden daha geniş olan büyük evi gözleriyle taradı. *Kulübe*, diye düşündü. Yetersiz bir tanım. Jane o yazlarda kendi ailesiyle evde sürünmek yerine Seth'in ailesine katılmak,

7 Fransa'nın Caen şehrinde çıkarılan bir tür kireç taşı. (ç.n.)

okyanusu görmek, Seth ve Julianne'le dalgaların içinde eğlenmek için yanıp tutuşurdu.

Yüzünü kaldırarak deniz kokusunu içine çekti. "Okyanus uzakta mı?"

"Çok değil," dedi Seth genç kadını merdivenlerden yukarı çıkarırken. Tam bu sırada ön kapı açıldı ve yaşlıca bir çift dışarı çıktı. "Bay ve Bayan Lowery," diye selamladı Seth, "size eşim Leydi St. Claire'i tanıtabilir miyim?"

Kırışık yüzleri gülümsemeyle çevrelenen çift reverans yaptılar ve, "Leydim," diye selamladılar.

"Teşekkür ederim. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Fayans kaplı antreye girdikleri sırada kasvetli kıyafeti içindeki Jane'e olan hayranlığını pek gizleyemeden, "Evliliğinizde mutluluklar dileriz, Lordum," dedi Bayan Lowery.

"Teşekkür ederim, Bayan Lowery."

"İçecek bir şeyler alıp oturma odasında dinlenmek ister miydiniz?"

Seth, Jane'e kurnaz bir bakış attı. "Galiba önce sahile gitmek isteriz."

Jane konuşamayacak kadar hevesli bir şekilde başıyla sessizce onayladı. Bütün o yılların ardından, gerçekten de köşkteydi. Hem de Seth'le birlikte. Kocasıyla. Sonraki düşünceyle yüreği daraldı. Seth'le evlenmenin, yazları köşkte geçirmenin hayalini kesinlikle kurmuştu. Göğüs kemiğinin altında derin bir sızı vardı. Fakat hayallerinde onu sevdiğini, onu *seçtiğini* neşeyle fark ediyordu. Köşeye kıstırılıp onunla evlenmek zorunda kalmamıştı.

"Elbette. Döndüğünüzde içecekleriniz hazır olacak."

Seth onu duvarları ahşapla kaplı bir odaya götürdü. Büyük bir maun masayı geçip nefes kesici bir bahçeye açılan bir çift Fransız kapısından dışarı çıktılar. Güller, lavantalar ve zambaklar vahşi bir serbestlikle büyümüş, renkli fundalıklarla birbirlerine karışmışlardı.

Seth, Jane'i sarmaşık kaplı uzun bir kameriyenin altına götürdü. Pergolanın ucuna gelene kadar güneşten korunarak yürüdüler. Kameriyeden çıkıp ezilmiş denizkabuklarından oluşan bir yola dönüp iyi bakımlı çimenliği arkalarında bıraktılar. Yüzünü deniz kokulu rüzgâra çevirdi. Dik bir yoldan sahile indikleri sırada iri martılar havada daireler çiziyordu.

Çakıl taşlı yolun yerini altın kumlar aldığı sırada, "Bir balayı için daha iyi bir yer hayal edemiyorum," diye mırıldandı Jane.

Seth genç kadına bir anlığına göz gezdirdikten sonra dosdoğru ileri baktı. "Julianne'in fikriydi."

Genç adamın sert hatırlatması üzerine Jane'in kalbine bir gölge düştü. Çivit mavisi deniz görüş alanına girdiği sırada adımları hızlandı. Seth'in önüne geçti ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmak için suyun kenarında aniden durdu.

Seth onu meraklı bir ifadeyle izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Kumu parmaklarımın arasında hissetmek için bir ömür boyu bekledim."

Diğer çorabını da kenara fırlatarak doğruldu ve ileri baktı. Elleri, yanındaki katı, somurtan adamın uzun zamandır beklediği anı mahvetmemesine kararlı bir şekilde kalçasında duruyordu. Su soğuktu, rüzgâr çok hafifçe yüzeyini dalgalandırıyordu.

"Bir ömür boyu mu?" diye tekrarladı Seth. "Kocan seni hiç yurt dışına çıkarmadı mı? Kıta Avrupası'na yapılan müsrif bir balayın olmadı mı?"

Marcus'la balayı yapmamışlardı. Baharda evlenmişlerdi ve Marcus balo dönemi eğlencelerini kaçırmak istememişti. Sonsuz mavi ufku inceleyerek Marcus'un yeni evlendiği karısıyla balayı yapmaktan ziyade Londra'ya yeni gelen hanımların peşinden koşmayı tercih ettiğini açıklamaya değip değmeyeceğini merak etti.

Eteklerini kaldırarak altın rengi kumsala çarpan denizle buluşmak için sanki tatsız anılardan kaçarmış gibi koşturdu.

Nefesini tutarak, su parmaklarına değdiği sırada güldü. "Ah, soğukmuş!"

"Tekrar bir genç kız gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Seth'in sesindeki tını Jane'in omuzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

Seth'in gözlerindeki yoğun bakış Jane'in nefesini kesti. Heyecanlanarak tekrar denize döndü ve hızlanan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştırdı.

Jane oluşan bu atmosferi kırmaya çalışarak, "Özledin mi? Bunu? Evi?" diye sordu.

Jane'in sorusuna sessizlikle karşılık verdi. Sadece denizin sesleri ve martıların çığlıkları duyuluyordu. Bir an için Seth'in cevap vermeyeceğini düşündü ve ondan arkadaşça muhabbet etmesini beklememesi için kendisini uyardı. Seth, Jane'i buraya sadece Julianne istediği için getirmişti. Onunla zaman geçirmek istediği için değil. Ona gerçek bir balayı vermek istediği için değil. Elleri eteklerini tuttukları yerde nemlendi.

"Ailemi özledim. Kız kardeşimi. Ağabeyimi," diye cevap verdi Seth en sonunda. Sesi altta yatan bir duyguyla sert ve kalındı. "Dönene ve kuzenimin Priory'ye yerleştiğini öğrenene kadar Albert'ın öldüğünü bilmiyordum."

"Öldüğüne dair söylentiler vardı."

"Kuzenim tarafından çıkarılan söylentiler," diye homurdandı.

"Yine de söylentilerin gerçek olmadıklarını duyunca mutlu olmuştum."

"Öyle mi?" diye yanıtladı genç adam meraklı bir tonla. "Yıllar içinde beni çok düşündün mü?"

Evli bir hanımın düşünmesi gerektiğinden, öğrenebileceğinden daha çok.

Jane soruya cevap vermekten kasıtlı olarak kaçınarak, "Dönüp Albert'ın öldüğünü öğrenmek büyük şok olmuştur," dedi.

Burnundan tuhaf bir ses çıkardı. "Savaştan burnum bile kanamadan dönüp de ağabeyimin yatağında hummadan öldüğünü öğrendiğim için mi?" Güldü, ses acı ve sertti, genç kadının kalbini buruyordu. "Evet, buna şok diyebilirsin."

Jane karşıya bakıp başıyla onayladı. Omzunun üzerinden tekrar ona bakmaya, *onunla konuştuğunu* fark ettiğinde aniden durabilecek olmasından korkuyordu. Eskiden yaptığı gibi konuştuğunu fark ettiğinde. Arkadaşlarken yaptığı gibi. Acı verici konuya rağmen evliliklerinin doğasını hatırladığında durmasını, içine kapanmasını istemiyordu.

"Babamın ölüm haberini almıştım," diye devam etti Seth, "ama onu zaten evden ayrılmadan önce kaybetmiştim."

Genç kadının midesi düğümlendi, Seth'in babasının bitmek bilmez suçlamalarını hak ettiği günü çok iyi hatırlıyordu.

Atları o çitin üzerinden defalarca atlamıştı. Herhangi birinin atlayamayacağını düşünmek için bir neden yoktu. Julianne'in düşüşünden dolayı Seth'in kendisini suçlaması için bir neden yoktu ama suçluyordu. Jane, Seth'in elini sıkarak, doktorun muayenesini bitirmesi için Julianne'in yatak odasının dışında onunla beklediği sırada bu kadarını biliyordu. Kont odadan çıkıp Seth'e vurduğunda Jane'in kalbi parçalanmıştı.

Doğruyu söylediğine tamamen inanmayarak, "Baban seni seviyordu," diye mırıldandı Jane.

"Bir zamanlar," dedi Seth çatlak sesle. "Bir zamanlar beni seviyordu. Julianne'i mahvetmeden önce."

Jane yutkunarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve karşısına geçti. "Suçlayacak birine ihtiyacı vardı."

"Bundan ben sorumlu olduğum beni suçladı," diye tersledi Seth, ardından başını sallayarak bir elini yüzüne götürdü. "Boş ver. Seni bu tarz konuları konuşmak için buraya getirmedim. Babam öldü. Kendime beni sevip sevmediğini sormuyorum."

Elini yüzünden çekti, aşinası olduğu o çelik bakış gözlerine geri döndü. "Akşam yemeğinden önce odanda dinlenmek istediğine eminim."

"Tabii," diye yanıtladı Jane, hiç de yorgun olmayarak.

Seth çömelerek ayakkabılarını ve çoraplarını topladı. Jane, Seth'in ne yapacağını anlayamadan Seth onun ayaklarındaki kumu temizlemeye başlamıştı bile. Seth'in parmaklarının her darbesi Jane'in ayaklarından yüreğine yayılan birer kıvılcım gibiydi. Genç kadının midesi titreyip kasıldı.

Seth'in parmakları daha yukarılara çıkıp bileğinin etrafına sarıldığında Jane'in boğazında bir yumru oluştu. Islak tenindeki sıcak dokunuşlar nefesini kesti.

Seth başını eğdiği sırada aşağı baktı. Güneş ışıkları Seth'in kahverengi saçlarını süslüyordu. Kristal bardağın içinde tutsak kalmış viski gibi. Parmakları saçlarını okşamak, açık avucunun içinde yumuşaklığı hissetmek için karıncalandı.

Seth çorabını baldırına kaydırdı, dokunuşu jartiyerine doğru yakıcı bir yol izliyordu. Parmak uçları uyluklarının hassas derisi üzerinde bir tüy darbesi kadar hafifti. İlgisini diğer bacağına çevirdiği sırada, yumru acı veren bir düğüme dönüşerek Jane'in boğazını sıktı.

Genç adam ayakkabılarını giydirdiği sırada, Jane çığlık atmamak için dudaklarını ısıran titrek bir enkaz gibiydi. Seth ayağa kalktı, bakışları buluştu, gözleri Jane'in tahrik olduğunu bildiği için parlıyordu.

Tek kelime etmeden koluna girip onu eve götürdü.

Jane'in zihni sürüklenip önlerindeki geceye kaydı. Seth yanına gelecek miydi?

Bu olasılıkla boynundaki nabız çılgınca titremeye başladı. Gelmesi için dua etti. Teni tekrar teniyle buluşmak, kalbinin hissedemeyeceğini vücuduyla hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

***

Gregory kapısının hafifçe vurulması üzerine yataktan kalktı. Aceleyle bir sabahlık giyerek kapıyı açtı. Kapının ardında kimin

olduğunu sezmişti. Fakat bilmesine rağmen tereddüt etmedi. Hayatı buna bağlı olsa bile duramazdı. Yüreği ağzında, kapıyı açtı.

Onu beğeniyle izlediği sırada boğuk bir sesle, "Julianne," diye selamladı. Genç kadının hafifçe yukarı kaldırdığı, çok ümitli, çok umutlu, çok saf yüzü onu mest edip daha önce hiç olmadığı şekilde genç adamın içini sızlattı. Uzanıp ona dokunmama isteğini bastırarak ellerini iki yanında kenetledi.

Önceden planlanmış balayında, Rebecca akrabalarını ziyaret ediyorken arkadaş rolüne Seth itilmişti. Bu hem bir keyif hem de bir işkenceydi. Neredeyse Seth'e burada kalmayı önermemiş olmayı dileyecekti. Tam bir romantik olan Julianne bu fikri hemen kabullenmiş, Seth'in balayında onu bir uşak olarak kullanmaktan kaçınması konusunda ısrar etmişti.

Serveti ve mülkü olmayan bir beyefendi olarak Julianne'le yaşayacağı bir hayatı asla umut edemezdi. Fakat yine de bunu yapmıştı. Umut etmeye, istemeye cüret etmek. Julianne'le kendini yalnızca bir erkekle bir kadının olabileceği gibi bir birlikte hayal etmek. Yüzündeki yalnızlık gölgesini kovalamayı arzuluyordu.

Ağabeyinin onaylamayacağını ve Seth'in bunu aslında bir ihanet olarak göreceğini bilerek, ilerleyen ilişkilerini durdurması gerekirdi ama bu güce sahip değildi.

"İçeri girebilir miyim, Gregory?"

Soru basitti, cevabı da öyle olmalıydı. Fakat kalbiyle birlikte boğazı da sıkışmıştı. Yutkundu. Damarlarında pompalanan kanın yapmasını ısrar ettiği şeye rağmen, "Hayır," deme gücünü buldu.

Julianne'in yüzü düştü. Sabahlığını etrafına sarıp geri çekilerek, "Hayır mı?" diye tekrarladı. "Anlıyorum. Dağınık kumral

saçlarını omuzlarında savurarak başını iki yana salladı. "Benden hoşlandığını sanıyordum, Gregory. Sanıyordum ki..."

Bileğini yakaladı. "Hayır. Anlamıyorsun. Senin için hissettiğim şeyler safi hoşlanmaya indirgenemez. Sana olan hislerim yüzünden sana..." Sinirli bir hırıltıyla sustu, kontrolünü kaybederek arzulu bir öpücük için genç kadını sertçe kendisine çekti.

Julianne'in elleri yukarı çıkıp boynuna sarıldı, parmaklarının ipeksi dokunuşuyla ensesinde gezindi. Boğazının derinliklerinden inledi ve bu ses genç adamın içinde titredi. Bu kadına sahip olamayacağıyla ilgili bütün nedenleri unutmaya tehlikeli bir şekilde yakınken genç kadından ayrılıp birkaç adım geri çekildi.

"Git," dedi Gregory kulak tırmalayan bir sesle. "Git ve odama bir daha asla gelme."

Julianne'in gözleri yaşlarla parladı. "Beni neden kovmak zorundasın?" Ona doğru yürüdü ve Gregory onu nazikçe geri gönderdi.

"Aptal olma, Julianne. Bundan hiçbir şey çıkamaz. Bir kontun kızı hayatını bir uşakla devam ettirmez."

"Umurumda değil..."

"Pekâlâ, umurunda olmalı. Senin konumundaki, mevkindeki bir kadın..." Susup başını iki yana salladı. "Her halükârda ikimizi de düşünüyorum ve bunu şimdi bitiriyorum." Sesini yumuşattı. Bir dokunuşa daha direnemeyerek başparmağını öpücükle zedelenmiş dudaklarında gezdirdi. "Aramızda bir şey olması imkânsız, Julianne."

Julianne'in yüzündeki yumuşak hatlar sertleşerek ifadesi değişti. Dönüp koridorda uzun adımlarla ilerlemeden önce, "Pekâlâ,

bunu göreceğiz," dedi. Bir asker sertliğiyle ilerlediği sırada bir eliyle hafifçe duvara dokunuyordu.

Bunu göreceğiz.

Genç adamın bir yanı Jane'in sözlerinden dolayı endişeliydi... onun aşkının peşinden koşacağından korkuyordu. Ama ısrar edip direncini kıracağını, aşırı şekilde korunan bir kadının ilk aşk girişiminden daha fazla şey ifade ettiğini, bunun içten ve sürekli olduğunu, mantığı ve sosyetenin kısıtlamalarını alt edebileceğini hararetli bir şekilde uman, imkânsız hayallerin tutunduğu kalbinin derinliklerine gömülü olan bir yanı daha vardı.

Belki o zaman sahip olduğu bütün prensipleri bozmayı düşünebilir ve hayatını hızla âşık olduğu bir kadınla geçirebilirdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Üç gün geçmiş ve Seth hâlâ gelmemişti. Jane günlerini Bayan Lowery'nin kendisine ara sıra arkadaşlık etmesi sayılmazsa tek başına geçiriyordu. Seth malikâne işleriyle meşguldü. Muhtemelen malikânenin çok büyük ilgiye ihtiyacı vardı. Bayan Lowery'yle yaptığı muhabbetlerden anladığı kadarıyla Albert yıllar içinde deniz kenarındaki malikâneyle pek ilgilenmemiş, daha çok Priory ve kiracılarının uğraşlarından elde ettiği kârlarla alakadar olmuştu. Bu da Seth'in yokluğunu haklı çıkarıyordu.

Fakat gecelerini gözlerini karanlığa dikip bekleyerek, dinleyerek, vücudu dokunuşuna muhtaç bir halde, bağlantı odasında ayak seslerini duymak için sızlayarak ve eşikten geçip odasına girmesi için dua ederek geçiriyordu.

Jane, kâhya kadının gözlerindeki acımayı görüyor ve elinden geldiğince Seth'in ihmaliyle canı sıkılmamış gibi yapıyordu. Zamanında uyarılmıştı. Seth, bir mantık evliliği demişti. Başka bir şey

için beklentisi olmamalıydı. Yine de kendine engel olamıyordu. Arzu kalbine doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemişti.

Günleri bir düzene girmişti. Sabahları midesi bulanıyor, yeni doğmuş bir tay gibi güçsüz ve zayıf kalıyordu. O sabahlarda kendine Seth'in onu yalnız bırakmasının en iyisi olduğunu söylüyordu. Böyle görülmek Jane'i sadece utandırırdı.

Öğlenleri kendini yemek yiyecek kadar iyi hissediyordu. Yemek odasında tek başınayken, köşede sessiz bir uşak bekliyorken yemeğini yemeye kendini zorluyor, hissetmemesi gereken yalnızlık ve hayal kırıklığından bir süre için kurtuluyordu. Özellikle de başladığı bu evlilik türünü çok iyi anladığı için. Yalnızlığa, geceleri yalnız yatmaya alışkındı.

Sahildeki yürüyüşler onun tek tesellisiydi. Açık renkli kumlarda yukarı aşağı attığı her adımı sanki kendisinden ve göğsündeki boşluktan kurtulabilirmiş gibi enerjik bir şekilde atıyordu. Sonunda durmak ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere eve dönmek zorunda kalıyordu. Akşam yemekleri Seth'in karşısında soğuk ve mesafeli bir tavırla oturduğu yorucu zamanlardı.

Oraya vardıkları günden beri bir şeyler değişmişti. Dilini kamaştıran denizdeki tuz gibi elle tutulabilir bir değişiklik genç adamı ele geçirmişti. Çok az konuşuyor, konuştuğundan daha az bakıyordu. Evlendiği adam taş gibi soğuk ve katı yürekli biri haline gelmişti.

Berbat bir akşam yemeğinden sonra Jane tuvalet masasında otururak lambanın ışığında parlayana kadar saçlarını taradı. Bakışları bağlantı kapısına kaydı. Kilitli olmayacağını biliyordu. Bunu Seth'le karşılaşma riski olmadığında, gün içinde denediği için biliyordu. Meraklı bir şekilde odasını incelemiş, sırmalı yatak örtüsünde elini gezdirmiş, sinmiş kokusunu alabilmek için sabahlığını burnuna götürmüştü.

Jane oturduğu yerden kalkarak bağlantı kapısına yaklaştı. Altta parlayan ince ışık huzmesine bakuğı sırada kalbi vahşi bir kuş gibi göğsünde çırpınıyordu.

Onu bir keresinde istemişti. Belki yine isteyebilirdi.

Zihninde, *Onun sen olduğunu bilmiyordu*, diye fısıldayıp dırdır eden küçük sese aldırmayarak bir nefesle ciğerlerini doldurdu ve kapıyı iki defa tıklattı.

Boğuk sesini duyunca omuzlarını dikleştirip odaya girdi. Kaslı vücudunun tek bir hareketle yataktan kalkmasını izlerken, "Böldüğüm için bağışla," diye söze başladı Jane. Seth'in kasları yarı açık gömleğinin kaliteli kumaşı altında su üzerindeki rüzgâr gibi oynuyordu. Bir orman kedisi gibi hareket ediyordu; hızlı ve azimli.

Genç kadının ağzı kurudu ve karşısında durduğu için birden tereddüt etti.

"Jane," diye selamladı. Seth'in derin sesi fazlasıyla hassas olan Jane'in sinirlerini bir ipek misali gerdi. Sessizliği üzerine, "Bir şey mi istiyorsun?" diye bastırdı.

Belli değil miydi? Genç kadın geceliğiyle yatak odasının ortasında duruyor, kepenklere çarpan deniz rüzgârı gibi titriyordu. Yüzü kızardı. "Bu gece beni kullanabileceğini düşündüm."

Onu kullanmak mı? Yüzünü ekşitti. *Lanet olsun.* Kendisini kullanılıp atılabilecek bir mendil gibi göstermişti.

"Yani... yani yanında olmamı arzulayabileceğini düşündüm."

Arzu kelimesi sigara dumanı gibi aralarında asılı kaldı.

Genç adam kollarını göğsünde kavuşturarak düşünceli bir sessizlikle onu inceledi, gözleriyle başının tepesinden geceliğinin altından çıkan çıplak parmak uçlarına kadar onu tarıyordu. Yarasının düzensiz çizgisi her zamanki gibi yüzünde öne çıkarken çenesi ne demek istediğini kusursuz bir şekilde anladığına şüphe bırakmayarak sertleşti.

"Bir eş isteme nedenlerimi biliyorsun."

Kumun bir nehir yatağına oturması gibi, Jane'in karnına dehşet oturdu. Daha fazla şey söyleyeceğini ve bundan hoşlanmayacağını bilerek, bu tarz arzulara karşı onu uyarmışken daha fazlasını beklemekle ve ona gelmekle bir budala olduğunu bilerek kendisini hazırladı.

"Gerçekten öyle." Bacakları titriyordu. "Kız kardeşinle ilgilenebilecek bir eş istedin. Ah ve gerekli vârisi sağlayabilecek bir eş."

Seth'in kahverengi gözleri loş odada karanlık bir şekilde parıldadı ve başıyla hızlıca onayladı. "Bunlar hariç her şey lüzumsuz."

Lüzumsuz.

Bu kelime genç kadının kalbine dokundu.

Sağduyunun –gururun– zorladığı gibi kaçmak yerine ön taraftan şalını bağlayan kurdeleyle oynadı.

Seth'in bakışları şalı bağlı tutan incecik kurdeleye kaydı. Ani bir enerji yüklemesi havayı doldurup Jane'in ensesindeki minik tüyleri diken diken etti.

Genç adamın eli bir rüya gibi yavaşça kalktı ve Jane'in nefesi tıkandı. Seth daha yakına geldi. Parmaklarıyla kurdeleyi açıp akıcı tek bir hareketle şalı omuzlarından indirirken, Jane onu şaşkın bir halde, gözlerini kırpmadan izledi. Şal hafif bir sesle halıya düşüp çıplak ayaklarının etrafına toplandı.

Genç adamın parmakları geceliğinin ince kumaşında gezinip Jane'in göğüslerinin arasından aşağıya indi. Genç kadının gözleri kararırken dokunuşu daha cesur bir hal aldı ve göğsünün dış çizgisine doğru hareket edip acı veren bir yumuşaklıkla yuvarlak hattı takip etti.

Jane kesik kesik nefes alarak, sessizliği doldurmaya başladı. Seth'in geceliğinin ince kumaşından yakan geniş eli göğüs kafesinin üzerinde açılıp işaret ve başparmağı arasında göğsünü kaldırana kadar yukarı kaydı.

Seth'in nefesinin sert sesi genç kadınınkine karıştı. Başparmağı kımıldadı ve göğüs ucuna kayıp ucunu sıyırıp geçti. Jane çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

Başparmağı daha hızlı hareket edip şişmiş ucun üzerinde küçük daireler çizdi. Dokunuşu daha kararlı, daha sert hale geldi ve en sonunda göğüs ucunu sıkıp iki parmağıyla döndürdü. Tatlı bir acı Jane'in boğazından yüksek sesli bir hıçkırık kopardı.

Sanki çığlığı Seth'i bir büyüden uyandırmış gibi gözlerini kırpıp elini indirdi. Boğazını temizleyip titreyen elini saçlarına götürdü.

Işıl ışıl parlayan bakışlarını kaldırıp boğuk bir sesle, "Lanet olsun, Jane, git," diye emretti.

Jane sersemleyerek başını iki yana salladı. "Anlamıyorum..."

"Git!" diye bağırdı.

Jane düzensiz bir nefes alarak şalını yerden aldı. Becerebildiği kadar asaletli bir şekilde şalı omuzlarına attı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Marcus'u Berthe'yle bastığı on dokuz yaşına dönmüştü sanki. O gün Marcus'un da ona ihtiyacı olmadığını fark etmişti.

Şimdiyse ikinci evliliğinin başlamasından sadece günler sonra başka bir koca da onu yatağından kovmuştu. Aşağılanma hissiyle gözleri yanıyordu.

"Anlıyorum." Sahiden anlıyordu. Kusursuz biçimde anlıyordu. Ona çıkışma, yaralandığı gibi onu da yaralamaya dair ezici dürtüsüne direnerek gitmek üzere döndü.

"Jane, bekle." Eli genç kadının koluna indi, onu zorla çevirdiği sırada dokunuşu taş gibi sertti.

Seth herhangi bir şey söyleyemeden önce kelimeler Jane'in ağzından kızgın bir sel gibi döküldü? "Bir keşiş gibi yaşayacağını sanmıyorum."

Seth kaşlarını çatıp bir şey söylemedi.

Jane öfkeyle burnundan soluyup tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Kocaların ne kadar sadık olduğunu iyi bilirim. *Sen* yalnız kalmazsın, bundan eminim."

Genç adamın kahverengi gözlerindeki ifade yumuşadı. "Eskiden işler böyle miydi?"

Jane o anda ondan nefret ederek, "Hayır," diye tersledi. Ona acımasına izin vermeyecekti. Canını acıtma, saldırma arzusu göğsünde bir ateş gibi yanıyor, onu dolduruyordu. Akıllıca kelimeler seçemeden önce, "Aynı yatağı paylaşmayacağız ama benim bir rahibe gibi yaşamamı bekleme. O yoldan daha önce geçtim ve tekrar geçmeyeceğim," dedi tükürürcesine.

Onu yakınına çektiği sırada, "Laflarına dikkat et, *karıcığım*," diye homurdandı Seth. Bu sevgi sözcüğü Seth'in dudaklarında sahte bir sıfattı. "Hiçbir erkek kadınıma sahip olamaz." Sesindeki yumuşaklığa rağmen kelimeleri Jane'in kulaklarında sertçe yankılandı.

"*Kadınına mı?*" Tutuşu karşısında çırpınıp çılgın gibi güldü. "Bunu söyleyebilmek için bir pederin sözlerinden fazlası gerekir."

Seth yüzünü ona yaklaştırdı, kahverengi gözleri o kadar yakındı ki içlerinde hararetli bir şekilde yanan sayısız kehribar rengi beneği görebiliyordu. "Beni zorlama, Jane."

"Yoksa ne olur?"

Kesik nefesleri birbirine karıştı. Seth'in bakışları dudaklarına kaydı ve Jane bir an için onu öpeceğini düşündü... öpmesi için *dua etti*. Bunun yerine kırıcı bir küfürle onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Halimize bak." Seth neşesiz bir şekilde güldü. "Evleneli günler oluyor ve daha şimdiden birbirimizin boğazına yapıştık."

Evet. Peki nedendi? Jane yüzünden. Daha fazlasını istemesi yüzünden. Onu istemesi yüzünden. Kocası onu yatağında istemediği için bir çocuk gibi bağırıp çağıracak mıydı?

Jane birden utanarak Seth'in parmaklarını kollarından çekti. "Artık kavga etmeyeceğiz."

Seth kaşını alayla kaldırarak, "Etmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Şimdi anlıyorum. Daha önce anladığımı düşünmüştüm. Ama anlamamışım." Söylediklerine rağmen, evliliklerinin daha farklı bir şeye, gerçek bir evliliğe dönüşebileceğine dair umutlarını barındırmaya devam etmişti.

Seth gözlerini dikip baktı. Beklediği sırada çenesi kasılıyordu.

Dudaklarını ıslatarak, "Kız kardeşlerden yanlış olanıyla evlendin," dedi Jane.

"Onu bu konuşmaya sokma," diye araya girdi Seth.

Jane'in kalbi burkuldu. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu. Kıskanç ve budalaca konuştuğunu biliyordu ama kendi-

sine engel olamıyordu. Madeline'i hâlâ sevip sevmediğini bilmek zorundaydı. Eğer Madeline her zaman orada olacaksa, aralarında bir duvar gibi duracaksa bunu şimdi öğrenmesi en iyisiydi.

"Onun bizimle bir alakası yok."

Bu tam olarak Jane'in aradığı cevap değildi.

"Bizimle çok alakalı. Beni onun yüzünden cezalandırıyorsun..."

"Bu doğru değil."

"Değil mi?" Başını eğdi. "Aurora ben değil de başka bir kadın olsaydı, bu gece tek başına uyuyor olur muydun?"

Jane nefesini tutarak bekledi.

Seth, Jane'e sessizlik içinde baktı, bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. Genç adamın çenesinde bir kas seğirdi, bam teline dokunmuş olabileceğine dair tek belirti buydu.

Sessizlik arttı, bu uygunsuz bulduğu kişinin Jane olduğunu doğrulayan korkunç bir andı... Kabul edilmemiş bir hediye gibi genç adamın önünde durmayı bıraktı ve boğazındaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. Elinde kalan asalet parçalarını toplayıp çenesini kaldırdı. "Seni rahatsız ettiğim için kusuruma bakma." *Bir daha böyle yapmam.*

"Jane," diye seslendi ama genç kadın çoktan kapıyı geçmişti. Seth'in kapı eşiğini asla geçmeyeceğini bilmesine rağmen genç kadın kapıyı arkasından kilitledi. Sağlam uzunluğuna dayandı, göğsü uzun bir mesafe koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Genç kadın kapıyı çaldı, ahşap sırtında yankı yapıyordu. "Jane, konuşalım..."

"Yeterince konuştuk. İyi geceler, Seth."

Nefesini tutup daha fazla şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi. Seth'in asla söyleyemeyeceği şeyleri duymak istediğini bildiğinden onun bir şeyler söylemesini isteyip istemediğinden emin değildi.

Jane avuç içlerini yanan gözlerine bastırıp acının gitmesini diledi. Seth'i bir zamanlar sevdiğini unutması için kendisine emir verdiği sırada hıçkırığını bastırdı. Onu hâlâ sevdiğini de unutmalıydı.

Hıçkırık boğazında iyice yükselip her şeyi fark ettiği sırada serbestçe dışarı çıkmakla onu tehdit etti.

Onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmemişti. Bütün o yıllardan sonra bile.

Sis kadar aşikâr olan ve etraflarında dolanan gerginlik dalgaları olmadan bile Londra'ya dönüş yolculuğu felaketti. Bir daha asla Seth'in yüzüne bakamayacağına –en azından, kendisini reddetmesinin utancını açığa çıkarmadan– ikna olmuş bir halde pencereden dışarı bakıp geçmekte olan kırları izledi.

Arabanın sallanıp sarsılması malikânedeyken hafif ve katlanılabilir olduğunu düşündüğü mide bulantısını artırdı. Israrlı bir şekilde genç kadının kasılıp burkulan midesi kısa sürede Seth'le ilgili düşünceleri zihninden bir kenara itti. İlk saatin sonunda Jane arabanın duvarına gevşekçe yaslanmış ve perişanlığın etkisiyle uykuya dalmıştı.

Seth bir noktada elini omzuna koyarak, "İyi misin?" diye sordu.

Dokunuşu bir şekilde acısını şiddetlendirmiş gibi inledi.

Gözlerini açmadan, arabanın zeminine kusmamaya odaklanarak, "İyiyim," diye mırıldandı Jane. "Sadece yorgunum."

Kestirmeleri bir noktada tam bir uyku haline geçmiş olmalıydı çünkü gözlerini açtığında arabadan kaldırılıp St. Claire mâlikanesinin basamaklarından yukarı taşındığını görmüştü.

Yanağı güçsüz bir şekilde Seth'in sert göğsüne dayandı. Başı adımlarıyla birlikte sallanırken kalp atışları kulaklarını dolduruyordu. Buna ihtiyaç duymamak ve bunu istememek için rahatlatıcı yakınlığından kaçmaya kararlı bir şekilde başını kaldırdı ama yine de kaslı sert kolları onu sıkıca tutmaya ve geniş, sert göğsü ona dayanmaya devam etti. Jane, Seth'in kollarında bulunmaktan hiç zevk almadığını kendi kendine söyleyip mücadeleyi bıraktı.

Seth, Jane'i yeminlerini etmeden önce kullandığı odadaki geniş bir yatağa yatırdı. Jane hareketli arabadan kurtulduğu için rahatlayıp yatağa gömüldüğü sırada gözlerini kapayıp yan tarafına kıvrıldı. O kadar minnettardı ki Seth ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığında itiraz bile etmedi.

Genç adam elini yanağının altına kaydırdığı sırada, sıcak parmaklar masaj yapıp karın ayaklarında tekrar dolaşmasını sağlayınca ürperip iç geçirdi. Sırtüstü dönüp, "Mmm," diye inledi. Gözlerini açıp Seth'in orada olmadığını ve bu hoş hissin bir rüya olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Seth derin, baştan çıkarıcı dairelerle ayağının kavisini ovaladı. Kendisini tamamen gevşek, önceki halinin güçsüzleşmiş bir yığınıymış gibi hissedene kadar Seth'in parmakları yukarı kaydı, şu harika başparmakları uzun, tesirli darbelerle Jane'in baldırlarına doğru hareket etti.

Seth daha da yukarı çıktığı, parmaklarını batırarak titreyen uyluklarının üzerinde gidip geldiği sırada dizleri içgüdüsel olarak

açıldı ve inledi. Elleri iki yanına uzandı, ağzından küçük zevk sesleri kaçarken süslü yatak örtüsünü yumruklarıyla sıktı.

En sonunda ona bakmak için kendisine izin verip gözlerini açtı.

Seth hazır bir şekilde önünde duruyor, elleri uyluklarına batıyordu. Gözlerinde genç kadının uyluklarının arasına hızla bir ıslaklık gönderen ateşli bir bakış vardı. Jane'in vücudu tepki gösterdi. Karnının alt tarafını çekip sızlatan talepkâr ve ısrarcı, bir zonklama vardı. Bu sızıyı dindirmeyi çok isteyerek dudağını ısırdı... Seth'in acıya sadece onun yapabileceği gibi boyun eğdirmesini isteyerek.

"Jane!" dedi bir ses birdenbire.

Seth'in elleri yanıyormuş gibi uyluklarından çekildi ve hızla bir adım geri çekildi.

Anna odaya girdi, geniş yüzü endişeyle kırışıp buruşmuştu. "Eve taşınarak girdiğini duydum. İyi değil misin?" Yaşlı kadın Seth'e suçlayıcı bir şekilde baktı.

Jane eteklerini düzeltip doğruldu. "İyiyim. Sadece yoldan dolayı biraz yorgunum."

Anna, Seth'e yandan bir bakış atıp, "Hımm," diye mırıldandı.

Jane, Anna'nın önünde durduğunu fark etmesiyle gözlerini kırpıp bağırdı: "Anna! Burada ne yapıyorsun?"Anna ellerini iri gövdesinin önünde katlayarak başıyla Seth'i işaret etti. Jane'in bakışları Seth'e kaydı.

Genç adam sadece başıyla kısaca onayladı.

Anna açıkladı: "Balayınız için gitmeden önce, ekselansları beni işe aldılar."

Jane sertçe Seth'e baktı. "Öyle mi yaptın?"

Tek omzunu silkti. "Küçük bir meseleydi."

Neden onun için bu kadar düşünceli, bu kadar cömert bir şey yapmıştı ki? Hem de Londra'dan bile ayrılmadan önce. Kollarına atılıp kendisini utandırdığı o sefil geceden önce.

Güçlü, nasırlı avucuyla Jane'in yanağına dokunarak, "Bitkin görünüyorsun," diye gözlemledi Anna. "Kendini hasta hissediyor musun?"

"Şimdi sizi yalnız bırakacağım," dedi Seth. Anna'ya bakarak, "Dinlenip yemek yemesini sağlayın," dedi.

"Evet, lordum." Anna odadan çıkmasını izlediği sırada tuhaf bir reverans yaptı. Kapı kapanır kapanmaz Anna hızla döndü. "Söyle bakalım şimdi. Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz keyifsizim," diye itiraf etti Jane. "Yol yüzünden bitkin düşmem dışında bir şey olmadığına eminim."

Anna kararlı bir şekilde başını iki yana sallayıp, "Bebek yüzünden," dedi. "Sana ve kız kardeşine hamileyken annenin de midesi çok bulanırdı. Özellikle sana hamileyken."

Jane'in eli karnına gitti. Kendisinin başına da bunun gelmemesi için dua ederek, "Çok mu bulanırdı?" diye tekrarladı. Seth'in güçsüz ve sağlıksız olduğunu düşünmesini istemiyordu. Zaten hor görülüyordu. Çocuğunun annesini narin ve anneliğin getirdiği sıkıntılar için yetersiz olarak görmemesini sağlayacaktı.

"Gel, uzan. Bir tepsi isteyeyim."

"Hayır," dedi Jane sesi sertleşerek. "Özel bakıma ihtiyacım olduğunu düşündürtmeyeceğim."

Anna, Jane'i dikkatli bir şekilde inceledi ve yanına oturdu. Yatak ağırlığıyla çöktü ve Jane yuvarlanıp kenardan düşmemek için tutunmak zorunda kaldı. "Senin hakkında ne düşündüğüyle çok ilgileniyor gibi görünüyorsun."

Jane'in yanakları kızardı. Bir elini karnına koydu ve tembel tembel ovaladı. "Ona kayıtsız kalamadığım ortada. Çekici bir adam."

"Bu da her şeyi özetliyor, o halde." Anna gür gri kaşlarını kaldırarak sırıttı. "O sadece... çekici."

Jane yalan söylediğini belli eden bir heyecan dalgasıyla mücadele ederek, "Elbette," dedi.

Anna eğilerek Jane'in saçlarından tokaları çıkarıp gür yığını serbest bıraktı. "Dinlen. Bütün bu heyecan..." Dilini şaklattı ve gri saçlarını onaylamaz tavırla iki yana salladı. "Önce bu aceleye getirilmiş düğün işi..."

"Daha önce kilisede evlenmiştim," diye araya girdi Jane. "Her şey demek değil."

"Sonra o kötü planlamış balayı. Senin durumunda seyahat etmemek gerekir," diye devam etti Anna, sanki Jane hiç konuşmamış gibi. "Huzura ve sessizliğe ihtiyacın var. Zihninin ve vücudunun rahatlamasına izin ver." Anna başını kararlı bir şekilde sallayarak ayağa kalktı. Jane elini tutup onu durdurdu.

"Anna..." diye bocaladı. Ona annesinden daha çok annelik vazifesi yapan kadından onay almak isteyerek kırışık yüzünü inceledi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım mı?" Eli korumacı bir şekilde, sanki içindeki çocuğu korumak istermiş gibi karnına kıvrıldı.

Anna'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen mi? Asla." Yaklaşarak çatlamış avucuyla Jane'in kaşını okşadı. "Sen iyi bir kızsın. Tanrı'nın seni sevmesini istediği insanlar tarafından suis-

timal edilmiş olman acı bir gerçek. Şimdi seveceğin bir çocuğun olacak. Seni sevecek bir çocuk." Dudakları seğirdi ve gözleri neşeyle parladı. "Ayrıca her zaman sevdiğin çocukla birliktesin. Daha azını hak etmiyorsun."

Jane şu anki çıkmaz durumunda hiç mizah görmeyerek başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı.

Anna devam etti: "Kendini kandırabilirsin ama ben seni tanıyorum. O çocuğu sevmekten hiç vazgeçmedin."

Jane, Anna'nın sözlerini inkâr edebilmeyi dileyerek gözlerindeki ani, sinir bozucu yaşlarla mücadele etti.

Elinin tersiyle gözlerini sildi ve kararlılıkla sinirlerini güçlendirdi. Onu seviyor olabilirdi ama Seth'in de onu sevebileceği umuduyla kendine işkence etmeyecekti.

Seth yatak odasına sığındı. Kız kardeşiyle selamlaşması gerekiyordu ama kendisine gelmeden önce olmazdı. Kabaran arzusunu kontrol etmeden önce olmazdı.

Odada volta atarak ellerini saçlarına geçirdi ve ne kadar titrediklerini fark ettiğinde küfretti.

Lanet olsun Jane'e. Kendine de lanet okudu. Jane'i yoklamadan en masum şekilde dokunamıyordu ona. Ellerini ondan nasıl uzak tutabilecekti ki?

Seth evliliklerinin sınırlarını çizmişti. Şimdi kuralları değiştiremezdi. İğrenç bir pislik gibi görünmeden olmazdı. Güçsüz ve hâkimiyetini kaybetmiş –özellikle de dönüşmek istemediği erkek tipinde– olduğunu göstermeden olmazdı. Daha önce hâkimiyetini kaybetmişti. Bir kadının üzerinde böylesi bir güce sahip olmasına bir daha izin vermeyecekti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Başarısız olup yenik düşse bile, Jane ona asla başka bir şans vermezdi, sonuçta onu geri çevirmişti. O gece gözlerindeki bakışı görmüştü. Mutlak yıkım. Derin acı. Bunun yankısını kendi kalbinde hissetmişti, o kadar yoğun hissetmişti ki neredeyse teslim olacaktı. Neredeyse boyun eğip onu kollarına alacak, yanıp tutuştuğu gibi vücuduna sahip olacaktı.

Jane şimdi ona neredeyse hiç bakmıyordu. Baktığındaysa, sanki Seth hiçbir şeymiş gibi –ayakkabısının altından kazınacak bir şeymiş gibi– bakışları üzerinden geçiyordu.

Genç adam iç geçirdi. En azından bu Jane'in gecenin bir yarısı kıvrımlarını saklamaktan çok vurgulayan geceliğiyle odasına gelmesine engel olurdu.

Bunu kaldıramazdı. Tekrar yapamazdı. Bütün hücreleri onu çırılçıplak soyup kendini yumuşaklığına gömmek, geceleri peşini bırakmayan vücuduyla bir olmak isterken uzaklaşmasını seyretmek Seth'i öldürüyordu.

Keşke arzuyla aklını başından alan kadın Jane olmasaydı. Karısı olmasaydı. Keşke ona her baktığında kontrolünün kaybettiğini hissetmeseydi.

Yirmi İkinci Bölüm

Jane ellerini geniş pilili eteğine sürdü. Mavi ve sarı çizgili kumaşa bakmak harikaydı. Artık korkunç siyah elbiseler yoktu. Sevinçten ağlayabilirdi.

Onu yeni kıyafetlerle donatmak bir haftadan kısa sürmüştü. Seth'in gönderdiği minyon Fransız kadın hiç vakit harcamamış, askerî bir tavırla emirler yağdırmıştı. Anna bile emirlerine hemen uymuştu. Terzi kadın, Jane'in giysilerini bir anda gardıroptan çıkarmış ve "yakın" emrini vermişti. Sonra da balo elbiseleri, günlük elbiseler, binici kıyafetleri, gecelikler, utanmasına neden olan şeffaf iç çamaşırları için Jane'in bedenini ölçmeye başlamıştı. Loğusalığı için giyeceği kıyafetler de dâhil, hiçbir şey atlanmamıştı.

Elbisesinin düzgün beyaz manşetlerini üstüne çekerek heyecanlı bir şekilde Seth'in çalışma odasının kapısını çaldı. Seth'in yeni giysisine göstereceği tepkiyi görmek ve sadece ismen eşi olsa da bir kontes gibi görünebileceğini ona kanıtlamak istiyordu.

Seth onu yatak odasına yatırıp Anna'nın bakımına bırakt-
ğından beri birbirlerini görmemişlerdi. Bugün onu çağırmasına şaşırmıştı.

Seth'in sesi kapıdan duyuldu, Jane'i içeri çağırıyordu.

Genç kadın omuzlarını dikleştirerek yüzüne doğal bir ifade takındı ve onu görünce kanının hızlanmasına aldırış etmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Seth masanın ardında oturuyordu. Kâğıtlar ve muhasebe defterleri masayı kaplamıştı. Altın sarısına çalan kahverengi saç telleri alnına düşmüştü. Parmakları her zamanki gibi saçlarına dokunmak, güneşin değdiği karışıklığın içine girmek ve onları kaşından geriye itmek için kaşındı.

Başını sallamasıyla saçlarını arkaya iterek, "Jane," diye selamladı Seth. Ayağa kalktığı sırada bakışları üzerinde geziniyordu.

Parmakları terli yanaklarına gitti ve sevimli yeni elbisesine rağmen çok iyi görünmediğini fark etti. Geçen her günle birlikte içi dışına çıkıyormuş gibi hissediyordu. Midesi hareketlerini belirleyen, yuvarlanan, kıvrılan bir canavardı. İyi ya da kötü her kokuda burnunu kapatıyor, midesi bulanmasın diye derin nefes almaktan bile korkuyordu.

Seth karşısındaki koltuğu işaret etti.

Jane işaretini takip etti ve odadaki diğer kişiyi fark etti. Gördüğü kişi Guthrie ailesinin avukatı Bay Younger'dı, Jane onu anında tanıdı. Ağzını ekşi bir tat doldurdu ve avukatı başıyla sert bir şekilde selamladı. Bay Younger, Jane'e her zaman aptalmış gibi davranırdı. Neyse ki onu Marcus'un cenazesinden beri görmemişti.

Sıska adam ayağa kalkarak selam verdi. "Leydi Guth..." durdu ve kendisini düzeltti, "Leydi St. Claire."

"Bay Younger." Gergince gülümseyip yanındaki koltuğa oturdu. "Sizi tekrar görmek ne hoş," diye yalan söyledi Jane.

"Jane, Bay Younger'ın bazı şaşırtıcı haberleri var."

"Öyle mi?" Bay Younger'a baktı.

"Evet, size bir özür borçlu olduğum anlaşılıyor, Leydim."

Jane başını bir yana kaldırdı. "Ne için?"

Avukatın Âdem elması şiddetli bir şekilde aşağı yukarı sallandı. "Görünen o ki kocanızın ölümünden sonra kayınbiraderinizin size bağlanan geliri yönetmesini denetlemem gerekiyormuş..."

"Gelirimi mi?" diye araya girdi. Bakışları Seth'e kaydı. "Marcus bana hiçbir gelir bağlamadı."

Bay Younger sanki kendisini boğuyormuş gibi kolalı yakasını çekiştirdi. "Aslında merhum Lord Guthrie size gelir bağlamıştı."

Marcus ona bir gelir mi bağlamıştı? Duyduklarını değerlendirip bunu bir ihtimal olarak kabul etti. Bu pek çok centilmenin yaptığı bir şeydi ve Marcus sadakatsizlikleri olmasına rağmen dört dörtlük bir centilmendi.

"Bay Billings, Lord Guthrie'nin ani ölümü yüzünden işlerinize dikkatinizi veremeyecek kadar ıstırap çektiğinize dair bizi ikna etmişti." Yakasını bırakarak ince omuzlarını hafifçe silkti, kuru yanakları kızardı. "Merhum kocanızın vefat ediş şartları göz önüne alınınca bunun çok olası olduğunu sanmıştım."

"Bana soramaz mıydınız?" diye çıkıştı Jane, elleriyle koltuğunun kollarını kavrayarak.

Bu basit sorusu üzerine avukat daha çok kızardı. "Genellikle erkeklerin kontrolüne bırakılan işleri yönetecek ruh hali içinde olmadığınızı düşünmüştüm. Bay Billings ve ben işlerinizi en iyi

kendisinin yönetebileceğine karar verdik." Avukat ona katılmasını beklermiş gibi Seth'e baktı.

Bir anda her şey mantıklı geldi. Desmond gelirini kontrol altında tutmak adına onu burnunun dibinden ayırmamaya uğraşmıştı. Jane'in yanakları kızardı, hiddetini bahtsız avukata yönlendirirken yapılan haksızlık karşısında köpürüyordu. "Pekâlâ, hangisi, Bay Younger? Çok mu ıstırap çekiyordum yoksa işlerimi yönetemeyecek kıt bir zekâya mı sahiptim?" Kendini beğenmiş züppeye saldırmamak için eteklerini sıktı.

Genç kadının kendi geliri olsa her şeyi değişirdi. Ona bağımsız olma imkânı sağlardı. Belki bir gecelik özgürlük için yanıp tutuşarak Madam Fleur'ün maskeli balosuna katılma riskine girmezdi. Belki Seth'i Vauxhall'da baştan çıkarmazdı. Bir kez daha kendini ona hiç değer vermeyen bir adamla evli bulmazdı.

Çocuğunu da taşımazdı. Eli karnına kaydı ve kızgınlığı havadaki bir sigara dumanı halkası gibi dağıldı. Hiddeti de böylece kayboldu.

Bay Younger pişmanlıkla başını eğdi. "Çok özür dilerim, Leydim. Çok büyük hata yaptım."

Seth araya girdi. "Eşimin para kaynaklarının bir an önce aktarılmasını istiyorum."

Avukat yere bakarak, "Bu, lordum, beni buraya getiren konu," diye mırıldandı fısıldarcasına. "Leydi Guthrie'nin evliliğini öğrenince kendimi bu göreve atadım. Fakat..." Tekrar yakasını çekiştirdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Younger," diye buyurdu Seth.

"Hiçbir şey kalmadı," dedi boğulurcasına. "Bay Billings hepsini harcamış."

Kara kaşlarını çatarak, "Hepsini harcamış mı?" diye tekrarladı Seth.

Jane başını iki yana salladı. Göğsünün derinliklerinden acı bir kahkaha yükseldi. "Elbette."

Bu ironik durum Jane'i sinirlendirmişti. Desmond avukatları işlerini yönetme konusunda yetersiz olduğuna ikna etmiş, ardından parasını saçıp savurmuştu.

"Bay Billings'i fazlasıyla yanlış değerlendirmişiz, lordum. Tam bir üçkâğıtçı," dedi Bay Younger çabucak. "Onu ziyaret ettim ve eşinizin payının bakım masraflarına harcandığını iddia etti."

Marcus'un ölümünden beri yaşadıklarını düşününce, "Öyle mi," dedi Jane kızgın bir şekilde. Alışveriş yapmamış, seyahat etmemiş ya da bir sosyete hanımefendisinin yapabileceği normal şeylerden mahrum kalmıştı.

Younger devam etti. Genizden gelen sesi sinirlerini biliyordu. "Bu iddiayı kanıtlamak ya da bozmak için hiçbir yol olmadığı anlaşıldığından..."

"Hiçbir şey yapılamıyor," diye bitirdi Seth kırık cam gibi keskin bir ses tonuyla. Jane uzun vücuduyla masanın ardında ayağa kalkışını izledi.

Bay Younger deri koltuğuna sinerken koltuk gıcırdadı.

"Gidebilirsin, Younger. Ayrıca teşekkür ederim. İşlerimi asla emanet etmeyeceğim bir avukatı öğrenmek yararlı oldu. Bütün Londra'nın da bunu bilmesini sağlayacağım."

Bay Younger'ın ağzı açık kaldı ve gözleri yuvalarından fırladı. İleri eğilerek bir elini yalvarırcasına kaldırdı. "L... Lord St. Claire, bu hikâyeyi yayma konusunda ciddi olamazsınız..."

"Yetersizliğinin hikâyesini mi? Ciddiyim aslında. İyi günler, bayım. Çıkış yolunu hatırladığınızdan eminim."

Bay Younger kalkıp odadan çıkmadan önce kireç taşı gibi soluk bir yüzle isteksizce başıyla onayladı.

Jane başını sallayıp, "Üzgünüm, Seth. Bu evliliğe elim boş gelmemem gerekirdi," diye mırıldanmadan önce avukatın arkasından bir süre baktı.

"Seninle evlenirken asla para beklentim olmadı."

"Durum yine de aynı, Marcus'un bana bıraktığı her şey evlendiğim adama gitmeliydi..."

"Özür dileme. Her halükarda gelirin istediğin gibi harcaman için senin olurdu. Bir kuruşuna bile dokunmazdım."

Jane kararlı yüz ifadesine baktı. "Evlilik payının bende kalmasına izin mi verirdin?"

"Merhum kocan onu sana bıraktı, bana değil." Seth kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. Bu hareket ceketini omuzlarının ve pazularının üzerinde gerdi ve Jane bakışlarını zorla yüzüne çevirdi. "Paranın evlenmemizle hiçbir ilgisi yok." Bakışlarını genç kadından ayırmadı, erimiş kahverengi gözler sakin bir şekilde üzerindeydi. "Neden evlendiğimizi biliyorsun."

Jane bakışlarını ondan alamıyordu. Şu sıcak kahverengi sulara, onu kapana düşüren, kalbinden yakalayıp bırakmayı reddeden gözlere bakarken de nefes alamıyordu.

Neden evlendiğimizi biliyorsun. Gerçekten de biliyordu. Elini karnına, varlığını her gün gösteren içindeki çocuğa götürdü. Seth'in onunla neden evlendiğini biliyordu. Sorumluluk bilinciyle hareket etmişti. Kız kardeşine olan sorumluluğu. Doğmamış çocuğuna olan sorumluluk.

Fakat kendi nedenlerinin sorumluluk bilinciyle hiç ilgisi yoktu, daha çok umutla ilgiliydi. Budala kalbinin bırakmayı reddettiği aşk hayalleriyle ilgiliydi.

Seth gözlerini kırptı. Birden gözlerinin üzerine bir gölge düştü. Aniden dönüp masasının arkasına geçti. "Yapacak işlerim var."

Jane sanki sırtından birisi dürtmüş gibi ayağa kalktı.

Kapıya doğru ilerleyerek, "Elbette," diye mırıldandı. Ona olan hislerinin değişeceğine ve ilk başta asla evlenmek istemediği bir kadına âşık olabileceğine dair umut beslediği için içinden dünyanın en büyük budalası olduğunu söyledi.

***

Jane leğenin kenarlarına tutundu, boş midesi parmakları uyuşup kanı çekilene kadar kasıldı. Birkaç defa daha kustuktan sonra midesi sakinleşti ve en kötüsünün nihayet geçmiş olması için dua etti. Tanrı biliyordu ya, midesinde hiçbir şey kalmamıştı.

Kusmasının nahoş sesinden sonra etrafta belirsiz, uğultulu bir sessizlik ortaya çıktı. Yaşlı gözlerinin arasından gözlerini kırparak yere sağlam basamayan bacaklarının üzerinde geri çekildi. Soğuk yaşlar sessizce yüzünden dökülüyordu. Titreyen elini iki yanağının üzerinde dolaştırdı. Alacakaranlığın gri ışığı odayı yıkıyordu ve Jane gününü mide bulantısıyla geçirmiş olmasına hayret etti.

Ayağa kalkmaya çalışmadı, takılmamak geceliğinin ucunu tutarak sadece yatağa doğru emekledi. Yolun yarısında vazgeçti ve titrek bir iç geçirmeyle yana kıvrılıp yere çöktü. Leğene bakarak en iyisinin böyle olduğunu düşündü. Uzağa gitmemeliydi.

Rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi titreyerek kollarını vücuduna sardı... Bütün vücudu onu hem güçsüz hem de acizleştirerek korkunç bir şekilde titriyordu. Midesi bir süreliğine sakindi, mide bulantısı kontrol altındaydı. Fakat midesinin rahatladığını, daha kötü hissetmesinin mümkün olmadığını umut etmeye çalışırken bile bunun mümkün olabileceğini biliyordu. Bugün bitmez tükenmez bir ıstırap olmuştu.

Vücudunda bebekle ilgili bir şeylerin ters gittiğini düşünüp birkaç defa acı çekmişti. Anna bu tarz şeylerin normal olduğuna, hatta herkeste görüldüğüne dair ona güvence vermesine rağmen içini kemiren, derin bir endişe hissedebiliyordu.

Eli karnına gitti, kendisi ile Seth'in bir ürünü olduğu için içinde büyüyen yaşama dair bir sevginin kabardığını hissetti. İyi bir şey. Tatlı ve masum. Birleşmelerinin sonucunda ortaya sevgi çıkacaktı. Öyle ya da böyle.

Vahşi bir kararlılık onu sardı. Ona, şimdiden sevdiği bu insana hiçbir zarar gelemezdi. Ailesinin ve Seth'in asla yapmadığı şeyi yapacak, onu sevecek kişiye zarar gelemezdi.

Daha da sıkı bir top halinde içine kıvrıldı. *Lütfen, lütfen iyi ve güçlü olsun.* Bu dua akan bir nehrin şiddetiyle zihninden geçti.

Kapı açıldı. İçine bir rahatlık geldi. Şüphe yok ki Anna nane çayıyla birlikte dönmüştü. Çayın midesini rahatlatacağına yemin etmişti.

"Anna," diye fısıldadı kavrulmuş dudaklarının ve sürülmüş bir toprak gibi tahrip olduğunu hissettiği gırtlağının arasından.

Bir an sona, sıcak, güçlü eller onu kaldırdı.

Dokunuşunu, kokusunu, canlandırıcı sıcaklığını anında tanıyarak kafası karışmış bir halde, "Seth," diye mırıldandı. *Lanet olsun.* Ona hiç dayanamayacak mıydı? Kayıtsız olamayacak mıydı?

Seth, Jane'i kollarına alıp nazikçe yatağa yatırdı.

Bir koluyla güçsüz bir şekilde zemini işaret ederek, "Hayır," diye itiraz etti. "Leğen," demeyi başardı.

"Getiririm."

Utançla yanakları kızardı. Seth'in hemşirelik yapması çok büyük bir aşağılamaydı. Onu bu şekilde, en kötü haliyle görmesine dayanamıyordu.

"Git buradan," dedi genç kadın boğulurcasına, gözlerini sımsıkı kapayıp.

Anna'nın kullandığı serin bezi alnına bastırarak, "Şşş," diye mırıldandı Seth.

Jane iç geçirerek yüzünü sakinleştirici serinliğe çevirdi. Kalbi bu hareket üzerine hızlanmamalıydı. Bu ona değer verdiği anlamına gelmiyordu. Onun için herhangi bir şey ifade ettiği anlamına da gelmiyordu. O sadece onurlu bir adam olduğundan böyle davranıyordu. Yaralı bir hayvana yardım etmek için duracak onurlu bir adam. Eşi de yardım etmeye yönelik iç güdüden kesinlikle mahrum bırakılamazdı.

İstemediği bir eş olsa da.

Jane'in kaşını ıslattığı sırada Seth'in göğsü endişeyle çarptı. Ölü gibi görünüyordu. Çok iyi bildiği bir görüntü. Dudakları metalik bir gri. Gözleri acıyla cam gibi. Ölümün yüzünü daha önce görmüştü. Bir anda, hayatlarının baharında, hayat doluyken yok olan, sonrakinde bir geminin güvertesinden bırakılan cesur

erkeklerde... sarılı vücutları ıslak bir mezara kayarken lostromonun yüksek sesli düdüğü rüzgârda kederli bir selam olurdu.

Zihninden ölüm düşüncelerini kovalayıp şu ana, Jane'e odaklanıp, "Ne kadar zamandır bu haldesin?" diye sordu.

Neden kimse onu çağırmamıştı? Ondan kaçındığını, onunla karşılaşmaktansa geri çekildiğini sanmıştı. Onun da yaptığı gibi. Hasta olduğu hiç aklına gelmemişti. Kapısının yanından geçerken, korkunç kusma seslerini duymuştu. Baştan çıkarıcılığından kaçınmaya kararlı olduğu için bu sesleri duymasının dışında bir nedenle odasına girmezdi.

"Bir süredir," diye fısıldadı. Sesi kuru ve kurbağa sesi gibiydi. "Anna geçeceğini söylüyor."

"Bu... normal mi?" diye sordu Seth korkunç bir şekilde bilgisiz hissederek. Bir yarayı dikebilir ve gerekirse bir kurşun çıkarabilirdi ama bu...

En son Julianne'in yaban sümbülleri arasında kıvrılıp taş gibi hareketsiz yatmasına bakarken bu kadar aciz hissetmişti. Kız kardeşinin öldüğünü düşünmüştü. Onu öldürdüğünü düşünmüştü.

"Anna'ya göre, ne kadar midem bulanırsa bebek o kadar sağlıklı olurmuş." Sanki bu görüşe tamamen inanmıyormuş gibi titrek bir tebessümle dudakları kıvrıldı.

Bakışları sanki içindeki çocuğu görebilirmiş gibi karnına kaydı. Onun çocuğu. *Onların.* Bu ana kadar bunların hiçbiri tam ona gerçek gelmemişti. Birden çocuklarını hayal edebilmeye başladı. Jane'in parlak kahverengi saçları ve ela gözlerini almış küçük bir kız. Kalbi sıkıştı.

Koruma duygusu onu sertçe sararken, "Belki doktoru çağırmalıyız, sadece kendimizi sağlama almak için," diye önerdi Seth.

bu hoşuna gitse de gitmese de Jane'in etrafındayken beklemeye başladığı bir histi.

"Lordum? Burada ne yapıyorsunuz?" Anna'nın sesi onu ayağa kaldırdı.

"Eşimle ilgileniyorum," diye cevap verdi.

Anna üzerinde dumanı tüten bir fincanın bulunduğu tepsiyi taşıdığı sırada temkinli şekilde Seth'i inceledi ve elindekini komodinin üzerine bıraktı.

Kollarını iri göğsünde birleştirerek, "Eşiniz," diye burnundan soludu. "Ona gösterdiğiniz ilgiye bakarak bu sonucu çıkaramazdım."

Jane onu, "Anna," diye azarladı. Kızarıklığı yüzündeki yeşil rengi sildi.

Seth kaşlarını çattı. "Doktor çağırtıyorum."

Anna homurdandı. "Bir erkek, kadın meselelerinden ne anlar ki?"

Jane, "Gerek yok," diye araya girdi. Zayıf sesi kararlı ve sertti. "Emin ellerdeyim."

"Belki," diye kabul etti. "Ama kalıyorum. Hem durumunun kötüye gittiğini düşünürsem doktor çağıracağım."

Anna itiraz etmeye başladı.

Seth bir kaşını ikaz edercesine kaldırdı.

Hizmetçi ağzını sıkıca kapayarak başıyla onayladı ve komodinin üzerindeki çayı gösterdi. "Çayı içmesini sağlayın."

Seth, Jane'in yanına yerleşip bacaklarını onunkilerin yanına uzattı. Başını omzuna koyarak çayı dudaklarına götürdü.

Jane yorgun, şaşkın bakışlarla ona bakarak, "Yatalak değilim," diye yakındı.

"Şşş," diye mırıldandı genç adam. "İç."

Uyuşuk bir halde onu izleyerek fincanından bir yudum aldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözleri kapanırken.

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Anna." Hizmetçi giderken Seth bakışlarını kaldırmadı, genç kadın kollarında uykuya daldığı sırada Jane'in yüzünü incelemekle meşguldü. Yumuşak kıvrımları her gece yatağında yalnız uyuduğunda kendisinden esirgediklerinin işkence eden bir hatırası olarak ona yaslanıyordu.

Gözlerini sıkıca kapayıp ona sahip olmanın, kendini sıcaklığına gömmenin nasıl bir his olduğunu unutmaya çalıştı.

Bu, çabalarına rağmen gecenin uzun saatlerinde onu rahatsız eden bir anıydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jane yemek odasına girip büfeye ilerlerken, "Günaydın," dedi.

"Jane!" Julianne'in yüzü Jane'in bulunduğu yöne bakarken aydınlandı. "Tekrar ayakta ve aramızda olman ne kadar hoş. Seth endişeden çılgına dönmüştü."

Jane, Seth'e doğru baktı. Önceki günün, Seth'in kollarında uyuyup, kollarında uyanmanın anısıyla yüzüne sıcaklık bastı.

Jane tabağına bir dilim ekmek koyduğu sırada Seth gazetesini indirerek onu anlaşılmaz gözlerle izledi. Midesini her gün yediği yumurta ve ringa balığıyla sınamaya henüz hazır değildi.

"Günaydın, Jane." Seth başını eğdi. İsmini dudaklarında kısık ve derin bir sesle duymak Jane'i ürpertti.

Julianne'in karşısındaki sandalyeye oturarak peçetesini açıp mırıldandı Jane. "Çok daha iyi hissediyorum. Aslında bu sabah aç uyandım." Hastalığının ya da evliliklerinin nedenini kız kar-

deşine henüz açıklayıp açıklamadığını merak ederek bakışlarını tekrar Seth'e kaydırdı.

Çay fincanına dikkatli bir şekilde uzanarak, "O halde parkta bir gezintiye çıkmak ister misin, Jane?" diye sordu Julianne. Ellerini fincana sararak küçük bir yudum almak için dudaklarına götürdü. "Seninle zaman geçirmeyi hevesle beklediğimi itiraf ediyorum. Rebecca'nın kız kardeşi Eppingham'da yaşıyor. Çok yakın olduğumuzdan onunla birkaç gün geçirmesi için ısrar ettim."

Seth kızarmış ekmeğinden bir lokma almadan önce homurdandı.

Julianne fısıltı sayılamayacak bir sesle, "Seth böyle yaptığım için memnun değil," diye ekledi.

"En sadık refakatçıların bile ara sıra dinlenmeyi hak ettiklerinden eminim," dedi Jane.

Seth'in kaşlarından biri kalktı. "Elbette. Fakat belki Julianne neredeyse hiç tanımadığı bir evdeyken ve her zamankinden daha çok yardım istiyorken değil."

Julianne'e endişeyle bakarak, "Ah," diye mırıldandı Jane.

Elini sinek kovar gibi salladı Julianne. "Saçmalık."

"O halde neden yardımına ihtiyacı olduğunu iddia ederek Knightly'yi çaldın?" Seth gazetesini tekrar açıp, Julianne'in yüzünü kaplayan ispiyoncu kızarıklığı kaçırdı ama Jane gördü. Kızarıklığın nedenini merak etti. Julianne neden Bay Knightly'nin ismi geçince kızarsındı ki?

"Araba gezintisinin Jane için fazla erken olduğunu düşünüyorum," dedi Seth.

Jane bakışlarını hızla ona çevirdi, burun delikleri titriyordu. Kendi adına cevap vermesine gücense bile ona katılmadan edemezdi. Kıvrımlı yollarda salına salına gitme düşüncesi midesini kasıyordu.

"Sanırım Knightly'den tekrar faydalanabilirsin, Julianne. Bu sabah avukatımla bir toplantım var."

"Kesinlikle Jane'in tekrar hastalanmasını istemem." Julianne boğazını temizleyip zarif parmak ucuyla fincanının kenarını takip etti. "Eğer Greg... Bay Knightly'nin başka işi olmadığından eminsen."

Seth dilinin hafifçe sürtmesi üzerine bakışlarını kaldırıp onu dikkatli bir şekilde inceledi. Bir an için bakışlarında belirsiz bir ifade belirdi. Kuşku. Kararsızlık. Ardından başını salladı ve o duygu gitti. Dikkatini tekrar gazetesine çevirdi.

Jane kızarmış ekmeğini yavaşça yerken Julianne'i inceledi.

"Beni bağışlayın, hanımlar." Seth ayağa kalktı. "Yetişmem gereken bir randevum var. Julianne, Knightly'yi yanına göndereceğim."

Julianne geniş gülümseyişinin üzerini peçeteyle sildi. "Teşekkür ederim."

Seth, Jane'e döndü. Gözleri bir an için anlaşılmaz bir ifadeyle kararadı. "Jane." Onu başıyla hafifçe selamladı.

Seth'in geniş sırtı gözden kaybolurken Jane çayını dalgın dalgın karıştırarak yüreği ağzında gidişini izledi.

"Jane." İsmini duyunca dikkatini Julianne'e çevirdi. "Bay Knightly'yle tanıştın..." Julianne durdu, ince boğazı kelimeleri ararken kımıldıyordu.

"Evet?" diye teşvik etti.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Jane yavaş bir şekilde cevap verdi: "İyi bir beyefendi gibi görünüyor." Onu karakterini değerlendirecek kadar tanıyıp tanımadığına emin olmayarak ekledi: "Gerçi onu daha iyi tanıma fırsatım olmadı."

Sandalyesinde ileri doğru eğilerek, "Benim oldu," diye itiraf etti Julianne. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. Bu Jane'e kendi genç kızlığını hatırlattı; beklentiyle dolu, şaşkın gözlerle bakan bir saflık. "Harika biri! Çok esprili ve cazibeli. Ah, Jane!" Ellerini önünde çırptı. "Beni *dinliyor*. Hiçbir beyefendi beni onun gibi dinlememişti. Bana sağlıklıymışım gibi davranıyor, bir çeşit engelli gibi değil. Kendi ailem bile bana asla o şekilde davranmadı." Julianne'in Seth'in uşağı için açık bir şekilde beslediği *şefkat*ten endişe duyarak, "Oldukça bağlanmaya başlamış görünüyorsunuz," diye mırıldandı Jane.

"Jane..." Julianne'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Evet. Ne oldu?" diye teşvik etti Jane.

"Bay Knightly. O... yakışıklı mı?"

Jane şaşkınlık içinde gözlerini ona dikti.

Jane sessiz kalınca Julianne hızla gevezelik etmeye başladı. "Çok önemi yok gerçi. Bu ona olan hislerimi değiştirmez. Sadece merak ediyor ve bir kadının fikrini duymak istiyorum."

"Evet. Çekici biri. Herhangi bir hanımefendi böyle düşünür ama Julianne..." Sanki emin olmak istermiş gibi başını iki yana salladı. "Ne çeşit hislerden bahsediyorsun?"

"Gregory'ye âşığım." Julianne öne eğildi, ellerini önündeki örtü kaplı masaya yapıştırdı. "Seth'e söylememelisin, Jane. Anlamaz. Söz ver, Jane. Bana söz ver."

Jane böyle bir şeyi Seth'ten nasıl saklayabileceğini merak ederek bir an ağzını açıp kapadı. Seth kız kardeşine çok değer veriyordu. Julianne için *evlenmişti*! Julianne ondan böyle bir şeyi nasıl saklayabilirdi? Böyle bir sırrı ondan sakladığını öğrenirse ne yapardı?

"Jane." Julianne'in sesi düşüncelerini ısrarcı ve çaresiz bir şekilde böldü. "Anlatmayacağına dair bana söz ver."

Boynuna derin ve dayanıklı bir ilmik yerleşmiş gibi hissederek iç geçirip yumuşadı. "Söz veriyorum."

Kanepede uzanan kadını görünce Seth'in ağzını ekşi bir tat doldurdu. Sabah güneşi pencereden süzülerek sarı saçlarını süslüyordu.

Madeline. Bir zamanlar onu görmek bile kalp atışlarını hızlandırırdı. Kollarını göğsünde kavuşturarak bir zamanlar bütün hayallerini dolduran kadını inceledi. Ellerindeki kristal bir heykelciği tembel tembel okşayan, saçları kusursuz biçimde yapılmış kadına baktığı sırada içini tuhaf bir yabancılaşma hissi kapladı.

Yıllar içinde değişmişti. Yüzü daralmış, yanaklarının yuvarlak kıvrımları yerini zarif hatlara bırakmıştı. Genç kız hatları dolgunlaşmıştı. Beli artık o kadar ince değildi. Yaz güneşinin altında okşamasına izin verdiği göğüsleri daha da dolgunlaşmıştı.

Değişiklikler bir yana, hâlâ bugüne kadar gördüğü en güzel yaratıklardan biriydi. Yine de hiçbir şey hissetmedi. Böylesi bir dış güzellik için aklını kaybetmekten duyduğu hüzünlü bir pişmanlık hariç. Bir de aklını bir daha hiçbir kadın için kaybetmeme konusundaki bir kararlılığı vardı elbette.

"Ekselansları," diye selamladı sert bir reveransla.

Başını genç adama çevirdi. "Seth, canım." Heykelciği hevesle masaya koydu ve zarif bir hareketle kalktı. Parlak dudakları davetkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Böyle bir resmiyete kesinlikle ihtiyacımız yok. Sonuçta artık akrabayız." Ona doğru yürüdü, kalçası baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Akrabalık. Bu fikirle içinde soğuk bir rüzgâr esti.

Bir elini kalkık kalçasına dayayarak önünde durdu. "Düğüne davet edilmesem de," burnunu kırıştırdı, "baştan savma bir tören olduğunu tahmin ediyorum." Bakışlarını üzerine çekmeye çalışıp eliyle düşük kesimli korsesini çevreleyen fildişi dantelle oynadı. "Ama ne de olsa Jane hiçbir zaman kocalarından fazla şey bekleyecek biri olmamıştı."

Seth'in elleri yanlarında yumruk haline geldi. Alayın ona mı yoksa Jane'e mi bir hakaret olduğundan emin değildi. Ayrıca Jane'in başka birisiyle evlenmiş olmasının hatırlatılması –bunu yeni öğreniyor olmasa da– göğsünü alışık olmadığı şekilde sıkıştırdı. "Durum öyle gerektirdi, Maddie."

Genç kadının bakışları yumuşadı. "Bana bir tek sen böyle seslenirdin." Parmakları yaranın derisini kestiği yerde yanağına sürüdü. Gözlerini vahşi bir parlaklık doldurdu. "Şimdi ne kadar vahşi görünüyorsun. Tehlikeli. Oldukça çekici aslında." Sesi ritmik bir mırıldanmaya dönüştü. "Çok üzgünüm, Seth. Evlenen sen ve ben olmalıy..."

"Yapma," dedi. "Aramızdaki şey öldü."

Seth gerçeği söylediğini o anda fark etti.

Buz gibi güzelliğine baktı, o kadar kusursuzdu ki taştan yontulmuş olabilirdi. Seth ona karşı bir zamanlar beslediği aşkın kara sevda olduğunu, herkesin asla sahip olamayacağını söylediği kişiye sahip olma kararlılığı olduğunu aniden fark etti. Ona bakınca yüzü dışında neyi sevdiğini hatırlayamadı.

Onunla gerçekten evlenmediği için, güzelliğinin ötesine geçip sığ ruhunu görebilecek bir erkek haline geldiği için büyük bir rahatlık hissetti.

Ve bununla birlikte başka bir şeyin daha farkına vardı. Jane'le olan ilişkisinde daha çok şey vardı. Birlikte yaramazlıklar etmiş, konuşmuş, gülmüş ve paylaşmışlardı. Sevmişlerdi hatta. Fakat Madeline'e olan kara sevdasının buna bir son vermesine izin vermişti. Düşüncelerinin yıllar içinde sık sık Jane'e dönmesi şaşılacak şey değildi. İlişkileri daha güçlüydü.

Madeline'in gülüşü soldu. "Galiba askerlik hayatı görgü kurallarını senden çalmış." Gözleri sinirle parlıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu genç adam cesurca, elini yüzünden çekerek.

"Benimle bu şekilde mi konuşuyorsun?" Madeline doğruldu ve bir parfüm bulutu içinde döndü. "Tekrar arkadaş olabileceğimizi umuyordum."

"Biz asla arkadaş değildik, Maddie." Seth ona takıntılıydı. Arkadaş değildiler. Jane gibi değildi.

Kadın yapmacık bir gülümsemeyle, "Değil miydik?" diye meydan okudu. "Benimle evlenmek için babama yalvardığını hatırlıyor gibiyim?"

Boğazında acı safra yükseldi. "Bir gençlik hevesiydi."

Dudakları kızgınlıkla gerilip bir çizgi haline geldi. "Sana inanmıyorum," dedi sarı buklelerini savurarak. "Beni sevmekten asla vazgeçmedin."

Seth omuzlarını silkti. "Neye inandığın umurumda değil."

Yanaklarındaki parlak benekler yüzünün narin kusursuzluğunu bozdu. "Beni hâlâ istiyorsun," diye ısrar etti. Omuzlarını geriye savurup, göğüsleri düşük kesimli korsesine yapışana kadar ileri çıkardı.

Genç kadın av üstündeki bir kedi gibi üzerine yürüdü. "Kız kardeşimin üzerindeyken beni düşünüyor musun? Sanırım soluk bir benzerliktir." Ellerini göğsüne götürüp avuçlarını üzerine sürdü ve parmaklarını pençe gibi büktü. "Yıllar içinde pek çok şey öğrendim. Buna bir erkeğin nasıl mutlu edileceği de dâhil." Dudaklarını dilinin ucuyla yavaşça ıslattı. "Bir zamanlar senden esirgenen şeyi almak için çok mu gururlusun?"

"Madeline." Jane'in sesi paslı bir bıçak gibi havayı çizdi, ani ve korkutucuydu.

Seth arkasını döndü.

Karısı onları izlerken kıpkırmızı yanaklarla eşikte duruyordu. Mesafeye rağmen gözleri güneşle aydınlanmış yosunlar gibi, giydiği yeşil muslin elbisenin aynı tonunda parlıyordu.

Madeline, Seth'in koluna şakacı bir tavırla vurup, "Jane," diye kıkırdadı. "Bizi korkuttun. Kapıyı çalman gerekirdi. Seth ve ben arayı kapatıyorduk." Gözleriyle yaramaz bir şekilde Seth'i inceledi. "Uzun zaman oldu. Telafi edilecek çok şey var."

Jane'in yüzü daha da kızardı.

Seth'in içinde öfkeli bir sıcaklık dolaştı. Madeline'in Jane'e ne ima ettiğini biliyordu. Küçük cadı.

Bakışları Jane'inkilerle buluştu, durumun göründüğü gibi olmadığını anlamasını istiyordu. Madeline'le hiçbir şey yapmak

istemediğini. Kollarına, yatağına onu almayı daha çok tercih ettiğini. Birden bununla savaşmaktan çok sıkıldığını fark etti.

***

Jane dudaklarını ıslatarak odaya girdi ve kız kardeşinin yanağına soğuk bir öpücük kondurdu. Gözlerini oymak isterken bunu yapabilmek kolay değildi.

Kız kardeşinin aç bir kedi gibi ellerini Seth'e sürmesinin görüntüsü öfke ve huzursuzluk hislerini uyandırdı. Meyve bahçesinde kendisinden, dünyadan habersiz bir şekilde, fırıl fırıl dönen elma ağacı çiçeklerinin ortasında sadece birbirlerinin farkındayken onları izleyen bir genç kız gibi hissetmesine neden oldu tekrar.

"Haber göndermeliydin," dedi gergince. "Seni beklemiyordum."

"Desmond beni görmeye geldi." Madeline'in ağzı kınamayla buruştu. "Senin için çok endişeleniyor. Zavallı adam."

Seth burnundan homurdanma ile gülme arası bir ses çıkardı.

Madeline ona pek arkadaşça olmayan bir bakış attı. "Bu evlilikte acele ettiğinden ve ölümcül bir hata yaptığından korkuyor."

"Yaptığım tek hata Desmond'ın çatısı altında o kadar uzun süre kalmam oldu," diye karşılık verdi Jane.

"Hadi ama, tatlım." Madeline yanına sokuldu, parmakları Jane'in koluna bir sarmaşık gibi dolandı. Jane istemediği dokunuştan kurtularak direndi. "Onunla evlenmek zorunda değildin." Uyanık gözlerle Seth'i kesti. "Benimle yaşayabilirdin. Aslında hâlâ yaşayabilirsin."

Jane gözlerini kırptı. "Onun çocuğunu taşıyorum," dedi.

Seth hırladı. "Bunu şimdi teklif etmen ne hoş. Jane dul kalıp köleliğe zorlandığında neredeydin?"

"Abartıyorsun..."

"Fazla değil," diye araya girdi Jane. Nabzı aniden boğazında atmaya başladı.

"İşlerin benim için nasıl olduğunu biliyordun ve bir defa olsun böyle bir teklifte bulunmadın."

"Jane." Madeline sevimli bir şekilde dudak büktü. "Eğer gerçekten zor durumda olduğunu düşünseydim benimle yaşaman için ısrar ederdim." Madeline kolunu sıktı, keskin tırnakları acıtacak şekilde batıyordu. "Şimdi ısrar ediyorum. Bu saçma evliliğe katlanmak niyetinde olamazsın. Seth'in seni sevdiğini gerçekten düşünüyor musun?" Gözleri acımayla parladı: *Sevemez. Beni seviyor*, der gibiydiler.

Jane, "Kocamın yanında kalacağım," diye cevap verdi. Kolunu kurtarıp bunu söylediğine fazla memnun olmadığını düşündü. Sadece kâğıt üzerinde karı kocaydılar. Gerçek anlamda değil. En azından Madeline'in bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

"Öyle mi?" Madeline'in dudakları sanki bozuk bir şeyin tadını alıyormuş gibi kıvrıldı.

Seth, Jane'i yanına çekip, "Öyle," diye tekrarladı. Büyük elinin belini kavramadığını, parmaklarının kaburgalarının üzerine gezindiğini hissedince Jane'in nefesi kesildi. "Onun yanımda olmamasına katlanamam."

Madeline'in dudakları oynadı. "Buna inanmamı bekleyemezsin..."

"Neye inandığının umurumda olmadığını sana söylemiştim."

Sözlerini vurgulamak istercesine Jane'i kollarına aldı ve ateş gibi dudaklarıyla genç kadınınkileri örttü.

Jane kollarında erimeden önce kısa bir an donup kaldı. Dudakları aralanıp dilinin içeri girmesine izin verdi. Böylece tekrar o bahçeye dönmüş gibi oldu.

Seth elini saçlarına daldırıp dudaklarını yağmaladığı sırada saçlarını gevşetti. Jane ona yaslandı, damarlarından kızgın alevler geçtiği sırada parmakları ceketinin kollarına kıvrılırken pazularını kavradı. Arzu karnında sıvı ateş gibi kaynadı ve genç adamın ağzının içine doğru inledi.

Genç adamın eli Jane'in sırtından aşağıya kayıp elbisesinin hacimli katlarının üzerinden kalçasını kavradı.

Bir boğazın gürültüyle temizlenmesi sesi büyüyü bozdu ve Jane dudaklarını çekti. Hâlâ kollarının arasında durarak Seth'e baktı, afallamıştı. Dudakları Seth'inkilerin saldırısından dolayı zonkluyordu.

Seth'in göğsü sanki uzun mesafe koşmuş gibi derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"Artık anla, Madeline. Etrafta misafirler varken, gündüz vakti bile kendimi kontrol edemiyorum. Jane olmadan bir dakika bile yaşayamam."

Jane başını hızlı bir şekilde iki yana salladı ve kız kardeşinin mosmor olmuş yüzüne baktı. Madeline burun delikleri en uygunsuz şekilde titrerken hışımla odadan çıktı. Geniş etekleri neredeyse bir sehpanın üzerindeki bir vazoyu devirecekti.

Jane bir süre sonra Seth'in kollarının hâlâ bedenine sarılı olduğunu fark etti. "Beni artık bırakabilirsin."

Seth kollarını çekti.

Jane zümrüt yeşili elbisesinin altından çıkan saten ayakkabılarına bakarak orada bir dakika daha durdu. Seth'in başının tepesini yakan bakışlarını hissedebiliyordu.

"Madeline'in bunu görmesi neden bu kadar önemliydi?" Sorusuna sessizlikle karşılık verdi ve Jane gözlerine doğrudan bakmak için yüzünü kaldırdı. "Onu kıskandırmak için miydi?"

"Tanrım, hayır," dedi Seth.

Kaşlarını çattı, ikna olmamıştı. Meyve bahçesinde Madeline'in beyaz atlı prensini oynadığı günü hâlâ hatırlayabiliyordu. Gözlerindeki aşk şiddetli ve derindi.

"O halde neden?" diye sordu. Parmaklarıyla öpüşünden dolayı hâlâ zonklayan dudaklarına dokundu. "Seni bırakmazdım. Bunu yapmayacak kadar onurluyum. Senin çocuğunu taşıyorum." Derin bir nefes alarak ısrar etti. "Evlendiğimizden beri beni öpmedin. Neden şimdi?"

Bir elini saçlarına götürdü. "Belki de beni bırakman için seni ikna edeceğinden endişelendim."

"Onunla gitmezdim. Gerçeği bilse bile."

Yaklaşıp, "Peki gerçek nedir, Jane?" diye sordu Seth sakin bir sesle. Büyük vücudu onu sıkıştırıp son derece rahatsız edici şekilde ısıtıyordu.

Gerçek mi? O öpücük sahici değildi. Gözlerindeki kara ateşle ona bakış şekli de öyle. Öpüşü Madeline'den öç almak için yapılan bir numaradan başka bir şey değildi.

"Bizimkisi mantık evliliği. Bunu fazlasıyla netleştirmiştin."

Genç kadının kalbi sızladı. Seth yüzünde herhangi bir duygu okuyamadan önce kapıya döndü.

"Evliliğimizin büyük bir aşk evliliği olduğuna dair Madeline'i ikna etmek zorunda hissetmemize gerek yok," dedi omuzunun üzerinden bakarak. "Buna uğraşman çok sevimliydi. Gerçekten çok etkileyiciydi."

Seth bir ses çıkardı, belki de konuştu ama Jane başka bir şey duyamıyordu. Kanı kulaklarında sersemleten bir uğultuyla akarken duyamıyordu.

Genç adamın yanağındaki kasın, bam teline bastığını işaret ederek çılgınca atmasını görmezden gelerek, "Bir daha böyle rol yapmana gerek yok," diye ekledi Jane.

Jane kalbini kararlılıkla mühürlerken odadan çıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Seth odasına yalpalayarak yürüdü. Jane'in odasına açılan bağlantı kapısının önünde durup silahlı bir düşmanla yüzleşecekmiş gibi savaşa hazırlandı.

Kapısının altından ışık parlıyor, sanki genç adamla alay edip onu çağırıyordu. *Bir daha böyle rol yapmana gerek yok.* Kelimeler zihninde yankılanıp onunla alay ediyordu. *Rol mü? O öpücükte rol icabı yapılan hiçbir şey yoktu.* Dilini emip ağzının içine almasının, yeşil saten elbisenin altındaki harika teni okşamanın anısıyla vücudu zonkladı.

Vahşi bir küfürle bir sağa bir sola döndü ve gözlerini kapısından hiç ayırmayarak sert, öfkeli bir şekilde elbiselerini çıkardı. Ani hareketleri başını döndürdü ve avucunu şakağına bastırarak durdu. Belki akşam yemeğinde bu kadar çok içmemesi gerekirdi. Belki de akşam yemeğinden sonra içmeye devam etmemeliydi.

Fakat akşam yemeğinde karısı yanındayken, tatlı kokusu burnuna gelip ona eziyet ediyorken onu zihninden, kanından,

ruhundan atmak için içinde karşı konulmaz bir içki içme arzusu duymuştu. Ne kadar budalaydı! Bir kadeh şarabın işe yarayacağını düşünmüştü. Şimdi onu, karısını, cazibesinden keyif almakta serbest hissetmesi gereken kadını engelleyen kapıya bakarken sadece soğuk bir hüsran hissediyordu. Hiçbir şey onu içinden atamazdı. Yakınında ama dokunamayacağı mesafede kaldığı sürece olmazdı.

Seth başını sertçe salladı. Bu iki yana sendelemesine neden oldu. Kalın, maun karyola direklerinden birini tutarak doğruldu.

Sanki aralarında ördüğü duvarı yıkabilirmiş gibi iki eliyle karyola direğini kavradı. *Kendi* ördüğü duvarı.

Akıllıca davrandığını düşünerek evliliklerinin gerekliliklerini ortaya koymuştu. Fakat tadı hâlâ dudaklarının üzerinde yanıyorken, yaşayan en büyük aptal olduğunu biliyordu. Balayılarında kendisine geldiğinde neden onu geri çevirmişti ki? Neden çok tatlı bir şekilde sunduğu şeyi kucaklamamıştı?

Karyola direğinden uzaklaşarak yüreği ağzında, kapıya ilerledi.

Kuralları değiştirme vakti gelmişti.

***

Jane odasında yürüyor, her zamanki gibi yan odadaki Seth'i dinliyordu. Akşam yemeği gergin geçmişti. Julianne'e verdiği sözden beri, Seth'le birlikte aynı masada güçlükle oturabiliyordu.

Julianne ışıldıyordu, Knightly'ye duyduğu sevgi bir sis gibi havada asılıydı, bundan bahsedilmese bile varlığı yadsınamazdı. Seth bunu hissetmiş olmalıydı. Gerçek eninde sonunda ortaya

çıkacaktı. Seth bu bilgiyi kendisinden sakladığı için Jane'i asla affetmeyecekti. Bunu başka bir kusuru olarak görülecekti. Pek çok kusurundan biri olarak.

Jane kapının aniden vurulmasıyla ürktü.

"Gelin," diye seslendi. Seth'in üzerinde sadece ropdöşambıyla odasına girmesini seyrederken nabzı boynunda kuvvetli ve kısa darbelerle atıyordu.

"Seth," diye soludu. Düşüncelerinin bir şekilde onu çağırıp çağırmadığını merak etti. Belki de Julianne ve Bay Knightly hakkında bildiklerini itiraf etmesi için Seth'i ona Tanrı göndermişti.

Genç adamın ifadesi sert, neredeyse kızgındı. Gözleri ateşle parlıyordu. Jane her şeyi itiraf etme fikrinden birden korkakça vazgeçti. Ayakta gergin bir şekilde kımıldandı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi genç kadının önünde durarak.

Seth bakışlarıyla onu yavaşça, vücudunu ısıtacak bir şekilde inceledi. Genç adamdan hafif bir içki kokusuyla kendi misk kokusu karışarak yayılıyordu. Nahoş değildi. Yine de alkol kokusu ona babasını ve içtikten sonraki halini hatırlıyordu. Kaçıp saklanmaya ilişkin eski içgüdüleri belirmeye başlamıştı.

"Sarhoşsun," dedi. Birkaç adım geri çekilirken burun delikleri titriyordu.

Genç adam ileri doğru bir adım daha atarak, "Kesinlikle sarhoşum," dedi kaba bir sesle. "Sen, canımın içi, her adamın içki içmesine neden olursun."

Jane kaskatı kesildi. "Hiçbir şey yapmadım..."

"Yaşıyorsun," dedi. Genç adamın gözlerindeki ateş kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"An... anlamıyorum," diye kekeledi Jane.

Seth'in gözleri vahşi ve tehlikeli bir ifadeyle parıldadı.

Jane yatağa çarpıp daha ileri gidemeyecek hale gelene kadar geri çekildi. Çenesini kaldırıp ellerini kalçalarına dayadı ve nefes alıp daha uzun, tuhaf ruh hali karşısında hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalıştı.

"Sadece odaya giriyorsun ve mahvoluyorum." Genç adamın sözleri ruhunun derinliklerindeki bir yeri okşayıp onu ısıttı, üşüttü ve aynı anda titretti.

Haksızlık karşısında öfkelenip, "Özür dilerim," diye çıkıştı Jane. "Varlığımın bu kadar... *rahatsızlığa* sebep olduğunu bilmiyordum."

Genç adamın dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Bana verdiğin rahatsızlık hakkında hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi. Sesi sert ve gaddardı. Bakışlarına yırtıcı bir ışık geldi. Bir yumruğunu kalçasından çekip iri elinin içine koyarak, "Belki de vardır," diye meydan okudu.

Jane dengesini yitirip tökezledi. Dengesini bulmak için diğer elini Seth'in göğsüne koydu. Avucunun altındaki güçlü ve hızlı bir şekilde atan kalbini anında hissetti. Parmaklarını açıp ona dokunmak ve sabahlığının altındaki kaslarını ve tenini daha iyi hissetme dürtüsüne direnerek başını iki yana salladı. Yumruğunu çekti ama Seth hızla tuttu.

"Sarhoşsun," dedi Jane dişlerinin arasından tıslarcasına.

Genç adam elini daha aşağıya, göğsünden aşağı, karnının sert çıkıntılarının aşağısına zorla indirerek, "Aynen," diye katıldı başının çevik bir hareketiyle. "Ayrıca büyük bir rahatsızlık içindeyim," diye mırıldandı Seth, genç kadının sözlerini ona doğru savurarak.

Genç kadının parmaklarını zorla açarak avucunu ropdöşambırını şişiren erkekliğinin üzerine koydu. Jane dişlerinin arasından yüksek sesle, tıslarcasına nefes verdi. Sıcak parmaklar bileğini tutup hareket etmesi için elini yönetti. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Elini oynattığı sırada genç adamın gözleri onu kavuruyor, ruhunu yakıyordu.

Seth'in erkekliği genç kadının dokunuşuyla şişip irileşti. Jane'in karnında arzu toplandı. Bacaklarının arasında artan sızıyı rahatlatmaya çalışarak geceliğinin altında uyluklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Genç adam, "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sorup, avucunu üzerinde daha hızlı ve daha sert bir şekilde sürükledi. Sertliğini hissetmek Jane'in nefesini şiddetlendirip hızlandırdı.

İpek ropdöşambır olmadan onu hissetmek istedi. Arada engel olmadan dokusunu, avucunda atan sıcaklığını hissetmek istedi. Elini sabahlığın içine kaydırarak, parmaklarını çıplak erkekliğinin üzerinde kapadı. Elinde çelik üzerine geçmiş ipek vardı. Başparmağını saten yumuşaklığındaki ucunda gezdirdi. Seth'in inlemesi içine işleyip onu heyecanlandırdı ve cesaretlendirdi.

"Seth," diye fısıldayıp yüzünü, kare çenesini, gölge vurmuş sert hatlarını inceledi. İlgisine duyduğu merakla sessiz bir şekilde oynayan girtlağını inceledi.

Seth'in gözleri alev alev ona bakıyordu, içlerindeki ateşi karıştırmak mümkün değildi.

Buna tepki olarak kanı, ruhu alev alıp boşluk hissini, artık çok uzun zamandır orada olan o yalnız acıyı doldurdu.

Seth onu kendisine çekip parmak uçlarına kaldırdı ve dudaklarıyla çığlığını bastırdı. Dudaklarından kana kana içip genç kadının duyularını yok etti. Öpüşü, kollarında dolanan sert elleri Jane'in tutkusunu ateşledi.

"Jane," dedi kulak tırmalayan bir sesle. Dudaklarına değen dudaklarının yumuşaklığı sert sesinin tam zıttıydı. "Denedim. Tanrım, denedim..."

Jane sesindeki ıstırabı ve kelimelerini anlamayarak başını iki yana salladı. Dudaklarının tadı başını döndürüyordu, şarap ve arzu, sıcaklık ve baharat tadı alıyordu. Jane'in titreyen elleri gevşemiş sabahlığından daha çok içeri kaydı.

Jane, Seth'in dediklerini anlamıyordu. Kelimelerle işi yoktu. Sadece o vardı. Bir de hissetmesini sağladığı nefis şeyler. Seth'i ona getiren şeyin ne olduğunu merak etmek istemiyordu. Sadece tadını çıkarmak istiyordu.

Avuçları sert göğsünü taradı, kasların üzerinde uzanan sıcak, kadife teninin üzerinde kıvrıldı. Genç bir kızken erkekliğinin zirvesindeki genç ve kaslı vücudunu sık sık izlerdi. Onu gördüğünde içini yakan şeyin ne olduğunu bile bilmediği zamanlardı.

Görünen o ki şimdi Seth olağanüstü bir şekilde onundu. Vücudu tamamen onundu.

Seth alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı ve ağzına doğru mırıldandı: "Ne söylediğim umurumda değil." Kısık sesi karnındaki sıcaklığı canlandırıp şiddetli bir alev yuvasına çevirdi. Seth geri çekildi, elleri onu yakarak ince pamuklu elbisesinden kollarının yukarısına doğru kayıyordu. "Seni istiyorum."

Bunları duyunca Jane'i keyifli bir rahatlık hissi kapladı. Seth'in dudaklarından asla çıkmayacağını düşündüğü kelimeler.

Kahverengi gözleri ışığın parıltısında altın gibi yanıyor, doğrudan kalbine bir yol açıyordu. "Bana kalmamı istediğini söyle. Bana..."

Jane onları ayıran mesafeyi bir adımla kapatarak, "Kalmanı istiyorum," diye lafını böldü. "*Seni* istiyorum." Göğsünün derinliklerinde bir hıçkırık toplandı. "Seni her zaman istedim..." Sesi çatladı ve önünde tamamen çökmeden önce yüzünü saklamaya kararlı bir şekilde döndü.

"Jane," diye inleyip onu kollarına çekti. Dudakları onunkilere vahşi bir öpücükle konmadan önce yüzünün her bir santimini ateşli öpücüklere boğdu.

Seth, genç kadını tek bir hamleyle kaldırıp yatağın üzerine bıraktı. Hâlâ ayakta dururken soyundu ve sanki Jane hayatında hiç erkek görmemiş gibi önünde durdu. Vauxhall çok karanlıktı ve kıyafetleri üzerindeydi. Gölgeler içinde yüzünü zorlukla seçebilmişti. Sonra üzerine geldi, ağırlığı heyecan vericiydi, vücudu sert ve genişti. Bu gece karanlık olmayacaktı.

Jane'in elleri geniş sırtında dolaştı. Seth başını genç kadının ince pamuklu elbisesinin üzerinden göğsünü emmek için indirdiği sırada tırnakları kıvrak tenine battı. Zevk acısı içini dağladı. Seth'in dişleri sıyırıp göğüs ucunu sert bir nokta haline getirdi. Jane ismini haykırıp ona doğru kıvrıldı. Bir eliyle saçlarını kavrayıp kendisine yaklaştırdı.

Seth dikkatini Jane'in diğer göğsüne çevirerek sıcak diliyle ucunu yıkadı ve bu sırada geceliğini yavaş yavaş yukarı çıkardı.

Jane'in baldırlarına, uyluklarına, kalçasına serin hava değdi. Seth ürkütücü bir beceriyle geceliğini başının üzerinden geçirdi

ve genç kadını önünde çıplak bir halde bıraktı. Jane arzu ve heyecanla titriyordu.

"Jane." Seth elini genç kadının karnına götürdü. Uzun parmakları genişçe açıldı, hafifçe titriyorlardı. Saçı kaşının üzerine düşüp ona baktığı sırada gözlerini sakladı. Sıcaklık ve isteklerinin onu yaktığını hissetmek için onları görmesine gerek yoktu. Eliyle karnındaki hafif şişliği yavaşça kavradı. "Çok küçüksün," diye mırıldandı.

"Uzun sürmez."

Seth'in bakışları hızla Jane'e kaydı, gözlerinde keyif vardı. Güzel şekilli dudaklarını bir gülümseme kapladı.

Seth başını indirip aralanmış dudaklarıyla karnının üzerine bir dizi öpücük kondurup göbeğinden aşağıya inerken Jane nefes almayı tamamen bıraktı.

Sıcak parmaklar genç kadının bacaklarının arasına kayıp girişiyle oynadı, okşadı, ıslaklığını erotik dairelerle kendi üzerine yayarak boğazının derinliklerinden inlemeler çıkardı. Parmağı sıcaklığına daldı ve Jane sesli bir hıçkırıkla yataktan yükseldi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Seth. Dokunuşu büyülüydü, onu ateşlendiriyordu. Jane'in altında kıvranmasını izlediği sırada gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Şimdi," diye yalvardı Jane. Başını yataktan kaldırdı. Bacaklarını daha çok açarak şafak vakti gökyüzünün güneşi karşılaması gibi onu karşıladı. Parmaklarıyla Seth'in omurgasını izleyip sıkı kalçasını kavradı ve onu kendine, içine bastırdı.

"Seth," diye yalvardı. Sesi kısık ve çaresiz, tanınmaz bir haldeydi.

"Jane," diye inleyip tek bir hareketle içine girdi Seth ve çarpıcı bir güçle onu doldurdu.

Seth bir süre hareketsiz kaldı, Jane'in merkezindeki onu alev içinde zonkluyordu. Genç kadının vücudundaki bütün sinirler geriliyor, Seth üzerinde durduğu sırada tatlı, acı veren bir gerginlik içinde uğulduyordu.

Kendisini kısıtladığı, ellerini Jane'in başının iki yanına koyduğu sırada kaçamak bir gülümseme dudaklarında dolaştı. En sonunda kalçasını hareket ettirdi, yavaşça bastırıp derin, yavaş darbelerle ona eziyet etti.

Jane'in bakışları üzerinde uzanan adamı yalayıp yutuyordu. Esmerleşmiş güzel kasları kendisini dikkatli bir şekilde kontrol altında tuttuğunu belli edecek şekilde üzerinde geriliyordu.

Saçlar alnına düz bir örtü gibi düştü, ışık kahverengi telleri altın alevlere dönüştürüyordu. Titrek parmaklarıyla saçlarını itti ve tekrar dökülmesini izledi.

Darbeleri altında Jane'in vücudu bir yay gibi kıvrıldı. Jane, genç adamı saran iç kaslarını kastı. Seth'in inlemesi havayı doldurdu ve darbeleri daha sert bir hal aldı. Ona çarpıyor, içinde başlattığı alevleri vahşi bir yangına çeviriyordu. Jane'in teni, kemikleri sanki yanıp geriye küller dışında bir şey bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu.

"Seth!" diye bağırdı, tırnaklarını sırtının pürüzsüz kaslarına batırarak.

Seth başını boynuna indirdi. "İşte bu, sevgilim," diye mırıldandı kulağına doğru.

Ellerinden birini çıplak uyluğuna kaydırıp vuruşlarını daha iyi karşılaşması için bacağını kaldırdı. Daha sert, daha derine

bastırdı, sürtünme dayanılmazdı, onu çıldırtan, soluk soluğa, hıçkırıklarla, yalvararak, anlaşılmaz şekilde konuşmasına neden olan enfes bir zevk ve acı karışımıydı.

Buna rağmen Seth onu anladı, tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. İhtiyacına cevap vererek başparmaklarını dizlerinin arkasına geçirdi ve daha derine inmek için bacaklarını geri çekti.

Jane en sonunda patladı; buz ve ateş, rüzgâr ve yağmur halinde püskürdü. Altında titreyen bir et ve kemik yığını haline gelene kadar parçalandı. Doymuş, tatmin olmuş bir halde, bir yaprak gibi savrularak yatağa düştü. Onu hâlâ üzerinde hissetmekten, yüksek sesli bir rahatlama çığlığıyla son bir defa içine girmesinden memnundu.

Jane'in dudakları tembel bir gülümsemeyle kalktı. Seth üzerinden yuvarlanarak bir kolunu gevşekçe belinde tuttu. Jane gideceğini tahmin ederek bekledi. Marcus hiç yanında kalmazdı.

Jane tepesindeki karyola örtüsüne bakarak Seth'in sert pazusunu okşadı. Kulağının yakınındaki hırıltılı nefesini duymaktan memnun oldu. Bunu ona o yapmıştı... nefesini kesmiş, hâkimiyetini kaybettirmişti. İçini zevk kapladı ve kollarının arasına iyice sokuldu. Seth onu daha sıkı tutunca kalbi sıkıştı. Bir süre sonra Seth'in nefes alış verişleri yavaşladı ve tutuşu gevşedi. Uyuduğundan emin olarak fısıldadı: "İlk erkeğim sen olmalıydın." Kalbi hafif bir acıyla sızladı.

Genç adamın göğsü elinin altında titreşti ve derin sesini duyduğunda Jane'in omurgasından yukarı heyecan verici bir ürperti yayıldı: "Son erkeğin ben olacağım."

Jane gülümseyerek gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Seth gözlerini açıp loşluğa karşı gözlerini kıstı. Perdeler çekilmemişti ve sabahın erken saatlerindeki hava, şehrin her zamanki sisiyle birlikte beyaz bir şekilde camlara bastırıyordu.

Yan tarafına yaslandı, Jane'in vücudu kendisininkine doğru kıvrıldı. Kaybolan geceyle birlikte yok olabileceğinden korkarmış gibi kolunu genç kadına sardı. Hafif elma kokusunu içine çekerek, elini kalçasının pürüzsüz kıvrımında gezdirdi. Kadife gibi sıcak, ipek gibi yumuşak vücudunu hissedince sertleşti. Ona tekrar sahip olmanın eşiğinde olduğunu bildiğinden sakinleşmek için derin bir nefes çekip baştan çıkarıcı kıvrımlarından ayrıldı.

Ayağa kalkarak ropdöşambırını giyindi. Kemerini bağladığı sırada şafağın gri ışığında onu inceledi. Bakışları bacaklarının ince hatlarına kaydı ve ipeksi teninin etrafına sarıldığını hatırladığında tanıdık bir ateş kanını tutuşturdu.

Onunla yatağa geri sürünmekten başka bir şey istemiyordu... tekrar *içinde* sürünmekten başka. Ondan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Jane onun hissetmesini sağlamıştı...

Bir elini kirli sakalı çıkmış çenesine götürdü. Lanet olsun, Jane *hissetmesini* sağlamıştı.

Bunu fark etmek huzurunu kaçırıp, kalbini konakladığı mağarada salladı.

Önünde bir yılan kıvrılmış gibi aniden geri çekildi. En son bir kadın hakkında bu kadar güçlü şeyler hissettiğinde ruhu yerle bir olmuş, kalbi kuruyana kadar kanamıştı.

Aşkın bir bedeli vardı. Bunu biliyordu. Bu bedeli bir daha asla ödemeyecekti.

Bakışları Jane'in üzerinde gezindi. Şafak ışığı altında cilalı mermer gibi parlayan omuzlarının etrafına dökülen maun rengi saçlarının görüntüsünün keyfini çıkardı. Onu bir daha asla kendisinden esirgeyecek hali yoktu. Bunu deneyecek, yapabileceğini düşünecek kadar budala değildi. Gerçi bu yumuşadığı ve gençliğinin aptallığına geri döndüğü, aşk için yanıp tutuştuğu anlamına gelmiyordu.

Canı ne zaman isterse ona sahip olacaktı. Bu onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Yine kontrolünü kaybettiği anlamına gelmiyordu.

Kararlı bir şekilde döndü ve kalbi sıkıca mühürlenerek odasına doğru uzun adımlarla yürüdü.

Jane, vücudu sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde gülümseyerek uyandı. Bedeninde daha önce tanımadığı onu böyle ağırlaştıran, kemiklerini eriten, kurşun gibi ağır hissetmesine neden olan bir uyuşukluk vardı.

Gecenin anıları hızla gözünün önüne geldi. Seth'in. Onun. İlk fırsatta tekrarlamayı umut ettiği yorucu sevişmelerinin.

Kollarında iki defa uykuya dalmıştı. Gülümsemesi genişledi. Bir kolunu ona tekrar dokunmak, sıcak tenini hissetmek için uzattı. Elleri soğuk çarşafla karşılaştı. Gülümsemesi soldu, doğruldu ve etrafına baktı; güneş ışıklarının vurduğu yatağa gözlerini dikti.

Kaşları çatıldı. Seth gitmişti. Tek kelime etmeden, bir kez bile dokunmadan.

Kollarıyla kendini sardı ve bunların Seth'in kolları olduğunu hayal etmeye çalışarak yatak örtüsünü çıplaklığının üzerine çekip küçük bir top haline gelene kadar kıvrıldı.

Jane kapıda oyalanıp, Julianne'in yemek masasında tek başına oturup yüzünde mahzun bir ifadeyle tabağındaki yemeğiyle oynamasını izledi.

Ağzına bir kaşık yulaf lapası götürüp, "Orada ne kadar duracaksın?" diye sordu Julianne.

Jane hüzünlü bir gülümsemeyle odaya girdi. "Burada olduğumu nasıl anladın?"

"Elmadan. Her zaman elma gibi kokuyorsun."

"En sevdiğim reçel elma reçelidir." Jane büfeye ilerledi ve iki dilim kızarmış ekmek seçti. Julianne'in karşısına otururak, bahsedilen reçelden ekmeğine bol miktarda sürmeye başladı ve bunu yaparken düşünceli bir şekilde Julianne'e gözlerini dikti. Julianne'in Seth'in uşağıyla yaşadığı ilişkinin sırrı omuzlarında ağır bir şekilde duruyordu. Özellikle de dün geceden sonra. Seth ona gelmişti. Mantıklı olsa da olmasa da kalbi umutla dolmuştu. Aralarında sır olmasını istemiyordu.

"Merak ediyorum," diye başladı. "Neden Bay Knightly hakkında hissettiklerini ağabeyine açıklamaya çalışmıyorsun?" Jane

ekmeğini ısırdı, damağında kalan elmanın tatlı tadını beğenerek kısaca gözlerini kapadı.

"Dinleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Jane lokmasını yuttu. "Belki. Belki dinlemez. Bunu sır gibi saklamakla ne elde edilebilir ki?"

Julianne fincanını dikkatli bir şekilde dudaklarına kaldırdı. "Sanırım Seth'ten sır saklamanı istemem adil değildi. O senin kocan."

Jane derin bir nefes aldı. "Bunun beni rahatsız ettiğini itiraf ediyorum ama ona söylemeyeceğim. Sen söylemelisin. Eğer senin ve Bay Knightly'nin hissettikleri gerçekse Seth'in ilişkiyi desteklemeyeceğini sanmıyorum. Seni seviyor."

"Bu da durumu Seth ve senin için kesinlikle daha iyi bir hale getirir."

Jane anlamayarak, başını yana doğru kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Julianne fincanını çenesine indirip, "Seth evlenmeme izin vermekle beni... sağlam olarak görecek. Hayatını ilgilenmek için adaması gereken bir sakat olarak değil. Bu da senin için hiç fena olmaz, değil mi? Vicdan azabı çekmeyen, sevmekte özgür bir koca," dedi.

Jane'in göğsü sıkıştı, sandalyesinde kımıldandığı sırada teninin birden gerilip kaşındığını hissetti. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Julianne fincanını gürültülü bir şekilde indirdi. "Yüzünü hâlâ zihnimde görebiliyorum, biliyorsun. Hâlâ hislerin yüzünden anlaşılabiliyor mu? Onu sevmiş olduğunu biliyorum, Jane.

Herkes biliyordu." Julianne'in dudakları bir gülümsemeyle eğildi. "Tekâlâ, onun dışında herkes."

Jane bir kaşıkla tabağının kenarında oynarken, "Uzun zaman önceydi," dedi geçmişte kalanı inkâr etmek için neden görmeyerek. "Sadece genç bir kızdım. Aşk hakkında ne biliyordum ki?"

"Hâlâ ona âşık olduğunu fark etmiyorsan besbelli ki şimdi bildiğinden daha çok şey."

Hâlâ *ona âşık olduğunu.*

Evet. Bunu kabul ediyordu.

Omuzları düşerek sandalyesinde geriye yaslandı. Seth ondan sevgi istemiyordu. Hiç sevgi göstermeyecekti de. Ondan en fazla dünkü gibi bir gece bekleyebilirdi.

Bu bir akıl hastalığı gibi görünüyordu. Fazla çalışan hayal gücü ve istekli kalbi tarafından icat edilen bir şey. Seth için bir şey ifade ettiyse, niye genç kadının yanında kalmamıştı? Bir hırsız gibi, Marcus gibi, geceyarısı çekip gitmişti.

Belli ki bundan pişmanlık duyuyordu. Gün ışığında, zihni açık ve şarabın etkilerinden kurtulmuşken, evlilikleri hakkında öne sürdüğü şartları bozmaktan dolayı şüphesiz pişmanlık duymuştu.

"Bunu küçük görme, Jane." Julianne ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Sana ikinci bir şans verildi. İkinize de. Sevdiği biriyle evlenmek herkesin eline geçen bir fırsat..." Julianne dudakları titreyerek aniden durdu.

Julianne'in ulaşamayacağı bir erkeği arzu etmesine kalbi sıkışarak, "Biliyorum, Julianne," diye mırıldandı Jane. Anladığı bir arzuydu.

Julianne sulu gözlerle masaya çarpıp tabakları sallayarak ayağa kalktı. "İzninle."

"Yardıma ihtiyacın..."

Julianne besbelli ki Jane'in yardım teklifini talimin ederek, "Kendim idare edebilirim," diye araya girdi.

Julianne odasına giderken biraz şaşkınlıkla izleyerek, "Elbette," diye mırıldandı Jane.

Jane kahvaltısını tek başına bitirdi. En çok sevdiği elma reçeline rağmen kızarmış ekmeği ağzında aniden kupkuru gelmişti. Julianne'in söylediklerini düşünürken kendisini yemek yemeye zorladı. Belki de Seth'in evliliklerinin daha fazla, bir zamanlar Madeline'le bulmayı hayal ettiği her şey olabileceğini anlamasını sağlaması gerekip gerekmediğini merak etti. Eğer onu sevmek için kendisine izin verirse bu mümkün olurdu ve Jane'in de onu.

Neyin mümkün olup olmayacağını anlayamayarak, başını iki yana sallayıp masadan kalktı. Aşkı istemeyen birinin zorla âşık olmasını sağlayamayacağını biliyordu. Bunu on yedi yaşında öğrenmişti. Acı veren bir dersti ama hiç unutmamıştı.

Evden çıkmak ve belki de zihnini temizlemek için hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Odasına giden koridora sapıp Seth'le çarpıştı. Seth ellerini, genç kadının kollarını tutup onu dengede tutmak için kaldırdı. Birden Jane'in her yanını ateş kapladı. Vücudu ona doğru eğildi. Zamanın ve mekânın gerçekliği kaybolmuştu. Artık bir koridorda durmuyordu. Tekrar dün gecedeydi ve vücudu tepki verdi. Teninin tenine değmesini, ellerinin üzerinde gezinmesine ihtiyaç duyuyordu.

"Seth," diye fısıldadı.

Seth elleri yanmış gibi onu bıraktı. Gözleri üzerinde gezindi, kahverengi derinliklerinde parlak bir ateş parlıyordu. "Jane."

Jane konuşmak için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Sert hatlarında ve gülümsemeyen dudaklarına cevapları arayarak yüzünü inceledi. Dile getirmeye cesaret edemediği soruların cevaplarını. *Dün gece senin için bir şey ifade ediyor muydu? Pişman mısın? Sadece şarabın etkisi miydi?*

"Odama gidiyordum. Üstümü değiştirmeye. Yürüyüş yapabileceğimi düşündüm." Julianne'le yaptığı sohbeti düşünerek, cesaretlendirici bir nefes aldı. En azından denemezse evliliğinin daha fazla bir şey olup olamayacağını bilemez, asla cevapları bulmayı başaramazdı. "Bana katılmak ister misin?"

"Bir randevum var."

"Ah." Genç kadının bakışlarını indirdi. Ellerini inceleyip kendisini bir budala gibi hissediyordu.

"Jane." Seth bir parmağını çenesinin altına koyup onu kendisine bakmaya zorladı. Genç adam başını yavaş bir şekilde, neredeyse pişmanlıkla iki yana sallarken bakışları Jane'i delip geçiyordu. "Dün gece..."

Jane dudaklarından pişmanlığa benzeyen herhangi bir şey duymak istemeyerek, "Dün gece dün geceydi," dedi.

Etrafından dolaşıp bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat ederek dosdoğru karşıya baktı. Tek söylenenin muğlak sözleri olmasından memnundu.

"Affedersin. Şu yürüyüş için artık üstümü değiştirmem lazım."

Jane o gece aniden uyandı. Gaz lambasının aydınlığı içinde gözlerini kırptı, okuduğu kitap sağ tarafında, yatağın üzerinde gelişigüzel uzanıyordu. Kahretsin, uykuya dalmış ve lambayı

söndürmeyi unutmuştu. Kitabı alıp kapadı. Doğrularak uyku sersemi gözlerini ovuşturdu ve lambayı söndürme niyetiyle bacaklarını yatağın kenarından sallandırdı.

Üzerine geniş bir gölge düştü ve Jane kitabı göğsünde bir kalkan gibi tutup ciyaklayarak yatağa geri düştü.

Üstünde beliren sert çıplaklığına bakarak, "Seth," diye fısıldadı.

Genç kadının vücudu birden yanmaya başladı. Seth'in yanık teni üzerinde gölgeler dolaştı ve avuçları genç adamı tekrar hissetmek için karıncalandı.

Seth'in ona bütün yaptıkları, yapmasına izin verdiği her şey, hâlâ yapmasını istediği her şey hızla onu sardı ve nefesini kesip bütün vücudunu ürpertti. Uyluklarını sıktı, karnındaki sızı artıyor, onu istiyordu.

Seth kitabı kenetlenmiş parmaklarının arasından çekip, "Dün gece," dedi homurdanarak, "tekrarlanacak." Gözleri siyah kaşlarının altında parlıyordu. "Bu gece, yarın ve ondan sonraki gece..."

Kalbi dudaklarından dökülen her nefis kelimeyle birlikte sıkıştı.

Kısık sesle homurdanarak devam etti: "Tekrar tekrar..."

Eli geceliğinin kenarına gitti, bunu çekip tek bir hareketle başının üzerinden çektiği sırada ziyaretinin amacına ilişkin hiç şüphe bırakmadı. Serin hava genç kadının tenine değdi, ardından Seth yakıcı bakışlarıyla vücudunu inceledi.

"Bundan sonra yatağımda uyuyacaksın."

Seth üzerine yatıp kollarıyla onu sardı. Jane başını çevirdi, iki yanındaki şişkin pazuların görüntüsü onu heyecanlandırdı, içindeki yakıcı bir ağrıyı tutuşturdu, içgüdüsel olarak kalçasını ileri itip sertliğine değdirerek içini doldurması, söndürülmeyi

isteyen cehennem yangınını rahatlatması için ona yalvarmasına neden oldu. Tek kelime etmeden genç kadının yanına yatırıp sarıldı, iri vücudu sıkıca ona dayanıyordu. Erkekliği sırtına basıyordu, Jane buna doğru süründü. Genç adamın derin, ilkel bir şekilde inlemesi Jane'in sırtını titretti. Göğüsleri ağırlaştı, göğüs uçları sertleşti.

Seth iri elini Jane'in karnına dayadı, geniş avucu genç kadının tenini kavurdu. Jane aşağıya bakarak açık teninin üzerinde duran esmer tenini inceledi. Seth elini, aşağı doğru kaydırarak parmak uçlarını bacaklarının arasındaki yumuşak tüylere değdirdi, kısa buklelerin arasından ıslaklığına doğru ilerledi. Jane uyluklarını gevşetip girmesine izin verdi. Seth onu okşarken Jane heyecanlanıp utandı. Dokunuşu en başta alaycı, ardından daha sertti. Boğazından kesik ve hızlı nefesler çıkmasına neden oluyordu.

Jane eline doğru ilerledi ve sırtını Seth'in sertleşmiş erkekliğine yapıştırdı. Göğüs kasları arkasında oynadı, sırtının hassas derisine sürtünen kıllarını hissetmek heyecan verici ve umutlandırıcıydı.

Seth'in parmakları daha hızlı hareket etti. Parmaklarını Jane'in minik yumrusunun üzerinde şiddetli bir şekilde döndürdü. Genç kadının boğazının derinliklerinden bir çığlık koptuğu sırada Jane'in kulaklarına Seth'in hırıltılı sesi geldi.

Jane titredi, rahatlama onu yakıcı dalgalar halinde sardı. Erimiş ve tatmin olmuş bir şekilde, sırtüstü yuvarlandı, gözlerini aradı. Bakışlarının için için yanan yoğunluğuna, kendisininkiyle uyumlu bir açlıkla onu dağlayan erimiş kahverengi gözlere karşı hazırlıksızdı.

Seth genç kadının bacaklarının arasına yerleşip hızlıca üzerine geldi. Jane'in parmakları omuzlarına battı ve ilk vuruşuyla karşılaşmak için kalçasını yataktan kaldırdı.

Seth başını geri attı, içine girdiği sırada boynundaki kaslar gerilip şişti. İkisi de konuşmadı. İkisi de ses çıkarmadı. İçine derince girmiş haldeyken, Jane vücutlarının nerede başladığını anlayamıyor, buna *–ona–* sahip olmamayı hiç düşünemiyordu.

Seth'in bakışları Jane'inkileri yakaladı. Yüzünü onunkine yaklaştırdı, burunları neredeyse birbirine değiyordu, ona sahip olduğu sırada gözlerini ayırmadı. Hızlı ve vahşi şekilde ona sahip oldu, darbeleri derin ve düzenliydi.

Jane ona doğru hareket etti, daha fazla içeri girmesi için, zevki daha derine çekmek için vücudunu kıvırdı.

Seth, Jane'in kalçasını kavradı, nazik bir sevişmenin asla yapamayacağı tatmin edici bir şekilde, güçlü parmaklarını yumuşak etine batırdı.

Birbirlerine gözlerini dikip baktıkları, vücutları müthiş bir coşkunlukla birleştiği sırada Jane'in göğsünü olağanüstü bir rahatlama hissi doldurdu.

Seth ona dayanamıyordu.

Ve daha önemlisi, artık ona direnmeye çalışmayacaktı.

Birdenbire her şey mümkün görünmeye başladı. Sevgi bile.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gece yaşananlar enfes, canlı detaylarla zihnine akarken Jane bitkin bir şekilde gerinerek uyandı. Eli göğüslerinin pürüzsüz vadisinde gezindi ve parmaklarının üstü kıvrılıp göbek deliğine doğru indi. Teni hâlâ hassastı ve uğulduyordu.

Seth'in gittiğini görmeyi bekleyerek yan tarafına döndü. Önceki gibi. Kendisini hazırlayarak gözlerinin önünden bir saç buklesini çekti ve yanında, çarşaflara dolanmış iri vücudu gördü. *Seth.*

Onu bırakmamıştı. Bakışları kaslı karnında, erkekliğini çevreleyen kılların bulunduğu yere inen siyah kıl çizgisinde gezindi. O kısmı gözlerinin önünde büyüdüğü sırada Jane'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bakışlarını yüzüne kaydırıp uyanık olduğunu ve cesaret kırıcı bir yoğunlukla onu izlediğini gördü.

Boynundaki damar güçlü güçlü atarken, "Uyanıksın," dedi Jane. Bunu ona yapmayı hiç bırakmayacak mıydı? Onu titrek bir vücut haline getirmekten vazgeçemeyecek miydi?

Kendisini kaldırıp bir orman kedisinin gizliliğiyle ona doğru hareket ettiği sırada dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Aşikâr."

Üzerine indiği, sıcak mis gibi kokusu onu sardığı sırada, "Hâlâ buradasın," diye fısıldadı Jane.

Seth dudakları neredeyse genç kadınınkilere değene kadar başını indirdi. "Bariz olan şeyleri söylemek gibi sıkıcı bir alışkanlığın var." Kollarını başının iki yanına koydu, parmakları saçlarına hafifçe değiyordu.

Genç kadının kalbi göğsünde neredeyse acı verecek şekilde sıkıştı. Birden utandığını hissederek zayıfça gülümsedi. Her zaman geceleri bir araya geliyorlardı. Asla gün ışığında değil. Asla onu açık bir şekilde görebildiği... Madeline olmadığını görebildiği zaman değil. Jane boğazındaki korkunç yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundu. Gecenin karanlığı her zaman bir ölçü gizlilik sağlar, birlikteliklerine bir parça gerçek dışılık verirdi.

Seth'in dudakları onu eriten... kendisine daha fazla âşık eden, şefkatli ve kusursuz bir öpücükle onunkileri kapladı.

Seth dudağına doğru fısıldamak için geri çekildi, dudakları konuştuğu sırada onunkilere değiyordu. "Bundan sonra, bunu yaşayacağız."

Jane'in gözleri şaşkınlıkla açılıp başıyla onayladı. "Evet," diye fısıldadı. Ona aşkı, hatta kalbini, vadetmese de bu da önemliydi. Bir başlangıçtı. Belki zamanla sevgi büyürdü. Bir zamanlar olduğu gibi arkadaş olabilirlerdi.

Daha fazlası olabilirlerdi.

Jane salona, uşağın dediğine göre Julianne'in oya işi üzerinde çalıştığı yere doğru, hızlı hızlı yürüdü. Ellerini uyuşup kansız

kalana kadar sıktı. Kararlıydı. Julianne'in sırrını Seth'ten daha fazla saklayamazdı. Dün geceden sonra olmazdı. Bir dakika daha olmazdı. Ya Julianne söyleyecekti ya da o.

Uzun çift kanatlı kapının bir tarafı aralık duruyordu. Avucuyla iterek eşikten geçti. Adımı havadayken durdu. Bay Knightly ve Julianne'in kanepede tutkulu bir kucaklaşmayla kenetlendiklerini görünce ağzı açık kaldı. Yüzü alev alev yanarken geri çekildi. Varlığını bildirmesiyle herkesin yaşayacağı utancı önlemeyi ve Julianne'i yalnız bulana kadar beklemeyi umuyordu. Büyük bir dikkatle kapıyı kapadı.

"Jane?"

Soluğunu tutarak arkasını döndü. Bir elini boğazına, diğerini arkasında kapalı duran kapıya bastırıyordu.

Jane yaşadığı paniğin bir kısmını belli etmiş olmalıydı. Çünkü Seth elleriyle kollarını sarıp "Ne oldu?" diye sordu.

Kollarının üzerindeki ellerinin sıcaklığı karşısında gözlerini kapadı. Hem baştan çıkarıcı hem güven vericiydi. Başını hafifçe sallayarak gözlerini açtı ve doğrudan kahverengi gözlerindeki endişeyle karşılaştı.

Jane ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Seth'in bakışları arkasına, omzunun üzerine kaydı. Kapının içinden arkasındaki âşıkları görebiliyormuş gibi gözleri kısıldı, dikkati Jane'den kaydığı sırada onun için duyduğu endişesi azaldı.

Genç adam ellerini kollarından indirdi. Uzanarak kapı kolunu çevirdi. Kapıyı ittiği sırada Jane kımıldamadı. Başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Julianne ve Bay Knightly'nin ateşli kucaklaşmalarını bitirdiklerini ve yakalanmayacaklarını umuyordu...

Seth'in sesli bir tıslamayla bıraktığı nefes, saçlarını titretip sert bir rüzgâr gibi kalbinde esti.

Çift üstlerine çökmek üzere olan dünyadan bihaber hâlâ birbirlerine kilitlenmiş bir halde duruyorlardı. Julianne'in saçlarındaki tokalar çözülmüştü ve Bay Knightly parmaklarını coşkun yeleye gömerek bundan faydalanıyordu.

Seth'in öfkeli feryadı havayı doldurduğu sırada Jane pişmanlık hissetti ve gözlerini kapadı. "Çek ellerini onun üzerinden!"

Julianne ve Knightly üzerlerine bir yıldırım düşmüş gibi birbirlerinden ayrıldılar. Muhtemelen uşağının kız kardeşini kendinden geçirdiğini gördüğünde Seth'in hissettiğiyle aynı yıldırımdı.

Jane'in yanından geçip odaya daldı. İki yanında kasılan ellerini Knighlty'ye geçirme arzusu güçlü ve şiddetliydi. Bu dürtüye gerçekten boyun eğmeye ramak kala ellerini arkasında kenetledi.

Knightly'yle birlikte yıllar içinde katlandıkları şeyleri hatırladığında kalbi ihanet duygusuyla sızladı. Pisliğin, kız kardeşinden faydalanmaktan kaçınmasına yetecek kadar şey paylaştıkları kesindi. Masumiyeti, engelinden bahsetmeye bile gerek yoktu; Knightly'nin hayvansı arzularını durdurmalıydı.

Julianne başını vahşice iki yana salladı, kumral saçları omuzlarından döküldü. İffetsiz coşkunun tam bir resmiydi.

Yüzü panikle gerilerek, "S... Seth," diye başladı. "Lütfen. Kızma. Göründüğü gibi değil. Gregory'yi seviyorum."

Seth, Knightly'ye baktı, aniden onu bu zamana kadar daha önce hiç tanımadığına ikna oldu. Ahlaksız adam soğukkanlı bir tavırla duruyordu. Seth'in bakışları altında ağırbaşlı ve korkusuzdu.

"Bu iş ne kadar ileri gitti?" diye sordu. Seth kuvvetli soğuk bir rüzgârın içine işlemesine izin vererek öfkesini, Knightly'yi parçalama dürtüsünü dondurmaya çalıştı. "Onu lekelendin mi?"

"Seth!" diye bağırdı Julianne. Saçlarını toplayıp bir omzunun üzerine çekerken sesi kızgınlıkla tizleşmişti.

Knightly omuzlarını dikleştirdi. "Ne Julianne'in ne de senin şerefini lekelemem."

Knightly'nin kız kardeşinin ismini rahatlıkla kullanmasına köpürerek, "Şereften bahsetme," diye araya girdi. "Tanık olduğum şeyi düşünecek olursak şerefli olduğuna pek inanmıyorum."

"Kız kardeşine çok değer veriyorum," dedi Knightly sakince. Bakışlarını tekrar Julianne'e çevirerek daha yumuşak bir sesle ekledi: "Onu seviyorum."

"Gregory," diye soluğunu tuttu Julianne. Kolunu tutmak için uzandı, kendinden geçmiş ifadesi Seth'in midesini bulandırdı. Knightly elini tuttu.

Seth dünyası hızlı bir şekilde yıkılıyormuş gibi hissederek, "Julianne, odana git," diye emretti.

Julianne çenesini kaldırdı. "Ben çocuk değilim, Seth."

Jane yanından, "Seth," diyecek oldu ama Seth elini sallayarak onu susturdu. Kız kardeşine fazla odaklanmış, Knightly'nin üzerindeki büyüsüne bozulmuştu.

Knightly, Julianne'in elini koluna geçirdi. "Niyetim ciddi." Başını yana yatırarak ekledi: "Onunla evlenmek istiyorum. İzninle."

"Onunla evlenmek mi?" Gırtlağından sert, kırık bir kahkaha çıktı. "Bunu nasıl yapacaksın? İhtiyacı olan bakımı sağlayamazsın. İhtiyaçlarını görmesi için bir refakatçı tutabilir misin? Bir

kâhya? Bir aşçı? Bir hizmetçi? Ona ihtiyacı olduğu yaşamı nasıl sunacaksın?"

Knightly'nin yüzüne bir gölge düştü ve sakin yüzünde ilk defa şüphe dolaştı.

Julianne'in yüzü kızardı. "Aciz değilim!"

Julianne konuşmamış gibi, "Yetmez," dedi Seth. "İznimi asla alamayacaksın."

Julianne'in gözlerinde yaşlar birikti. Dudakları titreyerek, "Seth... bunu yapma," diye fısıldadı.

Seth başını iki yana sallayıp kız kardeşinin hüzünlü ricasını zihninden çıkardı. Sadece Knightly'ye, bu karışıklıkta suçlanacak tek kişiye, Julianne'e budalaca ve bencilce romantik fikirler veren kişiye bakarak devam etti: "Kovuldun. Eşyalarını topla." Knightly'ye kız kardeşiyle daha fazla oynaşsın diye bir dakika daha izin vermeyecekti.

"Seth," diye araya girdi Jane. Sesi bu defa daha kararlıydı.

Seth bakışlarını karısına çevirdi, yüzündeki hüsran –sanki bir şekilde o Jane'in hayal kırıklığına uğratmış gibi– ifadesini gördüğünde öfkesi daha da arttı.

"Bak, Jane," diye araya girdi Julianne. Kardeşinin sesinde hiç duymadığı bir sertlik ve düşmanlık vardı. "Anlamayacağını sana söylemiştim."

Seth, Jane'e sertçe baktı, yanakları suçluluk hissiyle kızarırken onu izledi. İçinde çirkin hisler uyandı.

"Biliyor muydun?" diye sordu, Seth, Aurora olduğunu öğrendiği günkü gibi hissederek. Gerçeği ondan yine saklamıştı. Fakat bu defa ihanete acı eşlik ediyordu.

"Neden hepimiz oturup bunu sakince tartışmıyoruz," diye önerdi Jane. Gözleri ricayla parlıyordu.

"Hayır, Jane." İsmi kalbini kaplayan sertlikle dudaklarından dökülmüştü. "Bu ailevi bir mesele. Seni ilgilendirmez."

Genç kadının yüzündeki bütün renk çekildi ve Seth'in kalbi sıkıştı. Eli yanında seğirdi. Güçsüz bir budala olduğundan o yaralı bakışı yüzünden silmeye, içinden özür dilemek geliyordu.

Bu dürtüye boyun eğmeden önce, Jane başıyla sarsak bir şekilde onayladı ve hızla geri gitti. Döndü ve odadan çıktı. Eteklerini bileklerine neredeyse değmiyordu. Onu durdurma arzusu damarlarında kalın bir şekilde akarken bile hiçbir şey söylemeden gidişini izledi.

"Eşyalarımı toplayacağım," diyen Knightly onu geri çekti.

"Gregory, hayır!" diye bağırdı Julianne. Parmakları koluna kavradığı yerden bembeyazdı. "Reşidim. Seth'in iznine ihtiyacımız yok."

Seth, kız kardeşinin sözleri üzerine irkildi. Onun bu hakka sahip olduğunu, bunu kaybetmeye, onu kaybetmeye ne kadar hazırlıksız olduğunu hiç fark etmemişti. Julianne'in hiçbir zaman anlamayacağını, sadece onu korumaya çalıştığını asla görmeyeceğini fark ettiği sırada göğsündeki sızı arttı.

Hayatta kalan tek aile ferdinin sevgisini de kaybetmek içini aciz bir öfkeyle doldurdu. Kız kardeşinin kazası için, hayatını çaldığı için kendisini suçlamadığı tek bir gün yoktu ama *onun* asla kendisini suçlamadığını, onu sevdiğini ve ona saygı duyduğunu bilerek yaşayabilmişti.

Knightly bunu ondan çalmıştı.

"Çık dışarı," diye hırladı.

"Seth, hayır!" Julianne ona doğru ani bir adım atıp ona saldırmak niyetindeymiş gibi bir yumruğunu kaldırdı. "Gregory'yi seviyorum."

Sorusundaki sertliği yumuşatma çabasıyla sesini yumuşatarak, "Sevgi hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu Seth. "Hayatını korunarak, himaye altında ve erkeklerin ilgisinden yoksun bir şekilde geçirdin."

Julianne derin bir nefes aldı, göğsü bu çabayla yükseldi. "Sevgi konusunda senden çok daha fazla şey biliyorum. Burnumun dibinde duran şeyi göremeyecek kadar incinmekten korkan ben değilim." Bastırdığı nefesini bıraktı, bu ses sert ve sinirliydi. Kelimeler dudaklarından sel gibi akıyordu. "Burada gözleri görmeyen tek kişi sensin."

Knightly parmaklarının üstünü Julianne'in kızarık yanağında dolaştırıp onu sakinleştirmek için yumuşak, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Julianne bu dokunuşuna güneşi arayan bir çiçek gibi döndü.

Seth pisliğin, kız kardeşini sakinleştirme gücüne sahip olmasını midesi bulanarak izledi. Yakınlıklarının görüntüsüne dişlerini gıcırdattı. Kelimeleri onu etkilememiş, hassas bir noktaya değmemiş gibi yaptı.

Knightly, Julianne'in alnına bir öpücük kondurdu, hareketiyle bir şekilde olayı sonlandırıyordu. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Julianne bir hıçkırıkla boğuldu.

Seth bakışlarını çevirdi, elleri iki yanında düğüm olmuştu. Kız kardeşini bu çileye soktuğu, onun durumu için kurlaşmanın ve evliliğin normal olduğu bir hayatı olabileceğine dair ona umut vermesinden ötürü Knightly'ye öfkeliydi.

Knightly onu kendisinden uzaklaştırıp kendisine hâkim olarak yürüyüp odadan çıktı, asla geri bakmadı. Julianne kanepeye çarpıp üstüne yığıldı. Omuzları Seth'in kalbini kurutan, kuru, sessiz hıçkırıklarla sallanıyordu. Seth yaklaşıp bir elini nazikçe omzuna koydu.

Julianne yanmış gibi sıçradı. "Yapma," diye bağırdı. "Istırabımda hiç payın yokmuş gibi beni teselli etme."

"Julianne..."

Top gibi patlayan bir sesle, "Hayır," dedi. "Seni asla suçlamadım, Seth." Yüzünü kaldırdı. Yaşlar yanaklarında parlıyordu. "Başıma gelenler bir kazaydı. Seni hiç suçlamadım. Ama bu, bugün... Seni asla affetmeyeceğim. Sevmek için fazla korkuyor olabilirsin ama bu sana benim şansımı da çalma hakkını vermez."

Sonra yüzünü ellerine gömüp ağladı. Bu ses bir kılıç darbesi gibi Seth'in içine işledi.

Tek kelime etmeden salondan çıktı ve söylediklerini düşünmeyi, doğru olup olmadıklarını değerlendirmeyi reddederek merdivenlerden çıktı. Ne söylediğini bilmiyordu. Şimdi kelimeleri acıyla körükleniyordu. Ama acı yavaş yavaş geçecekti. Knightly'nin anısıyla birlikte. Zaman haklı olduğunu gösterecekti.

Odasına ulaşmak üzere koridorun ortasındaydı ki isminin söylenmesiyle durdu.

Döndü ve Jane'le karşılaştı. Onu görmek kalbini acıtan ihanet hissini rahatlatma konusunda hiç faydalı olmamıştı. Jane, Seth'in vasilik görevini ne kadar ciddi bir şekilde üstlendiğini biliyordu. Biliyordu ve buna rağmen ona hiçbir şey söylememişti.

Jane elleri önünde kenetlenmiş bir şekilde yaklaştı. Dudaklarını ıslatarak bir nefes aldı ve konuşma cesaretini kaybetmekten

korkuyormuş gibi hızlı bir şekilde konuştu: "Kızgın olduğunu biliyorum ama Julianne ve Bay Knightly'nin arasına girersen bundan pişmanlık duyarak yaşarsın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Evet." Küçük çenesini inatçı bir açıyla kaldırdı. "Onu gerçekten sevdiğine inanıyorum."

"Sevgi konusunda hiçbir fikri..."

"Hayır. *Senin* yok," diye cevap verdi Jane. "Onu küçümseme. Sıcak ve sevgi dolu bir kalbi var."

"Sorunum bu değil," diye çıkıştı Seth. "Evliliğin sorumluluklarını yürütemez. Bu durumda çocuk sahibi olduğunu düşünebiliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Bir de istikbali olmayan bir adamdan. Böyle bir hayat onun katlanabileceğinden fazlasına neden olur."

"O zaman kız kardeşinin ne çeşit bir hayat sürdürmesini istersin? Kapalı alanlarda oturduğu, yanında kitabını okuyacak ve çay hazırlayacağı birisinin olduğu bir hayat mı? Bütün günlerinin sıradan ve sıkıcı olduğu bir hayat mı yaşasın?"

"Evet," diye gürledi Seth. "Güvende olacak. Başka her şey onun gibi bir kadın için fazla risk taşıyor."

"Onun gibi bir kadın mı?" diye tekrarladı Jane. Yüzünde afallamış bir kızgınlık vardı.

Seth ortak bir öfkeyle bir elini saçlarına götürdü. "Kız kardeşimin durumundan haberdar olan bir tek ben mi varım?"

"Kardeşinin durumunun onu tanımlamasını isteyen kesinlikle bir tek sen varsın. Düşündüğün kadar aciz değil."

"Hem sen kim oluyorsun da burnunu sokuyorsun? Seninle evlenmiş olmam seni hayatımdaki her şeyde söz sahibi yapmıyor.

Sana iki görev verildi. Bir vâris vermek ve kız kardeşimi benim gibi korumak." Genç kadını inciten bir bakışla süzdü. "İkincisini başarmak için yetersiz olduğunu gösterdin."

Jane irkilip omuzlarını geri çekti, elbisesinin mavi kumaşı göğüslerinin üzerinde gerildi. Seth'in dikkatini tiksindiği bir şekilde dağıttı, bu ona olan dayanılmaz zayıflığının bir kanıtıydı. Bu gibi bir durumda, ihanetinin acısı hâlâ tazeyken, ona tam bir ilgisizlikle, sert bir kalple bakmalıydı.

"Julianne arkadaşım ve sen katılmasan bile onun için en iyisini istiyorum."

Seth kız kardeşinin ağlama seslerinin hâlâ kulaklarını deldiği salonu işaret etti. "Arkadaşlarına davranış şeklini yeniden değerlendirmek isteyebilirsin."

"Gözyaşlarından sorumlu olan kişi ben değilim! Bunun suçlusu sensin."

Bakışları aşağıya doğru, elbisesinin altında neredeyse fark edilmeyecek gibi olan hafif kıvrıma kaydı. "Çocuğumu taşıyor olabilirsin ama kız kardeşimi ilgilendiren konularda bana ders verme hakkına sahip olduğunu düşünme."

"Gerçekten de." Genç adamın sesinde alaycılık vardı. Başıyla tek ve gergin bir onaylama hareketi yaptı. "Sadece karı kocayız. Daha fazlası değil."

Daha fazlası değil. Lanet olsun, çok daha fazlası haline geliyorlardı. Seth'in niyetlendiğinden çok daha fazlası. Ona itiraf edebileceğinden çok daha fazlası. Kendisine itiraf edebileceğinden çok daha fazlası. Başını iki yana sallayarak gitmek üzere döndü. Sesi onu durdurdu.

"Git," diye kışkırtı Jane. "Bu konuda iyisindir sen. Gitmekte ve geçmişte yaşamakta."

Boynunda ve omuzlarında gerginlik düğüm olurken geri döndü. "Ne demek istiyorsun? Açıkla."

Jane ince burnunu kaldırdı. Onu aşağılıyormuş gibi bir görüntüsü vardı. "Kız kardeşine hayatını yaşama izni verirsen, belki sen de gerçekten kendininkini yaşamaya başlayabilirsin." Sinirli bakışlarla odaklandı. "Geçmişte yaşamak ve hiç kimseyi kendisinden çok sevmeyecek bir kadın için takılıp kalmak yerine bunu yaparsın belki."

Genç adam onu kollarından yakalayıp hafifçe sarstı.

Hâlâ Madeline'i sevdiğini mi düşünüyordu? Onu bu kadar az mı tanıyordu? Tek düşündüğü, tek istediği oyken böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyordu ki?

Seth, "Madeline'e takılıp kalmadım," diye homurdandı vahşice. "Bir tek seni..." Seth tamamen pişman olabileceği bir şeyi söylemeden kendisini durdurdu. Bir kadının bir erkeği tamamen kontrol etmesini sağlayacak türden bir şeyi.

"Ne?" diye sordu Jane.

Seth başını iki yana sallayarak onu bırakıp geri adım attı. Elleri gevşekçe yanlarında dururken genç kadına bakıp, sessizliğin onun yerine karşılık vermesini izin verdi.

"Madeline'i sevmiyorsun." Jane bu gerçeğin sanki şimdi farkına varıyormuş, bunu olduğu gibi kabul ediyormuş gibi başını salladı. "Nasıl sevildiğini bilmiyorsun. Sevme kabiliyetin yok."

"Haklısın, tabii ki," diye kabul edip kelimelerinin sebep olduğu donuk sızıyı merak etti. "Seninle evlenirken seni uyardım."

"Evet, uyardın." Başıyla tekrar onayladığında gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. "Fakat bunun beni umutlanmaktan alıkoymasına izin vermedim. Aptalca, biliyorum." Bakışları tekrar ona kaydı, gözleri gizemli bir şekilde ıslaktı. "Ama bu artık yeterince iyi değil. Benim için değil. Bu şekilde yaşayamam."

"Ne şekilde?"

"Sana âşık bir şekilde," diye itiraf etti Jane. Dar koridorda sesi hızlı ve çaresiz çıkmıştı.

Seth bakakaldı.

Jane hafifçe gülümsedi. Bu şaşkınlığını artıran anlayışlı, neşesiz bir gülümsemeydi.

Jane onu seviyor muydu? Göğsünde panik ve sevinç yükseldi. Aklının başında kalması ve hâkimiyetini kaybetmemek için kendisini uyararak, sevincini bastırdı.

"Neden Aurora olup Vauxhall'da peşinden geldiğimi sanıyorsun? Seninle birlikte olmak istedim. Sadece seninle. *Her zaman* seninle." Gülümsemesi yok oldu ve ifadesi çok üzgün bir hal aldı. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Bunca yıldır bir kere bile vazgeçmedim ama bir zamanlar sevdiğim çocuğa uzaktan bile benzemiyorsun."

Genç kadın başını eğdi, sesi kısık ve sakindi. Seth'in serbest bırakmayı reddettiği unutulmuş bir kısma hitap ediyordu. "Onun yasını tutuyorum. O çocuk kalbini vermekten korkmuyordu."

Korkmak mı? Kaskatı kesildi. Sert dudaklarının arasından hatırlattı: "Evlendiğimizde sevgi beklememeni sana..."

"Evet, evet." Jane bakışlarını kaldırdı, gözlerine ulaşmayan bir tebessüm dolgun dudaklarını kıvırdı. "Biliyorum. Bana karşı daima dürüsttün." Derin bir nefes aldı. "Bunda bir sorun yok.

Sadece artık bu şekilde yaşayamam. Yapabileceğimi düşündüm. Düşündüm ki..." Sesi kısıldı ve iç geçirdi.

Jane alnını ovaladı, aniden yorgun görünmeye başlamıştı. "Aklımdan çok şey geçti. Özellikle de *sevgimin* seni ikna edebileceği ama yanılmışım. Çok yanılmışım. Çünkü sadece *kendine* sevmeye izin vermemekle kalmıyorsun. Etrafındakilere de sevgiyi yasaklıyorsun. Bu ister kız kardeşin olsun... ister ben. Hayatımı başkalarının isteklerine göre yaşamayacağım artık, Seth."

"Ne demek istiyorsun, Jane?"

"Sanırım oldukça açık konuştum." Bakışları onunkileri sakin bir şekilde delip geçti. "Sevemiyorsun. Seni sevmeme de izin vermiyorsun." Küçük, bitkin bir kahkaha attı. "Öyleyse bütün bunların ne anlamı var?"

Seth cevap veremeden Rebecca yanına geldi, sözleri telaşlı bir aceleyle ağzından dökülüyordu, "Kız kardeşinizin yanına gitmelisiniz, lordum. Bay Knightly'nin arkasından gitmekte ısrar ediyor ve eşyalarını toplamamda ona yardımcı olmamı istiyor."

Seth iç geçirerek başıyla onayladı. Jane'e dönüp, "Bu konuşmaya işim bittiğinde devam..." demeye başladı.

"Konuşmamız bitti, Seth," diye fısıldadı. Son kelimeleri tuhaf bir şekilde huzur kaçırıcıydı. "Git. Yapman gerekeni yap."

Jane hızla arkasını döndü, ayak sesleri halının üzerinde sessizdi.

Seth odasına girip gözden kaybolmasını göğsünü sıkıştıran tuhaf bir gerginlikle izledi ve neden hayatından çok önemli bir şey kayboluyormuş gibi hissettiğini merak etti.

Bir daha asla bulma şansının olmayabileceği bir şeyin.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Bilemiyorum... hiç bilemiyorum."

Jane arabanın içinde karşısına oturduğu sırada Anna'nın elini güven verici bir şekilde sıktı. Seth'in hayatından çıkışının korktuğu kadar zor olmamasını sağlayan tuhaf bir sakinlik içini kapladı. "En iyisi bu."

"Kaçmak..."

"Pek kaçmak sayılmaz," diye itiraz etti Jane sakince. "Sosyete evliliklerinin pek çoğunda karı ve koca ayrı yaşar zaten."

"Ama kocan..."

Araba ileri atıldığı sırada düzgün durmak için bir elini koltuğa koyarak, "Umursamayacaktır," diye bitirdi Jane. Gittiğini duyunca Seth'in rahatlayacağından şüpheleniyordu. Onu sevdiğini söylediğinde yüzündeki dehşete düşmüş ifade bu karara ulaşması için gereksinim duyduğu tüm teşviki sağlamıştı.

"Seth senin böyle kalkıp gitmeden hoşlanmayacaktır. Sadece gururu yüzünden bile peşine düşürebilir."

Azimle kalbi sertleşerek, "Belki," diye kabul etti Jane. "Fakat gurur duygusu beni yanında tutamaz." Sadece sevgisi bunu yapabilirdi ve sevgi ona asla veremeyeceği tek şeydi.

Jane, Seth'e söylediği her şeyde ciddiydi. Olduğu gibi devam edemezdi. Bir gün uyanacak ve Seth'e beslediği sevginin gitmiş olduğunu, yerine onu sevmekten aciz bir erkeğe duyduğu sertlik ve gücenme duygusunun geldiğini görecekti. Terk etmek tek seçeneğiydi.

Anna iç geçirdi ve aynı fikirde olmadığını Jane'e gösterecek şekilde başını iki yana salladı. "O halde nereye gidiyoruz?"

"Köşke. Bay ve Bayan Lowery bizi memnuniyetle ağırlar. Orada kimsenin yoluna çıkmayız."

Özellikle de Seth'inkine. Kız kardeşinin sevgi ve mutluluk dolu bir hayata ilişkin hayallerini mahvetmeye devam edebilir ve dilediği gibi yaşayabilirdi.

Onsuz. Sevgisiz.

***

"Ne demek, gitti?" Seth boş yemek masasındaki sandalyesinden kalktı. Kız kardeşi onunla karşılaşıp konuşmayı reddederek henüz odasından çıkmamıştı. Kahvaltıdaki yokluğu sürpriz değildi. Fakat Jane'i her zamanki sandalyesinde bulmayı ummuştu.

"Dün gitti, lordum."

"Neden bana bilgi verilmedi?" diye sordu kontrol etmediği bir şiddetle peçetesini masaya savurarak.

Bahtsız uşak yakındaki bir hizmetkâra gergin bir bakış attı. "Bildiğinizi düşünmüştük, lordum."

Karısının onu terk ettiğini mi? Hayır, bilmiyordu. Belli ki en son o öğreniyordu. Yumruklarını sıktı. Fakat tahmin etmeliydi. Dün öğlen yürüyüp uzaklaştığında bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

"Nereye gitti?"

"Emin değilim, lordum. Fakat sanırım kız kardeşinize kır mâlikanesinden bahsettiğini duydum."

"Kız kardeşim gittiğini biliyor muydu?" Görünen o ki gerçekten de en son öğrenen kendisiydi.

Başını sallayarak yemek odasından ayrıldı ve vefasız karısının yerini belirlemeye ve sırf kız kardeşiyle ilgili sorunları halletme yolunu onaylamadığı için ondan kaçamayacağını öğretmeye kararlı bir şekilde üst kata çıktı. Buna katlanmayacaktı. Onu geri istiyordu. Yatağına. Hayatına. Jane ona âşık olduğuna inanmasına rağmen, bu budalaca sözleri hiç söylememiş gibi hayatlarına devam edeceklerdi.

Julianne'in kapısını çalmak üzereyken aniden durdu. Bir elini yüzüne götürerek küfretti. Jane'in peşinden gitmek Seth'in üzerinde tam olarak ne kadar kontrolü olduğunu gösterecekti. Çok fazla. Hiçbir kadına tekrar vermemek üzere yemin ettiğinden daha fazla.

İyi. Köşkte kalsın. Sevdalı bir budala gibi peşinden dolaşmayacaktı.

Aniden kapı açıldı. Julianne soluk ve ifadesiz bir yüzde orada duruyordu.

"Ayak sesleri duyduğumu düşündüm." Genç kadın kapısını açık bırakarak döndü ve odasına geri girdi.

Seth, kız kardeşinin en azından onunla konuşması üzerine cesaretlenerek peşinden odasına girdi. Pencere kenarındaki bir kanepeye oturduğu sırada onu izledi.

"Nasılsın?" diye sordu Seth.

Kardeşi neşesiz bir şekilde gülümseyerek burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Sana söylememi mi bekliyorsun? Hem de hislerimi geçici heves olarak hiçe saymışken? Evlenmek istediğim adama zorbalık yapmışken?"

"Ben bunu..."

"İnkârlarını kendine sakla. Jane için buradasın, değil mi? Gittiğini daha yeni mi fark ettin?"

"Evet," diye kabul etti Seth. "Gitmeden önce seninle konuştu mu? Köşke gideceğinden bahsetti mi?"

"Evet. Beni burada, seninle bıraktığı için üzgündü. Yaptıklarından sonra daha fena bir şey yapamayacağını, kendi için en iyisi neyse onu yapması gerektiğini söyledim ona."

"Benden canavarmışım gibi bahsediyorsun."

"Öyle mi?" Julianne başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Canavar değilsin. Sadece insansın. Açıkçası kusurlu birisin. Jane'in seni sevmesi şaşılacak şey."

Kız kardeşinin kelimeleri üzerine göğsü sıkıştı. "Beni sevdiğini söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Tabii ki bu yüzden terk etti." Pencereye dönüp sanki onu görebiliyormuş gibi dışarı baktı. "Umarım onu rahat bırakırsın."

"Tabii ki bırakmayacağım." Sert bir şekilde nefes aldı. "O benim karım."

"Fakat onu sevmiyorsun ya da sevmeyeceksin." Julianne omuzlarını silkti. "İkisi de aynı şey. Ondan ayrı yaşıyorsan neden umursuyorsun ki?"

Açıklamak için ağzını açtı, ardından sesli bir şekilde kapadı.

Ondan ayrı yaşıyorsan neden umursuyorsun ki?

Neden umursuyordu? Seth bir neden bulmaya çalışarak yoğun bir şekilde düşündü. Tahammül edebileceği bir neden. Dikkatle ördüğü duvarları zorlamayan bir neden.

Julianne'in kendini beğenmiş sesi Seth'in kaygılı düşüncelerinin arasına girdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu doğru değil," diye çıkıştı Seth kaşlarını çatarak. "Karı koca aynı çatı altında yaşamalıdır." Döndü ve omuzunun üzerinden seslendi. "Onu eve getireceğim."

"Gelmeyecektir," diye cevap verdi Julianne. "Hem onu kim suçlayabilir ki?"

Gelecek, diye yemin etti Seth. Onsuz geri dönmeyecekti. Bedeli ne olursa olsun.

Ani rüzgâr sıcak şalını uçuracak gibi olunca Jane bunu omuzlarına sıkıca çekti. Yukarı bakınca tepesinde gürleyen karanlık havayı gördü. Bir fırtına geliyordu.

Dönerek sahile doğru ilerledi, köşke dönmek niyetindeydi. Yürüdüğü sırada ayakkabıları yumuşak kumun içine batıyordu. Fırtına öğleden sonraki kısa yürüyüşünü yarıda kestiği için üzgündü.

Rüzgâr hızlandı, toplu saçlarını dağıtıp gözlerine çarptı. Dağılmış saçları yüzünden geri itti ve ileride ortaya çıkan bir şekli görünce gözlerini kıstı.

Şeklin büyümesini seyrederken adımları yavaşladı ve bu şekil bir erkek haline geldi, siyah pelerini rüzgârda etrafında uçuşuyordu.

Yüzünü görünce göğsüne bir ağırlık çöktü ve "Hayır," diye fısıldadı.

Jane tuhaf bir şekilde sağına soluna baktı, sanki kaçacakmış gibi, sanki ince kıyı şeridi boyunca kaçacak bir yer varmış gibi.

Jane yerinde durmaya karar verdi ve Seth zalim yüz hatları tehlikeli bir şekilde görünür hale gelirken tek bir adım bile atmadı.

Seth en sonunda yanına geldi. Jane omuzlarındaki şala tutundukları yerde parmaklarının uyuşmaya başladığını fark etti.

Jane ne demek istediğine dair bir fikri bile yokken ağzını açtı, "Git buradan," dedi.

Seth'in çenesinde bir kas oynadı. Ağzından tek kelime çıktı; sert ve keskindi. "Asla."

"Neden geldin? Seni burada istemiyorum." Solan ışıkta karanlık ve okunmaz gözlerine baktı. "Lütfen bunu olduğundan daha zor hale..."

"Korkarım bunun için çok geç."

"Neden? Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Boğazının arkasını çaresiz bir hıçkırık yaktı. "Beni cezalandırmak mı istiyorsun? Beni..."

"Karımı eve götürmek istiyorum," diye başladı Seth kendi kelimelerini vurgulayarak, "ait olduğu yere."

Jane başını iki yana sallayıp bir adım geri gitti. Sonra bir adım daha. Geri kalan günlerini onunla geçirmenin, vücudundan zevk alırken ve karşılığında ona hiçbir şey vermezken ilgisizliği ve kayıtsızlığıyla yaşamanın ihtimali onu yavaş yavaş yok ederdi.

"Hayır."

Seth peşinden gidip sinsice sokulan vahşi bir hayvan gibi arayı kapadı. "Evet."

"Sana ait değilim," diye ısrar etti Jane geri çekilmeye devam ederek. Bunun budalaca olduğunu düşünüyordu. Fakat kaçma isteğinde mantıklı olan bir şey yoktu. Görüntüsü bile açlık çeken kalbine hayat veriyor, kaçma kararlılığını baltalıyordu.

Ona uzanarak, "Olduğun yerde kal," dedi genç adam tıslarcasına.

"Beni neden bırakmıyorsun ki?" diye yalvardı. Kendisini yakalayan elinden kolunu çektiği sırada şalını tutan parmakları gevşedi. Rüzgâr mavi şalı yakalayıp götürdü.

Jane'in ayağı yerdeki bir şeylere takıldı ve tökezleyerek kaba bir şekilde düştü, bir kum bulutu etrafında yükseldi.

"Jane!" Seth yanına diz çöktü. "İncindin mi?"

Genç kadın başını iki yana sallayıp yüzünü inceledi. "Neden?" diye fısıldadı.

Gözleri kenetlenmişken, onu kollarından tuttu, ellerindeki gücü hissetmek aldatıcı bir şekilde güven vericiydi. Seth'in gözlerindeki bakışla Jane'in kalbi yavaşladı ve büyük bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissetti.

Seth üzerine çömeldiği için rüzgâra büyük ölçüde engel oluyordu ama Jane üzerinden geçen ürpertiye yine de durduramıyordu.

"Seninim, Jane," dedi. Genç adam duraksayarak dudaklarını ıslattı. "Gitmene izin veremem çünkü yaşama nedenimsin. Doğma nedenimsin."

Jane başını eğdi ve ciğerlerini dolduracak şekilde nefes aldı, söyledikleri çok fazlaydı, duyması imkânsız, inanması güç şeylerdi.

Seth kararlı parmaklarla çenesini kaldırdı. "Bunu daha önce söyleyemediğim için üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım. Pek çok şey hakkında."

"Ne demek istiyorsun?"

Seth dağılmış saçlarını geri çekti. "Eğer yanımda olmazsan ölürüm. Jane, her zaman sendin. İlk arkadaşımdın, önemli olan tek kişiydin. Bir yanım bunu her zaman biliyordu. Kız kardeşini sevdiğimi düşünmek bile aklımı kaybettiğimi gösterir. O zaman bile, daha iyisini düşünemeyecek kadar genç ve budalayken bile hayatımın kadını sendin. *Seni seviyorum.*"

Seni seviyorum.

"Bencildim," diye itiraf etti Jane. "Babam seni dışarı attığı gün konuşmalıydım ama Madeline'le evlenmeni istemedim."

Genç kadının yanağını kavradı, başparmağıyla bir yaşı izledi. "Teşekkür ederim, Jane. Beni kendine sakladığın için teşekkür ederim."

Sonra Jane kollarını ona sardı, yüzünü göğsünün sıcak duvarına gömdü. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Seth'in göğsü bir nefesle yanağının altında şişti. "Hayatımın sonuna kadar benim için sadece sen olacaksın."

"Senden böyle sözler duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Onu saran kolları sıkılaştı. "Kendini hayatının sonuna kadar bunları duymak için hazırla."

Son Söz

Jane yüzünü esintinin serin okşamasına kaldırıp tenindeki bahar öpücüğünün keyfini çıkardı.

İki simetrik elma ağacı sırasının arasında yürürlerken kızı elini ısrarcı bir şekilde çekip, "Anne, gel," dedi. Önlerinde birkaç sepetin olduğu bir battaniye uzanıyordu. Örtünün üzerini gerçek bir ziyafet kaplıyor, oturacak çok az alan bırakıyordu. Görünen o ki Seth öğle yemeklerini açmıştı. Gözlerini dalgalanan çimenlerin üzerinde dolaştırıp kocasını ararken küçük oğullarını kalçasının üzerinde düzeltti. Bir yaşındaki James yere inmek için kıpırdanıyordu.

Olivia, "Julianne hala, Gregory amca, acele edin!" diye seslendi gruplarının geri kalanına.

Jane kıvranan oğlunu daha sıkı tutup kızına, "Halan bu günlerde hızlı hareket edemiyor, Olivia," diye hatırlattı. Jane yetişmek için yalpalayarak yürüyen görümcesine omuzunun üzerinden bakıp gülümsedi. Kocası koluyla onu desteklerken bile, Julianne soluk soluğa kalmış görünüyor, yürüdüğü sırada şişkin karnını destekliyordu.

Jane arkasına döndü ve bir elma filizi bulutu üzerine yağdığında soluğunu tuttu.

"Çiçek yağıyor, anne!" diye ciyakladı Olivia. Narin beyaz filizleri ufak avuçlarıyla yakalamaya çalışıyordu. Küçük yüz hatları kararlılıkla çatılmıştı.

Jane kimi bulacağını bilerek bakışlarını kaldırdı. Seth dalların yukarısında tünemiş bir haldeyken bir dalı salladığı sırada aşağı bakıp sırıtıyordu.

Yüzündeki neşeli ifade –çocukken olduğu zamanlarda baktığında olduğu gibi, kalbini ilk defa kaptırdığındakine benzeyen bir ifadeydi– Jane'in nefesini kesti.

"Boynunu kırmadan önce aşağı in," diye azarladı Jane. Seth bir maymun kadar çevik bir şekilde kendini en aşağıdaki dala indirip yankı yapan bir gürültüyle yere atladı. Olivia ellerini çırpıp coşkun bir neşeyle Seth'in kollarına atladı. Neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Seth kızını kucakladı. Reverans yaptığı sırada sıcak ve şefkatli gözleri Jane'in üzerindeydi. İleri gelerek bir elma filizi dalını saçlarına sıkıştırdı.

Jane'in nefesi tıkandı ve gözlerini yakan yaşları kırpıştırdı. Bu basit hareket, gözlerindeki bakış ona uzun zaman öncesini hatırlattı. Fakat bugün gözlerindeki sevgi onun içindi. Ayrıca havada dönen filizler artık acı hatıraları tekrarlamıyordu.

Seth önlerindeki yemekleri başıyla gösterip Olivia'yı örtünün üzerine indirdi. "Aç mısın?" diye sordu.

Jane başıyla onaylayıp James'i kız kardeşinin yanına koydu ve küçük oğlu bir parmağını kremalı turtalardan birinin içine soktuğunda gülümsedi.

Tekrar Seth'e bakarak kendisini kucağına çekmesine izin verdi. "Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı Jane. Gözleri kararıp göz bebekleri tanıdık bir ateşle parlamaya başladığında cilveli bir tavırla gülümsedi.

"O halde seni beslesem iyi olur."

Etraflarında elma çiçekleri uçuşuyordu. Seth, Jane'i öpmek için başını indirdiği sırada havada yoğun bir elma kokusu vardı.

Jane gözlerini kapayarak mucize anının kendisini sarmasına izin verdi... gerçeklik kalbinin hayalini kurduğu bütün düşlerden çok daha güzeldi.